

Pásztorné Földi
Egyiptom

Adrienne
rózsája

Pásztorné Földi Adrienne

Egyiptom rózsája

regény

Miskolc
2018

Pásztorné Földi Adrienne

Egyiptom rózsája

regény

A verseket Josif E. Nagy lektorálta

Korrektúra és műszaki szerkesztés
Zsoldos Árpád és Adrienn
Irodalmi Rádió
www.iroldmiradio.hu

Copyright © Pásztorné Földi Adrienne

ISBN 978-615-00-2568-1

Miskolc
2018

Ajánlás

Pásztorné Földi Adrienne regényei egyszerű emberekről szólnak. Talán ezért is állhatnak közel szívünkhöz főszereplői. Első regényében, a *Számkivetettek*ben Gabó, a társadalomból kidasztott fiú sorsát követhettük nyomon. Akkor egy kis történelmi utazást is tehettünk, hiszen a történet a XVIII. században zajlott. Mostani szereplőnk élete a jelenkorban játszódik. Gina egy miskolci lány, aki szeret segíteni az embereken. Ez a személyiségvonása olykor nagy szerencséhez juttatja, máskor azonban visszaélnek jóhiszeműségével. Ugyanúgy küzd céljaiért és az életben maradásért mint anno Gabó, az olvasó folyamatosan drukkol neki, hogy a viszontagságok ellenére megtalálja a boldogságot. Gabó és Gina életében is fontos szerepet játszik a család és a családi háttér, ami olykor segít, más esetben viszont hátráltatja hőseink előrehaladását, boldogulását. Mert hiszen az ember élete a saját kezében van. Rokonok, barátok segíthetik vagy irányt mutathatnak, a döntéseket azonban mindenkinek magának kell meghoznia. Gina tudja ezt és azért küzd tűzön-vízen át, hogy meg tudja valósítani álmait.

Pásztorné Földi Adrienne emberi mintákat és példákat állít elénk. Semmiből építkezni tudó, bátor embereket. Közben pedig ismeretterjesztést is folytat. Ebben a regényben az afrikai és arab népek kultúrájáról, szokásaiból is kapunk egy kis ízelítőt, ami tovább színesíti az amúgy sem unalmas történeteket.

Kellemes szórakozást kívánnak a regény olvasásához az Irodalmi Rádió szerkesztői:

Zsoldos Árpád és Adrienn

Életrajz

1943-ban születtem Kassán. Miskolcon a Zrínyi Ilona Leánygimnáziumban 1961-ben érettségiztem. Társadalombiztosítási Igazgatóság főelőadója voltam 1961-1996 között, a nyugdíjazásomig. 1962-ben eszperantó nyelvet kezdtem tanulni az angol mellett. 1972-ben eszperantó nyelv oktatására szóló nyelvoktatói képesítést szereztem a Magyar Eszperantó Szövetségnél Budapesten. 1973-ban e nyelvből az ELTE-n felsőfokú állami nyelvvizsgát tettem. Eszperantó-irodalmi megemlékezéseket, találkozókat szerveztem 2005-2016 között az 1891-ben Abaújszántón született orvosprofesszor, eszperantóul és magyarul is alkotott Dr. prof. Kalocsay Kálmán nyelvész, költő, író és műfordító emlékére. 2005-óta írok elbeszéléseket, novellákat, meséket, színdarabokat, stb. magyarul és eszperantóul. 2006-tól tagja vagyok az Eszperantó Világszövetségnek mint turisztikai megbízott. 2010-2014-ig tagja voltam a Hegyaljai Alkotók Társaságának, melynek antológiáiban magyarul és eszperantóul, a MAIT és a Hajdú-Bihar-megyei Amatőr Írók honlapján, valamint a Holnap Magazin székesfehérvári kiadó antológiáiban, továbbá a Szegedi Amatőr Írók által kiadott mesekönyvekben jelentek meg magyar nyelvű írásaim. 2010-2016 között tagja voltam az Eszperantista Újságírók Világszövetségének. Szlovák, lengyel, horvát, brazil, izraeli eszperantisták által kiadott újságokban, valamint a Kínai Rádió eszperantó nyelvű kiadványában jelentek meg eszperantó nyelvű írásaim; elbeszélések, mesék, úti beszámolók, tanulmányok. 2007-ben, 2008-ban és 2013-ban eszperantó nyelvű könyv és kiadvány-kiállításokat szerveztem Miskolcon a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtárban, illetve a Lévy József Református Gimnáziumban, a legutóbbit „100 éves az Eszperantó Miskolcon” címmel. Az Eszperantó Világszövetség Szépirodalmi pályázatain háromszor részesültem Dícsérő oklevélben. Kétszer afrikai témájú színdarabért, egy esetben a Klímaváltozás globális kihívásairól szóló tanulmányért. A Szegedi Amatőr Írók mese pályázatán első helyezésem részesültem 2012-ben. Két magyar, és egy eszperantó nyelvű elbeszélés kötetem jelent meg nyomtatásban 2012-ben: „Tündérek Tánca”, „A nap, a hold és a csillagok” címen, illetve „La suno, luno kaj la steloj” – címmel. Eszperantó nyelvű írásaim megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtárban, az Országos Széchenyi István Könyvtárban Budapesten, az OIK-ban, a Móra Ferenc Könyvtárban Szegeden, a Bécsi Nemzeti Könyvtárban és Lengyelországban Łódź város eszperantó nyelvű könyvanyagában. 2017-ben magyar nyelvű regényt írtam „Számkivetettek” címmel, melynek témája a másság. Cselekménye a XVIII. század második felében játszódik, de mai társadalmi kérdéseket boncolgat, míg igyekszik bemutatni a Bükk hegység és élővilágának varázslatos szépségét. Ez a regény, a Magyar Elektronikus Könyvtárban érhető el az alábbi linken: <http://mek.oszk.hu/17500/17585>

2018-ban készült el a második regényem: „Egyiptom rózsája” címmel. Napjainkban, több valós helyszínen játszódik a regény kitalált cselekménye kitalált személyekkel. A történet egy

Miskolcra indult magyar orvosnőről szól, aki Egyiptomban egy árva-otthonban arab gyermekeket gyógyított és az egészséges életre nevelt. A regény végén derül ki, ki akarta megölni és miért, továbbá az a tény is igazolódik, hogy a más kárára jól élni akarót a magyar törvények büntetik. Első szerelmét az eltérő neveltetés, a dolgok másféle megítélése, és a nem európai joggyakorlat távolította el tőle. Búcsúzóul „Egyiptom rózsája” megtisztelő kitüntetést kapott, de ez már nem tudta maradásra bírni. 2017-ben házasságot kötött egy másik férfival Európában.

Érdeklődésem széleskörű, de közösségi portálokra nem vagyok jelen a nagyon komoly szemproblémám miatt.

Miskolc, 2018. május 13.

Pásztorné Földi Adrienne

Előszó

Köszöntöm a Kedves Olvasót!

Első regényem témája, a másság volt, ami erre a másodikra is érvényes egy kissé. Míg első regényem cselekménye a múltba játszódott és azt sugallta, hogy ne merüljünk el a múlt fájdalmas eseményeiben, hanem igyekezzünk túllépni rajtuk, ez a vezérlő gondolat most is jelen van. Ez a história a XX-XXI. században játszódik, ezért napjaink problémáit igyekszik megmutatni különböző oldalakról nézve.

A regény címe: Egyiptom rózsája.

A történet egy magyar doktornőről szól, aki Egyiptomban egy árva-otthonban orvosnő úgy, hogy a gyerekeknek egészségre nevelést is végez. Az otthon igazgatója – egy arab férfi – az első szerelme, aki viszont szereti, de az eltérő nevelésen alapuló más megítélése a dolgoknak, és a nem európai joggyakorlat kettétöri a szerelmüket. A doktornő visszatér Európába, ahol pár év múlva egy másik férfivel köti össze az életét. Az arab férfi is megjelenik újra, akiről kiderül, hogy két vasat tartott egyidejűleg a tűzben és a magyar doktornő segíti hozzá a végső választáshoz két szerelme között. Amikor az első regényemet írtam, az egyik olvasó azzal a kritikával élt, hogy túl szép képet festettem benne a korról, mert a világ nem olyan, hanem sok galádság van benne. Ebben az új könyvemben már nem rejttem véka alá a galádságokat, melyek a cselekmény közben formálják a főszereplő és hozzátartozói életét és jellemét.

A regény alapjául az 1973-ban Miskolcon történt ápolónő gyilkosság szolgált, mely végén a bírósági per a „tettes ismeretlen” megállapítással zárult. Ennek okait én is megpróbáltam kitalálni. Az általam elképzelt történetben, a megtörténttel ellentétben a főszereplő nem hal meg, s ezzel vesz egészen más irányt az egész história. Az etiópiai utazás színhelyeihez finnországi eszperantó nyelvű levelezőtársam, Sylvia Hämäläinen úti leírása szolgált alapul, de a körülmények mások. Így simul bele annak története ennek a regénynek a históriájába. A helyszín leírásával Egyiptomban sem volt egyszerű dolgom, mert sohasem jártam azokon a helyeken, ezért csak a fantáziámra és az interneten elérhető anyagokra hagyatkozhattam. Az internetes anyagoknak megfelelően a helyszínek reálisak. A valósághoz tartoznak a népi bölcsesség-leírások, a szólás-mondások, és az afrikai történetek is. Ezek az utóbbiak azért is, mert Kairó minden tekintetben az arab világnak világméretű jelentősége is nagyon értékes központja. A könyvem a mai nemzedékről szól, a mai nemzedéket érintő kérdésekről, köztük a gyermektelenségről, a drogról, a pénzről, a szexről, a tiszteségről, a migrációról és az eszperantó nyelvről, mely a hősnőt hozzásegítette az angol nyelv megtanulásához, az eszperantó nyelvben található sok angol és más nyugat-európai szóból eredő szókészletével. Remélem, sikerült felkeltenem az olvasók érdeklődését.

Kellemes időtöltést az olvasáshoz, kellemes kirándulást kívánok e könyv lapjain:

Pásztorné Földi Adrienne
szerző

Egyiptom rózsája

*„Annak ellenére, hogy tudatában vagyunk
létiink minden nyomorúságának, amely reánk
tör, és torkunkat szorongatja, valamiféle
elfojthatatlan ösztön rejlik bennünk, amely felemel minket.”
(Pascal)*

Délelőtt 10 óra volt mikor Gina leült, hogy megírja az életrajzát a Bécsi Kórház sürgősségi osztályára ápolónői minősítésében történő felvételéhez. Részletes életrajzot kértek. Azt mondták, nem azt kívánják látni, mikor hol született, milyen foglalkozást űzött eddig, milyen iskolába járt. Gondot okozott neki, mit írjon az életrajzba, mert, ugye nem mindegy. Élete jó és rossz oldalainak leírását várták, hogy egyértelmű legyen, az írásából jól látható legyen, miért éppen Bécsben akar dolgozni, miért a sürgősségi betegellátáson és miért akart ápolónő lenni egyáltalán. Ezt az utóbbit még Miskolcon az ápolónőképzőbe való felvételekor sem kérdezték. Első az volt, hány oldalt kívánnak most tőle és mennyi idő alatt kell elkészülnie az életrajznak. Tudta, ha mindazt megírja, amin eddig átment, egyáltalán nem biztos, hogy felveszik, pedig ő már nagyon ott akarta hagyni addigi életét.

Amint ott ült kávéját szűrészelve a kórház személyzet-felvételi osztályán, elvonult előtte az élete. Láta anyját, apját nap, mint nap gürcölve, hogy családjuknak előteremtsék a mindennapi ennivalót, a szükséges ruhákat, gyermekeik iskoláztatását, és törekvéseiket, hogy mindketten segíthessék öreg szüleiket. Nagyon sok áldozatot hoztak családjuk boldogulásáért. Most Borzas Georgina arra gondolt, hogy itt, talán, ha megveti a lábát, tud majd annyi pénzt hazaküldeni az anyjának, hogy könnyebb legyen az élete. Nem tudta miért kellett ide, a kórházba eljönnie és itt beadnia a kérelmét az életrajzával, holott azokat postán is elküldhette volna. Németből csak alapfokú államvizsgája volt, még nem volt elég nagy a beszédgyakorlata, bár meglevő szóanyagát eléggé jól tudta forgatni.

Megírta, amit gondolt, hogy annak feltétlenül benne kell lennie az életrajzban. Kiemelte apjának azt a szőlőbeli esetét, amikor az ujját csaknem leszakította a présház csatornája. Akkor az előző napi vihar által megrongált esőlefolyó állapotán akart javítani. Az öreg műanyagból készült csatorna eltört és mély sebet ejtett apjának a jobb kezén a hüvelyk ujjánál. A seb nagyon vérzett, nem volt semmi a házban, amivel elállíthatta volna. Zseb-kendőjével igyekezett elszorítani valamennyire a vérző részt, aztán a vért a törülközővel itatta fel. Ezt követően intimbetéteket csavart a sebre, majd arra egy másik törülközőt. Taxit hívott és a miskolci Semmelweis Kórházba, mint a legközelebbi betegellátó helyre vitette magukat. Akkor 13 éves volt. Az orvos először nem akarta ellátni a sérülést, mondván, ilyen esetben a Vasgyári Baleseti Sebészet fogad, menjenek oda. Gina azt mondta, innen egy lépést sem megy tovább, már azért is, mert nincs több pénze taxira, a vasgyári kórház messze van és azért sem, mert közben az apja elvérezhet, neki és családjának pedig még sokáig szüksége lehet rá. Az orvos először arra gondolt, hogy átküldeti a beteget mentővel, a végén mégis maga látta el, és olyan szakértelemmel és becsületesen végezte el a munkáját a fiatal gyakorló orvos, hogy a sérülésnek a hegen kívül más nyoma nem maradt. Apja azóta is jól tudja használni a kezét. Ez a legfőbb indítóoka Ginának, amiért gyógyítani akar, segíteni akar a beteg embereken. Olyan orvos szeretne lenni, mint amilyen az a fiatal orvos volt, de anyagilag nem telik a szüleinek az ő taníttatására, ezért akar ápolónő lenni, és mert a bécsi kórházról nagyon jó véleményeket hallott, ezért szeretne éppen

ott dolgozni. A gondnok vette át az írást, elolvasta, majd beküldte a személyügyi előadóhoz. Az is elolvasta. Rámosolygott, majd közölte, hogy a választ postán kapja meg. Elköszönt. Mielőtt kilépett volna a szobából, a hivatalnoknő visszahívta, hogy megkérdezze: ezután mit csinál majd Bécsben, mindjárt hazautazik-e. Ő, Borzas Georgina kihúzza magát közölte, mivel nem tudja felveszik-e, és jön-e még egyszer Bécsbe, ezért elmegy megnézni a híres nagy Osztrák Nemzeti Könyvtár egy részlegét az Eszperantó Múzeumot. Úgy tudja, hogy az a közelben, az egykori császári palotában kapott helyet. A palota épületegyüttese eleve érdekes és szép belülről is. Ő nem ismeri az eszperantó nyelvet. Eddig csak hallott róla, de bizonyára érdekes és értékes lehet, ha a világon eddig ezen a nyelven kiadott könyvekből egy ilyen nagy múzeumot képesek voltak megtölteni, és az Eszperantó Könyv-Múzeum éppen Bécsben működik a Josef Platz 1. szám alatt. Megnézi a királyi palota más látogatható részét is, aztán a Práterbe is ellátogat, és csak utána utazik haza. A hölgy mosolyogva kívánt kellemes kirándulást. Kifelé menet megbotlott a küszöbben, és majdnem egy befelé igyekvő úr karjaiba esett. Az megkarolva őt, felsegítette. Amint az ajtó túloldalán tudta magát, nekidült az ajtónak, amíg a lába reszketése elmúlik. Arra lett figyelmes, hogy a belépő úr megkérdezte a benti hölgyet, ki volt az, aki onnan kiment. A hölgy tájékoztatta és azt is elmondta, mik Georgina tervei, amíg haza nem utazik. Annyit hallott még, hogy az úr szerint a legjobb nyelvgyakorlási módot választotta a kirándulási tervvel, az Eszperantó Múzeummal pedig új ismeretekre is szert tesz, ezért ő már most elfogadja leendő kolleginának anélkül, hogy ismerné az életrajzát. Azt nem tudta Georgina, hogy az úr volt annak a kórháznak az igazgatója, ahová annyira vágyott elhelyezkedni. Az igazgató úr elolvasva az életrajzot, jót mulatott az intimbetéttel történt betegellátáson, amivel Gina megoldotta a helyzetet, és elismerte, hogy okos, bátor, találékony a hölgy. Ez a problémamegoldás a professzorban megmaradt és sokáig emlékezett az esetre. Georginára olyan mértékben tört rá a boldogság, hogy most már biztos lábakon érte el a kijáratot. Hazaérkezése után azonban hiába várta az értesítést a felvételtől. Már fújta a szél a lassan pergő megsárgult faleveleket, amikor késve megérkezett a válasz, de elutasító volt és indoklás nélküli. Le volt sújtva. Később, mégis úgy gondolta, sebj, ennél több veszett Mohácsnál. Ha most nem sikerült, majd több sikere lesz jövőre. De, ha már az életrajzról volt szó és az igazmondásról, eltökélte, megírja az életét csak úgy szórakozásképpen, magának. Most még annyira nem érdekes, de később majd mindig beírja az előző szöveg után azt, ami történik vele. Később visszanézve az egészet biztosan érdekes olvasmány lesz. Igaza lett.

2.

Borzas Georgina 1959-ben született Miskolc-Hejőcsabán. A Hejőcsaba nevet a területén átfolyó meleg vizű patakról kapta a szülőhelye, és mint a Miskóc (Miskolc) nemzetség birtokát, az önálló települést 1067-ben említették először az oklevelek. A települést 1910-től a régi 2-es villamosjárat kötötte össze Miskolccal. Ez volt a város második villamos vonala, és egyidejűleg a pályán két villamos közlekedett. 1945-ben Diósgyőr mellett *Hejőcsaba* volt a másik település, melyet *Miskolchoz* csatoltak a város negyedik kerületeként. 1960-ban megszüntették a kettősséget, 1973-ban pedig a villamosközlekedés is a múlté lett. 1973 óta autóbuszok szállítják a városrész lakosságát.

Édesanyja, Almádi Erzsébet (1935) mindenes háztartási alkalmazott egy miskolci orvos családnál, ahol főz is, takarít is, be is vásárol, sőt az orvos pár magánrendelésén ő engedi be és ki a beteget a házból. Évente a pár szabadságolásai miatt neki is két hónap nyári szabadság jár, mely nagyon jól jön a családja részére végzendő nyári kerti és mezei munkák miatt. Édesanyja szülei mezőgazdálkodásból éltek, de amikor Magyarországot a náci megszállása alól a szovjet csapatok felszabadították, ő már egyedül élt a gyermekeivel, mivel Almádi nagypapa addigra már a háború áldozata lett. A felszabadulás új társadalmi berendezkedést, új életformák kialakulását hozta magával. Mivel a családi földeket nem volt, aki megművelje és amúgy is szétszórta helyezkedtek el Sajópetri, Sajólád, Kesznyéten és Tisza-szederkény (a későbbi Tiszaújváros) térségében, Almádiné felmondta a haszonbérleti szerződéseket. Inkább megpróbálta eladni földjeit magán gazdálkodóknak, vagy a környéken megalakult Termelőszövetkezeti Csoportoknak, majd Mezőgazdasági és Ipari Termelőszövetkezeteknek, s ha másképp nem ment, igényelte ezektől a földjáradékot a földjei után, vagy nem bírva fizetni az államnak a termény beszolgáltatást a nem hasznosított területei után, felajánlotta azokat ingyen az államnak. Almádi nagymama csak a házkörül telket tartotta meg magának gazdálkodni, de erre is csak a Fonodában végzett munkája után volt ideje rokonai segítségével.

Édesapja, Borzas József (1936) a szüleivel, feleségével és négy gyermekével lakik szülei házában, segítve őket öreg napjaikon.

A Borzas nagyszülőknek volt több gyerekük is, de csak ez az egy maradt élve máig. Az első két fiú a keleti fronton maradt ott. Az egyik 1942. április 3-án, a másik ugyanazon a napon, csak egy évvel később halt meg. Borzas Erika 13 éves korában megesett egy német katonától, aki géppuskával kényszerítette, hogy vele háljon. Ezután annak egy részeg társa is átment rajta. Melyiktől lehetett a gyermek, nem tudni, de mivel Erika gyermekével együtt belehalt a szülésbe, már nem is volt fontos.

Édesapja családja szintén földművelésből élt, és hasonlóan érintette őket is a társadalmi változás, mint Almádiékat. Ők is csak a házkörül nagy telket hagyták meg maguknak. Még a „felszabadulást” megelőzően sikerült eladniuk több földterületet is, amit meg nem, az állami tulajdonba került. Ők a ládafiában őrizték az eladott telkek árát, de az a nagy pénzdevalvációval úgy elúszott, hogy még két kiló kenyeret sem tudtak venni az öt hold föld

arából. Ez után a nincstelenné tevő katasztrófa után nagypapa a perecesi Bányaüzemhez került bányászni, Vilma nagymama a Diósgyőri Vasgyárban lett egy tanfolyam elvégzése után darus.

Georgina apja, Borzas József, a fiuk, a Vasgyárban géplakatos szakmát szerezve, helyben helyezkedett el. Mellette művelte a szülei földjét, mely a Nádas-réten feküdt több tagban. Apa sokat dolgozik, mivel reggel négykor, máskor ötkor kel, elvégzi az állattartás otthoni feladatait, az udvar takarítását, vizet húz, bekészíti a helyiségek fűtéséhez a tüzelőt. Aztán legyalogolja a távolságot a villamos végállomásáig, hogy azzal jusson be a városközpontba (a Szemere utcáig), ahonnan egy másik villamossal éri el a Vasgyárat. A műszak után, vagy esetleges szabadidejében kijár a miskolci teherfuvarozók telepére is dolgozni. Mikor melyik sofőr fogadja fel, és fizet zsebből az elszállított áruk rakodásáért. Igaz, apa szülei még bírják magukat és mivel ők is dolgoznak, leteszik az asztalra a maguk külön háztartásra való pénzét, de apu nem fogadja el tőlük, mivel mi az öregek házában lakunk. Az öregek olykor-olykor kétszeresen is terhére voltak/vannak Gina szüleinek, amikor nincstelenségüket siratják és ráadásul előveszi őket az elődök földön hálásaikkor szerzett és általuk megörökölt üzleti merevséggel együtt járó fájdalmaik. Mivel fiuk nem fogadja el tőlük a megélhetési költségeket, hanem maga fizeti azokat mindnyájuknak, az öregek igyekeznek hasznosítani magukat, ahogy tudják. Másként nem élhetnének ilyen sokan együtt békében. Ők sohasem hányták menyük fejére, hogy férjhezmenetele előtt, Klein Jakab barátnője volt.

Apja, Józsi fiatalabb volt egy évvel anyjánál, Zsókanál, de bomlott utána, és hallani sem akart a szülei által javasolt leánnyal kötendő házasságról. Nehezen viselte el, hogy Zsóka Jakab felesége akar lenni. Amikor Jakab meghalt, mindjárt megkérte Zsóka kezét. A gyászév leteléséig még várnia kellett, de végül mégis pár lettek.

Igaz, úgy volt két évvel korábban, hogy a jómódú Almádi Zsóka ahhoz a szánni való, Auschwitzet megjárt Klein Jakabhoz megy feleségül, de annak kiújult az lágerben szerzett tüdőbaja és az esküvő előtt két héttel egyik napról a másikra meghalt. Rózsika három hónappal az apja, Klein Jakab halála után született 1956-ban, a forradalom kitörésekor. Zsóka temettette el a vőlegényét. Miután megörökölte a házat, árát a kislányuk nevére nyitott betétkönyvben helyezte el.

Jakab halála után még sokáig járt Zsóka eszébe az a borzalom, amiről vőlegénye mesélt. Őt elvették a hadiüzemben dolgozó szüleitől és a többi gyerekkel együtt gyermekmunkára küldték a városba, a selyemcukorka gyárba. Ládákat rakodtak, bevitték a gyárba a cukorkagyártáshoz szükséges alapanyagokat, aztán a csomagoláshoz szükséges cellofánt, majd ládába pakolva a kész cukorkát vitték ki a vagonokhoz, hogy azokat vonattal szállítsák el Lengyelország legkülönbözőbb részeibe. Még egy pici cukorkát sem kaphattak be megédesítendő sanyarú sorsukat. Megmondták az örök, hogy akit rajta kapnak, annak annyi lesz az életében az utolsó öröme. Jakab nem mert bekapni soha egyet sem. De volt egy kis barnahajú lány, aki még hengegett is vele, hogy ő bizony mer. Egyszer éppen akkor emelt a szájához egy darab cukorkát, amikor az őr bejött a terembe. Az célzott, és már lőtt is.

Jakab mellett vagy harminc centiméterre fordult le a munkát szabotáló lány a székről. Jakab az izgalomtól és az irtózáttól olyan hányingert kapott, hogy attól kezdve két napig hányt. Amikor a láger orvoshoz bevitték vizsgálatra, megvallotta, hogy az irtózat válthatta ki ezt nála. Az orvos meghallgatta, aztán azt mondta, hogy aznap még pihenhet, de másnaptól ismét mennie kell dolgozni. Emberelje hát meg magát, ha élni akar. Este, amikor már mindenki lefeküdt, megjelent egy tiszt kíséretében a láger orvos és minden gyermekmunkás kapott egy szem selyemcukorkát, hogy ne ácsingózzon utána munka közben. Jakab nem akarta elfogadni, de erőszakkal szétfeszítették a száját, beletették és le kellett nyelnie. Másnap reszkető térdekkkel ment munkába. Elkísérte a kapuig a lágerorvos és megkérdezte, hogy érzi magát. Jakab intett, hogy már jobban. Ez az egyetlen alkalom volt az életében, amikor náci tiszt jóindulatúnak látszott vele szemben.

A haláltáborból szabadulása után, mivel senkije sem maradt élve, a Hitközséghez fordult, hogy tanulni szeretne és lakni valahol, mert ahol élete első 12 évében élt, oda nem akar visszamenni. Az állam hozzásegítette, hogy befejezze a 8 általánost, leérettségizzen, és továbbtanulva tanári diplomát kaphasson számtan, rajz, és festészet oktatására. Aztán Hejőcsabán kapott egy komfortos házat nagy udvarral és kerttel, és Miskolcon állást. Zsóka segítette a lakosságba való beilleszkedését. Főzött, mosott rá, takarított nála és kicsit még az udvart is rendbe szedte, elindította az életet a kertjében. Mit hogyan kell kapálnia, mikor kell öntöznie, Zsóka szülei tanították meg Jakabnak, akivel lassacskán úgy összemeligedtek, hogy a Zsókával való kapcsolata esküvővel vált volna teljessé, ha közben el nem ragadja a halál.

Gina anyjának még van egy idősebb testvére, aki Emődre ment férjhez, de szinte semmilyen kapcsolata nincs vele. Talán úgy gondolja Borka néni (1934), ha már az örökségből kifizették, mit akarhat még az otthon maradtaktól, mikor Emődön nagy családja van és egyébként is meg van mindene. Zsóka nem azért volt testvérszerető melegszívű nő, hogy hagyja magát. Időnként bejelentés nélkül meglátogatta nővérét, hogy megnézzé hogyan él a távolban és beszámoljon az otthon maradtokról. Itthon aztán elmesélte, mennyire fukarak, hogy nem tudna úgy élni, mint az Emődön lakók, akik a fogukhoz verik a garast, sokszor éheznek is, csak minél több pénzt és földet tudjanak összekaparni maguknak. „Szörnyen pénzimádók” – mondta. Amikor kibontotta a család az ajándékba vitt tojást, szalonnát, kolbászt és a többi a batyuból, meg sem köszönték. Azt kérdezte Borka néni: „Pénzt nem hoztál?”

Zsóka ikertestvére, Almádi Irma a húga jóvoltából tanulhatott, mert Zsóka kereste meg a taníttatás költségeit Irmus számára. Így az anyjának nem került pénzébe és emiatt inkább az első unokájával, Klein Rózsikával foglalkozott.

Irmus fizika-kémia-matematika szakos tanárnő egy miskolci gimnáziumban és a szomszéd falubeli Némedi Miklós mérnök felesége.

A szintén 1935-ös születésű Miklós a gyárban tervező gépészmérnök. Házasságuk elején Irmus gyakran kapartatott, mivel anyósa szerint ugye mégsem szülhetett albérletbe gyereket. Amikor Miklós munkát kapott a gyárban, rájött, hogy jó ez a gépészmérnöki szak, de

neki kellene kohómérnöki diploma is. Anyja biztatására a munkáját otthagya és beiratkozott az egyetemre. Amíg el nem végezte, Irmus tartotta el. Zsóka anyja, hogy segítsen a lányán, a Termelőszövetkezetbe nem bevitt földjeit eladta és az árából, mint örökséget, vett egy miskolci két szobás összkomfortos házat Irmusnak. Bár Miklós anyja azt szeretne volna, hogy a háztulajdon mindkettőjük nevén legyen jóváírva, Almádiné mégis csak a lánya nevére íratta, hiszen ez volt Irmus része a szülői örökségből. Az ági vagyon csak a családtagjáé lehet, másé nem. Csak akkor lehetett volna másé is, ha Irmus magaviselete felügyeletet, gondnokságot kívánt volna valami olyan ok miatt, ami miatt ki lehetett volna tagadni az örökségből. Ilyen kizáró ok nem volt, ezért ment a lakás tulajdonjoga kizárólag az Irmus nevére, míg a szülői örökséget képező saját házat Zsókára hagyta, mert Borka lánya is megkapta az örökrészt férjhezmenetelekor. Mondta Almádiné, hogy a nászai az ő utánuk való örökséget írássák a fiuk nevére. Így lesz minden rendben, nem lesz vita az örökségek körül.

Miklós a házasságuk elején sokat járt Irmussal külföldön kirándulni és belföldön is jártak táncolni és szórakozni. Ahogy az idő múlt, sokasodtak Miklós feladatai a gyárban, hiszen sok területen volt alkalmazható a kettős diplomája és széles körű idegennyelv-ismerete miatt. Egyre több és több külföldi útra ment most már egyedül vagy valamelyik munkatársával. Egyre többször maradt egyedül Irmus. Ilyenkor mindig segített szülei gazdaságában, amiért kapott tojást, szárnyast, zöldséget vagy gyümölcsöt. Almádiné és a Némedi szülők várták, mikor lesz már végre unokájuk tőlük. Először Irmus azzal tért ki, hogy Miklós nem akar gyereket. Máskor azonban bevallotta, hogy a sokszori terhesség-megszakítás miatt többé már nem lehet gyermeke.

Nem szemrehányás végett, de egyszer az anyja mégis szóvá tette: „Megérte neked ez a nagy emésztő szerelem?” Irmus nem felelt. Többé nem firtatták a dolgot.

Georgina idősebbik fitestvére, Tibor (1957) szintén továbbtanult, villamosmérnök lett. Lali a fiatalabb fiú nem akart főiskolára, egyetemre menni. Ő kőműves szakmunkás bizonyítványt szerzett érettségivel, és egy helyi kőművesnél vállalt munkát. Főnöke nem csak rendes ember volt, de kiváló szakember is, akit nem csak a környéken, de egész Nagy-Miskolcon sok helyre hívták munkát végezni. Tibi a villamos mérnök albérletbe költözött az Észak-magyarországi Áramszolgáltató Vállalat közelébe, ahol dolgozott. Lali, Gina ikertestvére egy darabig otthon maradt, majd az Almádi nagyszülőkhöz költözött, hogy segítse őket anyagilag is és a gazdaságukban is. Az sem volt megvetendő elgondolás, hogy Klein Rózsikát a nővérét is segítse, hogy megteremthesse ő is a maga egzisztenciáját. Rózsika nőiszabó-varrónőnek tanult. Ügyes kezét dicsérte az egész városrész.

Gina húgában, Ágicában (1962) Isten áldotta tehetség lakozik a zene iránt. Zenei általánosba jár Miskolcra. Lali minden nap kíséri a város túloldalán levő iskolába.

Amikor Georgina betöltötte a 13. évét és pályát kellett választania, anyja az ápolónőképző elvégzését tűzte ki céljaként, hogy mielőbb munkába állhasson és segíthesse őt anyagilag. Elkélt volna Irmus segítsége, de a kezdeti sok ígérete ellenére pénzzel nem segítette őket hálából, amiért ő lemondott a továbbtanulásról, hogy Irmus mehesse egyetemre. De Gi-

na édesanyja hiába akart gyors sikert elérni a középső lányával, mert előbb a kiszemelt legjobb középiskolát, a Zrínyi Ilona Leánygimnáziumot kellett elvégeznie, és csak utána iratkozhatott be a Ferenczi Sándor Egészségügyi Szakközépiskola és Szakiskolába, mert bár 1957-ben alapították ezt az oktatási intézményt Miskolcon, mégis csak az érettségi vizsga után adott kétéves továbbképzést a hallgatóknak, és az 1980-as évek végéig ebben a struktúrában folyt az oktatás. Feladata: az egészségügyi szakdolgozó-képzés volt. Az iskola névadója a miskolci születésű Ferenczi Sándor orvos, pszichoanalitikus, a magyar pszichoanalitikai iskola megteremtője.

Gina vonzódott az emberek és állatok gyógyításához és arról álmodozott, hogy orvos lesz. Minden vágya a gyógyítás volt. A gimnáziumban németet és latint tanult az osztálya, ami külön boldogsággal töltötte el, mert jövődi pályájához megfelelő alapot nyújtott ez az oktatás. A nyelvek nehezen mentek, de sokat gyakorolt úgy, hogy a tananyagot lefordította magyar nyelvre, aztán az idegen nyelvre visszafordítva megfigyelte hol tévedett, majd ami gyengén ment, azt még újra átismételte. Irmus azt mondta, még senkitől sem hallotta, hogy így tanulna nyelvet, Gina túlzásba viszi a tanulást, mert így nem marad majd ideje másra, pedig az életben ezerfelé kell figyelnie és nem leragadni egy témánál. Mégis, kémiából és biológiából is ötös lett. Bújta közben a latin költők verseit is, és a német közmondások, szólás-mondások gyűjteményét, és kedvenc német költői verseit. Amikor dolgozatot írtak, minden írásába becsúsztatott valahonnan egy-egy idézetet, amik miatt a nyelvtanárai felfigyeltek rá és az iskolai ünnepeken szerepeltették. Amikor az érettségi bizonyítványát már messziről lobogtatva hazaért, repesett a szíve a boldogságtól és az elégedettségtől, hogy az első akadályon túl van.

Utána iratkozott be az Egészségügyi Szakiskolába. Amikor elindult az első nap az új iskolába, anyja azzal búcsúztatta, hogy aztán fogjon magának valami jó partinak való orvost, mert a tanárok között bizonyára van sok fiatal is. De úgy fogja meg, hogy a görcs se fogja meg jobban. Ugyanezt sugdosták fülébe a barátnői is. Hiába mondta szabadkozva Gina, hogy a fiatal orvosok még az egyetemen elkelnek, neki legfeljebb csak az idősebb elváltak közül juthat, de mivel ő még csak egy „buta liba”, ő még azokra sem számíthat. Ahhoz, hogy bármelyik orvost megismerhesse és összebarátkozhassanak, először ezt a szakiskolát kell elvégezni, aztán szakosodnia kell, munkába kell állnia, talán egy osztályon kell azzal az orvossal dolgozni valamelyik miskolci kórháznál, mert bizonyára ott kell dolgoznia élete végéig. És kérdés, hogy ha van-e még facér orvos ott, és annak ő fog-e tetszeni.

Ez még sok idő. Sokat kell tanulnia, és sok szerencsére is lesz szüksége, hogy jó szakterületet válasszon, ott rendesek legyenek a kollégák, olyan legyen a főnöke, aki értékeli a szak tudását és a szorgalmát, és még sok minden más is kell, amit most még nem lát előre. Apja és mindkét családfájának nagyszülei azt kérték, maradjon tisztességes. A tanulás legyen fontos neki és nem a fiúfogás, mert a város tele van veszéllyel, s ha egyszer a tisztességét elveszti, az többé nem szerezhető vissza. Azzal a ballépésével egész életére tönkretetheti magát.

Apja még azt kérte, ha valamiben segítséget lát, vagy valamilyen problémája van, hozzá forduljon, legyen vele őszinte. Egy egész életre szóló tartós kapcsolat csak a szeretetre, a bizalomra, az őszinteségre építhető. Eddig jó volt a kapcsolatuk, maradjon is ez meg. Gina rábólintott. Amíg a buszon a belvárosig utazott, az járt az eszébe, hogy ismerősei között van egy, a szomszéd faluból való orvosnő, aki a férjével a Szentpéteri-kapui kórháznál dolgozik, lehet, hogy jól jön majd neki ez az ismeretség, ha oda kerülne valamelyik osztályra, hiszen Erzsi is falusi környezetből jött lány volt, mégis mire a kórházba bekerült, már orvos-feleség lett belőle. Igen, sebész orvos a férje, míg Erzsi belgyógyász ugyanabban a kórházban. Erzsi és Jani biztosan segítenek, ha kell valami a tanulásához vagy ott az elhelyezkedéshez, ha már végzett. Ez jó érzéssel töltötte el, bár mégis tele volt feszültséggel a változás miatt.

Alulrepülése már a kezdetekkor megindult. Piros babos kikeményített szoknyában, csipkés alsószoknyában, fehér puffos ujjú blúzában, piros pántlikával a hajában jelent meg az első tanítási órán, mert anyja azt akarta, hogy csínosságával mindjárt megragadja a lánya valamelyik orvos tekintetét. Gina olyan volt, mint az élet. Tele energiával, üde levegőt vitt magával, ahová belépett, de a lányok kinevették az öltözete miatt. Haza nem mehetett, hogy anyjának elsírja a bánatát. Inkább Irmushoz fordult kérve, ha volna rá való ruhája, adja kölcsön vagy akár örökbe azt, amit már nem visel, ne csúfolják tovább a lányok. Irmusnak hasonló volt a termete és mivel volt korábbi maradt és már nem viselt szoknyája és blúza, felpróbáltatta Ginával, jók-e rá. Gina magával vitte az egész felkínált ruhatárat. Amikor kifelé igyekezett, éppen akkor jött haza Miklós. Megállította és úgy ölelte át, hogy karjával a Gina mellét birizgálta, nyomogatta, mintha csak véletlen volna. Gina alig várta, hogy megszabaduljon tőle, mert ez a kedveskedés most nagyon nem volt az ínyére. Anyja vérgig volt sértve a ruhák miatt, de osztálytársai most már kedvesen fogadták. Gina megkönynyebbült. Szorgalmasan tanult, a vizsgáit jó eredménnyel tette le. A második évben félévkor megpróbálta a német államvizsgát, de meghúzták, mert nem volt elég, amit a gimnáziumban és utána tanult. Ajánlották, tanuljon szorgalmasabban, mert ez a tudása még kevés az üdvösséghez.

Hazajövet megismerkedett az autóbusszon egy német nyelvtanárral, Gárdos Jánossal az egyetemi nyelvi-laborból. Ő segítette hozzá, hogy gyakorolhassa a német nyelvet nem csak az egyetemen tanuló külföldi diákokkal, hanem neki adott, önállóan végzendő valamilyen gyakorlati feladattal, tanári felügyelet mellett, az egyetem eszközein. Ezzel a gyakorlattal, valamint az egyetem által ajánlott hanglemezeiről tanult kiejtés-elsajátítással olyan jól sikerült a nyelanyagot elsajátítania, hogy fél év múlva már jelessel vizsgázott mind németből, mind latinból. Diáktársai egyre kérdezték, minek hajt ennyire, hová ilyen sietve?

Szörnyen büszke volt magára, de tudta, nem állhat meg, ismereteit tovább kell fejlesztenie szakirodalom olvasásával, hogy a jövő kihívásainak meg tudjon felelni. Sikeresen dicsérettel fejezte be a szakiskolát. Ennek ellenére mégsem választhatott hova menjen dolgozni. A Szentpéteri-kapui kórházhoz került. Végül is örült ennek az odahelyezésnek Erzsi doktor-nő miatt. Az Igazgatóság osztályról osztályra küldte, hogy minden osztály munkáját meg-

ismerhesse gyakorlatban. A Sebészeten maradt végül, mert ott volt szükség nővérré. De amíg ő is, és a hozzátartozók is büszkék voltak rá, az osztályon dolgozó egyik sebész főorvos – nem az osztályos orvos, hanem János, az Erzsi férje – egyre ellenszenvesebbnek érezte. Már azért is, mert Gina nem csinált titkot abból, hogy a főorvos urat ismeri a felesége révén és örül a vele való ismeretségnek. No, János főorvos úr a legnehezebb gyakorlati feladatokat adta Ginának, szakmai munkák helyett ágyakat húzatott át vele a gyakorlati oktatáson, aztán ágytálatat mosatott vele, holott az a takarítóknak lett volna a feladata. A gyakorlati munkáért biztatásként minden gyakornok kapott egy kis jutalmat jutalom osztáskor, csak Gina nem. Amikor a főnővér megkérdezte a főorvost annak okáról, azt felelte, hogy: „Tanulja meg hol a helye! Ne törleszkedjen, hanem tanulja meg a helyét megállni! Egyáltalán nem akar egy csöppet sem kedves lenni a csitrihez, hiszen a főnöke és nő. Még csak az kellene, hogy ez a kölyöklány félreértse. És, egyébként, aki a korpa közé keveredik, megeszik a disznók!” Hiába ismerte el mindenki Gina igyekezetét, és eszét, senki sem merte kimutatni azt, hogy szimpatikus a számára, nehogy rossz néven vegye János főorvos úr. Lassanként Gina rájött, hogy itt, a Sebészeten valamiért mindenki utálja. Kérte az igazgatóságot, tegyék át a belgyógyászatra. Ott hajlottak a kérésére, de a Sebészeti vezető-helyettese, János doktor megvétózta és tovább kínoztatta az otrombaságával. De minden rossznak vége szakadni látszott a jeles eredményű szakvizsgával. Most már végérvényesen a Sebészetre került nővérré. A főorvos gonoszkodásai azonban folytatódtak annak ellenére, hogy Gina már csak üdvözölte a találkozásukkor, de már nem kívánt vele beszédbe elegyedni, mint korábban sokszor. Ezt a főorvos is észrevette, most pedig azt kezdte mondogatni, hogy Gina nem eléggé udvarias vele. Mégis, Gina „udvariatlansága” ellenére, hogy bizonyítsa a jóindulatát vele szemben, egy nap a főorvos azzal állott elő, hogy van a közeli nővérrotthonban egy két szobás lakrész, melyet azonnal foglaljon el Gina, mert ő nem nézi jó szemmel, hogy Hejőcsabáról járjon be dolgozni, mert bármikor elkéshet a munkából. Mivel ez a tanács inkább parancsként hangzott el és megkapta a lakáskulcsot is, nem tudott mit tenni, elfogadta a felkínált lakást.

A nővértársak elmondták, hogy korábban lakott ott már két nővér, de nem tudtak kijönni egymással, mert mindig feltúrták egymás holmiját, kereskedtek bennük. Végül, szétköltöztek. Így a lakást lezárták és már sok éve üresen áll. Korábban egy nagyobb lakás volt ez, egy orvosé, aki elköltözött onnan a családjával, mert saját házat vásárolt. A lakás eredetileg három szoba összkomfort volt, amit az orvos öt szobásra bővített a mellette levő lakás megvásárlásával és egybenyitásával. Furcsa, hogy az öt szoba kevés volt neki – gondolta Gina. Az orvos elköltözése után annak a területnek az összes épülete kórházi kezelésbe ment át orvosi- és nővérszállások címén. Azonban, ha valamilyen szerkezeti változtatást akart rajta valaki végrehajtani, a kérelmet mégis a Tanács Építési osztályához kellett benyújtani. Viszont az engedély megszületése után, azt tudomásulvétel végett megküldték a kórháznak is. Ezt a nagy lakást később két részre osztották és megpróbálták külön értékesíteni, de mégsem talált gazdára egyik része sem.

Gina elment az apjával és a bátyjával megnézni, s mivel kezdetként megfelelőnek találták, Gina igent mondott. Igaz, nem volt konyha és éléskamra, sőt előszoba sem, de így is jónak találták a lakást, hiszen az első szoba szolgálhatott előszobának és konyhának is, a berakott hűtő biztosította az éléskamrát. A fivére kijavította a fal hibáit, kifestette a két szobát. A fürdőszoba és a szoba közé beraktak egy ajtót, mert az korábban egybenyílt a szobával. A fürdőszoba állandóan nyitott szellőzője helyett egy parányi ablakot építettek be, melyet ő nyithatott és zárhatott szükség szerint. Függyönt tett elé, hogy kívülről az utca felől, ha valaki felmászna oda, ne láthasson be a lakásba. Bizományi áruházból szerezte be Gina apja a lakáshoz szükséges bútort a két szobához. A szekrényeket a másik szobába való ajtó elé tették, hogy lezárják vele az átjárást. Mellé került a plüss kanapé, a szoba közepére asztal került négy székkal. A lépcsőház melletti szobába egy előszobafalat építettek be egy cipős szekrénykével. Egy kisméretű konyha asztal is került oda két székkal meg egy konyhaszekrény a legszükségesebb konyhai dolgainak. Az asztal tetejére került a villanyrezsó, hogy valamit tudjon kotyvasztani magának. Sötétítő függönyt is felszereltek, hogy a szembe szomszéd ne láthasson át a lakásába. Mikor végre beköltözött a tiszta lakásba, a leendő otthonába, elszörnyülködött, milyen sokba került az apjának és Lalinak, mert mindketten kivették részüket a költségekből. „Minden kezdet nehéz. Ne bánkódj most ezen, hugi, majd később megtéríted az árát, ha tudod, s ha másként nem, hát jó szóval.” – vigasztalta a bátyja.

3.

Lakása valóban közel volt a kórházhoz, nem kellett messze mennie. Szóval, Gina berendezkedett és most még szorgalmasabban dolgozott. Tele volt erővel, frissességgel és önbi-zalommal, hiszen elérte az alapvető célját. Beteget ápolt, gyógyított. Dolgozott. Neki való fiú nem volt a láthatáron, az orvosok már mind nők voltak. Ő nem pajtáskodott már senkivel, megtanulta a rendet. Csak a dolgát végezte. Olykor elment Irmus néjéhez, de Miklóst egyre inkább nem kedvelte, ezért igyekezett akkor menni, amikor nem volt otthon, hogy ne találkozzon vele.

Amennyi pénzt meg tudott spórolni, általában az anyjának adta. Egy idő múlva azonban az anyja elkezdte mondogatni, hogy amikor hazamegy, vihetne ajándékot a családtagoknak, hiszen megérdemlik, Ginának meg elég nagy ahhoz a fizetése, hogy megteheti, hiszen se macskája, se kutyája, és csak magára van gondja. Anyja egyre több pénzt kívánt tőle. Anyjának ez a pénzéhsége ébresztette rá Ginát, hogy élnie kellene egy kicsit, ha már bent van a városban. Most már van buszközlekedés, bármikor be tudnak jönni és nem kell órák hosszat sorakozni azért, hogy a Hejő menti élelmiszerüzletbe bejussanak kenyérért, tejért. És egyébként is, ennyi munka mellett neki is járna egy-egy mozi- vagy színházjegy, egy-egy ötórás tea valamelyik szállodában a kolléganőivel, vagy egy képgaléria vagy múzeum meglátogatása, hogy ne maradjon el a világ folyásától. Ha nem jár sehová, a kollégák beszélgetéseihez nem tud csatlakozni, nem tud beszélgetni senkivel semmiről, elmarad a világtól. Anyja elszámoltatta a pénzével, így a szórakozásra valót a hasán spórolta meg. Ha strandra

ment, egész nap csak egy szelet zsíros kenyeret evett egy vörös hagymával vagy nélküle, és vizet ivott hozzá, vagy egy fagyit nyalt el és mást nem fogyasztott egész nap. Aztán ez így ment tovább is. A ruhák és cipők árát is a hasán hozta be. Anyja ezt nem látta. Csak az szúrta szemet neki, hogy másként öltözik. Nem karton ruhát visel, hanem selymet és más finom szövetből valót, nem műanyagból valót, és nem vászoncipőt hord, hanem bőrből valót. Gina nem értette anyja szemrehányásait, hiszen nem egy-egy szelet csokit vitt haza, hanem anyjának és Rózsikának anyagokat, hogy féltestvére varrja meg azokat a legfrissebb divat szerint, igazodjanak ők is kissé a belvárosi divathoz. Apjának inget vett Karácsonyra, nadrágot a születésnapjára, nyakkendőt a névnapjára, Húsvétra kardigánt. Másik két testvérének is vett mindig valamit, főleg Lalinak. Egy év alatt kiöltöztette az egész családot. A városban tett kirándulásai megörvendeztették, de mégsem elégitették ki, mert állandóan ott motoszkált benne, hogy ugyan próbálja már meg újra a bécsi állást, mert már 1980 van, és ideje lenne révbe érnie.

Újra megírta a kérő levelet. Ismét elutasították. Azzal indokolták a nemleges választ, hogy ha ott akar dolgozni, tanuljon idegen nyelveket. Az egyik legyen az angol, és hozzá valamilyen keleti nyelv. Tanuljon hébert, arabot, vagy valamelyik afrikai nyelvet. Minek? Azért, mert legtöbbször a turistákat éri baleset, és ezért neki is szót kell tudni váltani még az arab nyelvterületen élő emberekkel is, bár azok inkább csak a hímnemű ápoló személyzettel akarnak szóba állni, nőneművel nem.

Tudta mennyi szenvedésébe került a német nyelv elsajátítása és most két újabbat kellene, ha boldogulni akar az idegen földön. Még az angol menne, de melyik legyen a másik? A hébert elvetette, mert azt biztosan sokan tanulják. Úgy gondolta, olyan nyelvet tanulna inkább, mely a munkáján kívül a szórakozását is szolgálná. Ha egy társasutazás révén eljuthatna egy keleti országba, akkor ott legalább tudna valamennyit a térségnek az uralkodó nyelvéből. Az arab mellett döntött, mivel úgy gondolta, hogy az afrikai földrészre máshová, mint a piramisokhoz, nem vágyik. Egyiptom nyelve az arab. Legyen hát a másik nyelv az egyiptomi arab. A másik nehézség az volt, hogy ha még találna arab nyelvkönyvet az otthoni tanuláshoz, hol gyakorolja majd, hogy a nyelvet beszélni tudja valamennyire? Legelőször megvette a Tudományos Ismeretterjesztő Társaság által kiadott „Angol tanfolyam kezdőknek” című angol nyelvkönyvét, szótárakat hozzá, a kiejtési gyakorlathoz magnó kazettát és hanglemezt. A végigtanulásuk után nagyobb bizonytalanság uralkodott el rajta, mint amilyenben a kezdetkor volt. Mégis beiratkozott egy nyelvtanfolyamra. A beosztása miatt nem tudott ott lenni minden órán, de a tanfolyam végére mégis ragadt rá valami, de nem elegendő tudás. Ez a tudás csak annyira volt elég, hogy megértse a nyelvtant és tudja, miként kell kiejteni a szavakat, tehát azt, hogy minden egyes szóval az írásmódját és a kiejtését egyszerre kell megtanulnia. Jót tett az angol szótárból a kiválasztott betűknél a szavak olvasása, és a megragadt szavakkal történt fogalmazásírás, mégis kevés volt. Elenyészően csekély és sekélyes volt az elsajátított anyag. Nem volt képes boldogulni vele, hiába vette meg a British Times / Brit Idők című újságot, szinte egyáltalán nem tudott boldogulni az

elolvasásával. Alig értett meg belőle valamit. Vásárolt angol nyelvű meséskönyvet is, de annak a nyelvét is nehéznek találta.

Valaki azt ajánlotta, tanuljon inkább eszperantóul. Három hónap alatt el tudja sajátítani alapszinten a nyelvet, de az még nem jelenti azt, hogy tudja is majd használni anyanyelvi szinten, mert ahhoz sokat kell még irodalmat olvasnia és valakivel partnerként társalogni, levelezni. Az Eszperantó a lengyel dr. Zamenhof Lázár Lajos nyelvtervezete, mely mára jól használható nyelvvé nőtte ki magát, lényegében a nemzetközi barátkozások nyelve lett. „Ahhoz újságokat, és sok irodalmat is kell olvasnia, levelezni kell és beszédgyakorlatot kell végeznie, hogy azok szóanyagát ismerve jól ki tudja majd fejezni magát” – ajánlották. Előnye, hogy a világon, ahol ismerik a nyelvet, mindenhol meg fogják érteni. Így akár arab országban is szerezhet levelező kapcsolatot, mely később segítségére lehet az arab nyelv tanulásában. Emellett döntött. Megkezdte a nyelvkönyv tanulmányozását és feljárt a levelező nyelvtanfolyami előadásokra a Magyar Eszperantó Szövetségbe Budapestre. Ezek az alkalmak a magántanulását voltak hivatottak kiegészíteni. Ilyenkor történtek a beszámolók és a feladatlapok átvételei, válaszadások a dilemmákra, a kiejtésgyakorlások, stb. Irodalmat bőven talált a tanulmányaihoz. Megvette Petőfi Sándor verseinek fordítását Dr. Kalocsay Kálmán műfordítótól. Amikor egymás mellé tette a két kötetet, meglepődött, mennyire élethűek a versfordítások. Nagyon élvezte őket. A Hungara Vivo / Magyar Élet lapot is megrendelte. Abban az időben azt Gergely Mihály, a József Attila díjas író szerkesztette, akinek szerette a magyar nyelvű írásait. Ezzel a nyelvvvel több sikerélménye volt, mint az angol nyelvtanulással, mert januárban kezdte és novemberben már sikeres vizsgát tett középfokon.

Az írásbeli vizsga előtt dr. Jáki Ferenc, a Magyar Eszperantó Szövetségtől jött úr felhívta az írásbeli vizsgázók figyelmét, hogy senki se kövesse el az egykori vizsgázónak azt a hibáját, aki a mondatelemek szétszedésével oldotta meg a fordítási feladatát. Így: ***Keresztül az utcán...*** kifejezést azaz: ***tra la strato*** (magyar kiejtés szerint: tra la sztráto) helyett, így írta: kereszt ül az utcán, azaz: kruco sidas sur la strato (magyar kiejtés szerint: krúco szidas szur la sztráto). Gina jót nevetett, és ezzel a vizsgadrukkja teljesen elmúlt. Később tudta meg, ki volt ez a figyelemfelkeltő, segítséget nyújtó ember.

Ő, Dr. Jáki Ferenc (1919-2010), író, előadó, gimnáziumi magyar-latin szakos tanár, bölcsészdoktor, magyarul és eszperantóul is alkotó költő volt, 1965-től eszperantó nyelvtanár, aki az eszperantó nyelv segítségével bejárta Európát, de Kínába is eljutott. Faragásaiból, grafikáiból, pasztellképeiből, selyemképeiből, művész fotóiból számos önálló kiállítást rendezett itthon valamint Dél- és Nyugat-Európában kiállításokat nyitott meg, 150 művelődéstörténeti előadást tartott. 2007-ben ő nyitotta meg az eszperantó nyelvű könyv és kiadvány-kiállítást Miskolcon, a Lévy József Református Gimnáziumban, amelynek jogelődjénél érettségizett dr. Kalocsay Kálmán 1909-ben. Az Állami Nyelvvizsga Bizottság Eszperantó Tagozatának tagja 1966-tól, a Magyarországi Eszperantó Szövetség és az Eszperantó Világszövetség örökös tagja. 1999 óta a Magyar Kultúra Lovagja. Gondolkodását

kitűnően jellemzi az általa sokat használt intés: „*Amíg az ekevas szánt, fényes marad, ha közben kopik is, de ha szöggre akasztják, rozsdás lesz, még ha vadonatúj is!*”

Gina ebből azt szűrte le, hogy az agya addig marad friss, amíg dolgoztatja. Márpedig a sírig tanulni kell, mozgatni kell az agyat, hogy az friss maradjon. Neki, orvosnak az a feladata, hogy a tanultakat gyakorolja, hogy gyógyítson, segítsen az orvosra szorulókon.

A vizsgán Gergely Mihály (1921. Varbó, † 2007.) magyarul és eszperantóul is alkotó József Attila díjas író, újságíró egyik írását kellett egyszeri szövegre nézés után eszperantóra fordítani. Pont az a szöveg volt, melyet előző este tett át eszperantóra utolsó gyakorlásként.

Szótanulásai közben vette észre, hogy az eszperantó nyelv szavai között milyen sok található mind a németből, mind az angolból, a latinról már nem is beszélve. Most már kedve volt az angolhoz, mert az eszperantó nyelv valóban hozzásegítette a szókészletével az angol nyelv könnyebb elsajátításához. Elkezdte a korábbi német és a latin, majd az eszperantónál is használt nyelvtanulási módszerét követni. Nem csak heti négy órát fordított a nyelvtanulásra, hanem napi hat órát. Reggel munkába menet és a munka után ismét három órán át tanulta, biflázta a szavakat, kifejezéseket, mondatokat, egész hosszú kész szövegeket is, hogy a nyelvtan is megragadjon a lehető legjobban, leggyorsabban. Tanulás közben jutott eszébe egyetemi tanár ismerőse, aki a Miskolci Egyetemen (korábban Nehézipari Műszaki Egyetem) működő nyelvi-labornál sokat segítette őt annak idején a német nyelv elsajátításában. Ismét hozzá fordult. Engedélyt kapott, hogy a diákok szabadidejében a klubnapjaikon vagy más nyilvános szereplésükön beszélgethessen velük angolul. Szükség volt erre a nyelvgyakorlásra, a nyelvi labor nyelvvoktatási módszerei mellett.

Egyik este, amikor munkából hazaért, olyan ólmos fáradtság kerítette hatalmába, hogy csak végig vetette magát a kanapén és úgy pihent behunyt szemmel, hogy erőt gyűjtjön, mert az esti tanuláson kívül még mosni is akart. A sötétben, ahogy ott feküdt, egyszer csak neszezést hallott a bejárati ajtó felől, mintha valaki ott akart volna bejönni. Nyilván nem tudott a riglik miatt, melyeket még Lali szerelt fel rá a biztonság kedvéért. Aztán ugyanolyan neszezést hallott meg a szomszéd szoba felől. Mintha kulccsal nyitnák az átjárós ajtót. Ijedtében nem tudta mit csináljon. Olyan gyorsan történt az egész, annyi ideje volt csak, hogy bebújjon az asztal alá, és szorosan maga elé húzza a székeket, hogy a behatoló meg ne lássa őt az asztal alatt. Az átjáró ajtó előtti szekrényt a behatoló eltolta, és belépett a szobába elemlámpával a kezében. Gina szinte megdermedt a rémülettől. Ki az, aki behatol a lakásába és mit akar ott egyáltalán? Gina csak egy széles szárú pantalló alól kikukucskáló vastag talpú bőrcipőt látott és hallotta, miként nyitogatja a behatoló a szekrények ajtaját. Hallotta a ruhaneműi, könyvei halk zizegését. Tudta, mikor melyik szekrényben kutat az idegen. Végignézhette a fehérneműit is, a könyvein kívül. A fürdőszobába is bement, majd éppúgy távozott, mint ahogy érkezett. Az ajtó elé visszahúzta a szekrényt. Gina sokáig nem tudott mozdulni a dűhtől és a rémülettől. Amikor kimászott az asztal alól, a szekrényeit sorra vette, miket láthatott ez a kéretlen látogató. Fel volt forgatva a fehérnemű-szekrényében a bugyik, melltartók stóca. Mi ez az ember? Szatír? Mégis csak szörnyűség, amit művelt. Hogyan merészelt bemenni az ő lakásába? Ezután hogyan lakjon itt ő,

ha nem érzi magát biztonságban? Nem mászhat be hozzá senki sem az utca felől, sem a park felől, mert vasrács védi az ablakait. Ezért tört be ez a valaki a lakásába a szomszéd lakás felől, az üresen álló lakás irányából? Aznap már nem mosott. Tördelte a kezét kétségbeesésében, hiszen rengeteg pénzt öltek ebbe a lakásba és még sincs itt biztonságban. Most már értette a két nővérrel szóló történetet, akik előtte laktak itt, de végül mégis elköltöztek. Bizonyára az ő lakásukat is ez az ismeretlen behatoló dúlhatta fel időnként, ők meg szegények egymást hibáztatták miatta. Lalinak is, apjának a telefonjára is üzenetet küldött, kérve őket, másnap látogassanak el hozzá, ha még élve akarják látni. Nem aludt egész éjszaka. Attól rettegett, nem jön-e vissza az illető akkor, amikor alszik. Mindketten megijedtek és megérkezve még le is hordták, amiért így megijesztette őket. No, de hallva az eseményt, leesett az álluk.

Rövid tanakodás után úgy döntöttek, adjon be Gina egy kérvényt a Városi Tanács Építési Osztályához az egymásba nyíló két lakrész ajtaja lezárásának engedélyezésére, és ezzel az elkülönítésére, mert ha nem, elköltözik onnan, és kötelezi a Tanácsot és a Kórházat – akár jogi útra terelve a dolgot – az eddigi költségei megtérítésére.

Az előadó szólt a rendőrségnek az eset kivizsgálására. Egy fiatal főhadnagy jött ki, aki mindenhol újlenyomatot vett. A vizsgálat azzal az eredménnyel zárult, hogy ujlenyomatot nem találtak, csupán egy barna bőrkesztyű parányi darabkáját, mely akkor szakadhatott ki a kesztyűből, amikor a behatoló a visszatérésekor bezárta az ajtót, és a kesztyű beakadt az ajtó zárjába. Egy apró bőrdarabkából nem állapítható meg ki a tettes, így a tettes ismeretlen maradt. Gina megkapta a lezárásra, azaz az ajtónyílás beépítésére vonatkozó engedélyt. A részletes engedély arra is vonatkozott, hogy az első szobából a tervrajz szerint kialakítható az előszoba, a konyha és az éléskamra, a bejárati ajtóra felszerelhető a hevederzár.

Ez után történt, hogy megkapta élete első fizetésemelését és a kórház kifizette az utóbbi havi túlmunkái díját. Gina elgondolkodott. Csak nem János doktor volt a behatoló, vagy magába szállt az eddigi gonoszságaiért? Vagy netán figyelmeztethette valaki, hogy vég nélkül nem viselkedhet így egy jó munkaerővel? Gina végül félretette a gyanút, hogy János doktor lett volna a behatoló, mert olyan képtelenségnek tűnt. Azzal nyugtázta magában a dolgot, mindegy mi volt az indító ok, mégis nagyon örül a kapott emelésnek és a kifizetett túlóra díjnak, mert így legalább a kiadások egy része megtérül. Persze, mint mindig ilyenkor, elkezdtek kérdezgetni Ginát, mit vásárol a pénzből? Mire költi majd? Gina megmondta, hogy kölcsönből vette a bútorát két év alatti visszafizetésre, így most azt törleszti belőle legelőször. Már nem is volt érdekes a többiek előtt, a kérdezősködést hamar abbahagyták. Apja és Lali elkezdtek az építési anyagok gyűjtését. Minden este vittek valamit és a fürdőszobájában rakták le. Mire befejezték a munkákat, Gina apjának kevesebb lett a munkája a gyárban átszervezés miatt, mely jelentős anyagi kiesést hozott. Egyre többet járt a Búza-térre a tehergépkocsikhoz rakodást vállalni, hogy a családját el tudja látni. Nehéz munka volt. Gyakran fájt a dereka. A másik baj az volt, hogy a sofőrök csak zsebből fizették a fekete munkást. Jóska szeretett volna állandóan egy sofőr mellett dolgozni, vagy he-

lyette akár maga vezetni a gépkocsit, mert akkor több pénz ütötte volna a markát. Szegény embert még az ág is húzza – gondolta –, amikor elromlott a szivattyú a kútban, amivel Zsóka munkája könnyítése végett felhozták a vizet. „Újat venni nem tudok, megpróbálom megjavíttatni.” – gondolta.

Ajánlottak egy motortekercselőt az új-győri postánál. Szerencsére otthon volt. A házigazda betessékelte, leültette a beszélgetéshez. Mindegyikőjük elmondta a másiknak a bűjbaját. Az egészből az sült ki legvégül, hogy a motortekercselő vásárolt egy használt tehergépkocsit, mert fuvarengedélyt szeretne váltani a kettős ipargyakorláshoz, új kocsira pedig nem telt. Így is ilyen szegényesen él, hogy a házában élve a legkisebb rezsivel össze tudja hozni az ipargyakorláshoz szükséges anyagiakat. Borzas Jóska megtudta, hogy új ismerőse is Auschwitzban volt négy évig. A láger felszabadulását a szülei nem, csak ő érte meg. Kárpótlásként kapta ezt az egy szobás komfortos téglaházat, melyben most él, de bár nem szívesen fogad el segítséget, mégis szüksége van rá. Ha Borzas József megsegíti őt azzal, hogy megjavítja a tehergépkocsit, ő felfogadja sofőrnek és rakodónak. Ő ugyan még el tudná vezetni a gépkocsit, de a sántasága miatt már pakolni nem tudna. A lágerben az egyik ór részegen végzett lögyakorlata miatt lett ő sánta. Józsi megnézte a kocsit, melyen sok javítani való volt és sok alkatrészt cserélni kellett. Megcsinálta a költségvetést a beszerzendő alkatrészek árára és a javítási költségekre. Mielőtt átadta volna, megjegyezte, hogy a munkákhoz legelőbb garázst kell építtetni, mert a szabad ég alatt nem végezheti a munkákat, az alkatrészek sem maradhatnak csak úgy a telken a szabad ég alatt fedetlenül, és végül is szükség lesz az épületre. Kérjen hát építési engedélyt a garázsra. Ha a megfelelő körülményeket Konczwald Zoltán előteremti, ő elvégzi a többi. A motortekercselő egy darabig csak úgy maga elé nézett, majd Jóska kezébe csapott. A szivattyút nem lehetett megjavíttatni, mert a motor része egybe volt öntve a burkolattal, de kapott helyette egy használható másikat, ha nem is újat, de jót. Abban állapodtak meg, hogy Zoli majd értesíti, ha kezdheti a munkát.

4.

A forró augusztust a környék népe táncmulatsággal akarta zárni augusztus 19-én. Sajnos mostanára az 1870 körül épített Bárczay-kastély állapota már annyira megromlott, hogy ezért az 1945-ben államosított és Gárdonyi Géza Művelődési Ház névre átkeresztelt épületben már nem lehetett megrendezni a mulatságot, mert a felújításig lezárták. Hol rendezték meg a nyárvégi bált, mikor csak Görömböly és Tapolca között van csak akkora füves térség, ahol ennek a vigalomnak a közönsége elférhetne, az viszont nagyon messze van, azért engedélyt kértek, hogy a kastély kertjében kerülhessen megrendezésre a ritka társadalmi összejövetel. A Bárczay család kúriáját és az azt körülvevő parkot 1945 után államosították. A terület urbanizációs folyamatai során a parkrendszer felújításra került és a szórványosan megmaradt évszázados, dendrológiai szempontból ritka és értékes fafajokat a park jellegének megfelelő fajokkal egészítették ki. Az őshonos fajok közül jelentősek a

tiszafa és a mezei juhar idős példányai. A terület meglévő természetes adottságaival, ligetes jellegével sétálóúttjai mentén elhelyezkedő növénytársulásával jelentős tájképi és természeti értéket képvisel a családi házas övezetben. Az engedély kiadásakor kikötés volt a növények törés-zúzásának mellőzése, a szétdobálás helyett a szemét hulladék-gyűjtőbe helyezése, a multság végén pedig a maradék összegyűjtése és az egész kert rendbetétele. A villanygökök színes füzérét a kastélytól a kapuig a fák alsó ágaira akasztották, a többit a kerítések köré csavarva húzták a többi fa ágaira, hangulatossá téve az egész hatalmas parkot. A színes égőkhöz az áramot a református templomból vezették át a parkba. A hejőcsabai romák álltak össze muzsikálni. Székeket, asztalokat az általános iskolából hoztak át. Ugyancsak onnan hozták át a részben ott elkészített hidegtálakat és az oda leadott süteményeket, melyeket a résztvevők készítettek és eladták az éhes bálozóknak. Málna és más gyümölcszörpöket a közeli Görömbölyről hoztak, ugyancsak az ottani borospincék szolgáltatották a kedélyemelő italokat, míg a hejőcsabai fűszer-csemege bolt adta el a szódavizes palackokat. A belépők ára fedezte a villanyáramnak és a zenekarnak a költségét és a takarításért járó kiadásokat, az ételekért, italokért és a tomboláért külön kellett fizetni nyugta ellenében a szervezőknek. Mivel a bál területe nem éppen bálterem volt, ezért lehetett vinni plédet, ha valaki a kevés pad vagy szék helyett inkább a park fűvén kívánta kipihenni a szórakozás fáradalmait.

Zsóka asszony már jó korán bejelentette, hogy amíg a családja szórakozik, addig ő elmegy a nővérét meglátogatni Emődre. Mivel Gina és Rózsika először ment el ilyen nagy multságba, és az anyjuk nem tartott velük, Irmus vállalkozott, hogy elkíséri őket, mivel a férje amúgy Iránban van kiszálláson, tehát egyedül van. Egyébként őrá is ráfér egy kis szórakozás. Lali, Tibi házának építésén dolgozott a Martintelepen. Tibi a feleségével megvásárolt egy olyan házat, mely betonlábakon állott még csak, és tető alá volt hozva, de a hiányzó fal-részeket még téglával be kellett építeni, hogy utána, ha már a nyílászárókat is betették, megkezdhessék a belső munkákat. Csak így tudták olcsón megvásárolni, de a munka dandárja még hátra volt ahhoz, hogy lakhatóvá tegyék. Lali főnöke vállalta el az építkezés lebonyolítását, de úgy, hogy Tibor és a felesége is végezte közben Lalival együtt a segédmunkákat. Zsóka asszony azért ingatta a fejét, hogy a leendő házban bokáig járnak a porban ahelyett, hogy előbb eltakarítanák azt, hogy tiszta helyen végezdhessék az építkezést. Nem tetszett, hogy a menyének nem az első a takarítás, hanem inkább lapátolja a homokot, és mikor mit csinál, csak éppen nem a tisztaságot tartja a legfontosabbnak.

Borzas Józsi alkalmi fuvart bonyolított a művezetője részére. A fuvar lebonyolítása után még elment Zolihoz megnézni, hol tart a garázs építése. Éjjelre ott maradt.

A lányoknak nem volt sikere a bálon, csupán Almádi Irma mulatott jól régi ismerőseivel. Táncolásra nem igazán volt alkalmas a kert gyepe, de beszélgetésre, dalolásra, zenehallgatásra, és a fák közötti légyottokra igen. A Borzas lányok bár nem táncoltak, mégis nagyon jól érezték magukat. Úgy éjfél felé egyszer csak odajött az ülő lányokhoz egy bajuszos fiatalember és felkérte Rózsikát táncolni, majd a látókörből kitáncoltak az éjbe a fák alá és sokáig kint maradtak már azért is, mert közben elaludt a villany. Más pár is volt a köze-

lükben. Mindegyik csókolódzott. Rózsikával sem tudott betelni a partnere. A párok egy idő után visszamentek a megvilágított területre, ahol tovább beszélgettek, szórakoztak, amíg a fény újra ki ne gyúlt. Gina hagyta Rózsikát szórakozni, ő a lelkész feleségével kezdett nagy beszélgetésbe. Rózsikának előbb csak a száját, később már a mellét is csókolta a partnere, míg ő halkán sikongott a gyönyörtől, hogy kell valakinek ő is, hogy őt is szereti valaki és az a valaki még nagyon jóképű is. Egy idő múlva, amikor már hűlni kezdett a levegő, kérte a partnerét, menjenek vissza a többiek közé, mert a nénjénél van a szvettére. A fiú egy időre elment, aztán visszajött egy pohár üdítővel, aminek a szomjas lány nagyon örült. Utána enyhe bódulatot érzett, melyet úgy könyvelt el, biztosan a bortól van, melyhez nem volt hozzászokva. Ezután ismét a fák sötétjébe burkolóztak, ahol újabb csókok és simogatások következtek.

Amikor meghallották, hogy Gina közeledik, szétváltak. A fiú még megkérdezte akar-e a felesége lenni, mert akkor minden nap csókolózhatnak így. Ha igent mond, vasárnap felkeresi az apját és megkéri a kezét. A lány gondolkodás nélkül mondott igent, annyira tele volt boldogsággal. Később még egyszer odament a fiú Rózsikához kérdezte nem akar-e még hazamenni, mert haza kísérné. Rózsika mondta, meg kell várnia a hűgát, aki nélkül, vagy Irmus néni nélkül nem indulhat el haza. A fiú mondta, hogy ha mégis meggondolná magát, a kapunál várni fogja. Köszönt és elment. Nélküle minden értelmét veszítette, már nem volt érdekes az egész rendezvény, hiába énekeltek szebbnél szebb nótákat, ő csak a bajuszos után vágyott. Rózsika ideges lett, annyira várta a folytatást, „a lányok meg sehogy se akartak elindulni”. Először Ginának, majd Irmus néninek szólt sürgetően, nem akarnak-e még jönni, mert ő már nagyon szeretne haza menni. „Pár perc múlva jövök, addig még tudsz várni, nem?” – szólt Gina lerázva a lányt. Gina még be akarta fejezni a megkezdett beszélgetést, ezzel türelemre intette Rózsikát. Rózsika várt fél órát, aztán újra szólt Ginának is, Irmusnak is. Mindegyik azt mondta, induljon el Rózsika, hamar beérik majd. Kulcs nem kell, mert csak be van akasztva a kapu, a konyha kulcsa meg a lábtörlő alatt van, de úgylis utoléri hamarosan, ne siessen.

Elindult. A temető kapunál a sötétből kivált egy alak és megkérdezte, ő-e Rózsika. Igennel válaszolt, mire a fiú hozzálépett és a kapunak döntve a lányt csókolni kezdte. Rózsikát igen nyomta elől valami. Kérdésére a fiú azt válaszolta, hogy az a kulcsosomó a zsebében. Aztán jöttek a simogatások, érzéki érintések. Rózsika kicsit félt a folytatástól, de a fiú ajánlását, hogy dőljenek le kissé az árokba, teljesítette, mert annyira remegett már a kíváncsól, alig állt a lábán. Egy idő múlva a gerjedelemtől szétnyitotta combjait, és nem sokára érezte, hogy az a kemény valami nem a kulcsosomó lehetett. Végig folyt a combján valami, de a gerjedelem annyira áthatotta, szinte már nem is törődött vele. Egy idő múlva a fiú oldalra fordult mondván, folytatják majd mindjárt, csak vizelni kell. Felállt és oldalt lépett. Rózsika azonban percek múlva máris érezte, hogy partnere újult erővel csókolja és bökdösi a lába között. Egy közös forró csók után ijedten vette észre, hogy partnerének nem csak bajusza, hanem oldalszakálla is van és alighanem göndör a haja, de az előbb nem ilyen haját tapintott a kezével. Nem tudta ellökni magától a csókpartnert, ezért könnyögrőre

fogta a dolgot kérve, engedje most már hazamenni, mert baja lehet, ha nem lesz otthon időben. Partnere hamarosan felállt és felsegítette Rózsikát az árokból. Pár perc múlva ez a partnere is vizelésre hivatkozva egyedül hagyta. Rózsika szólított egy ideig a partnerét, de mivel az nem jelentkezett, egyedül indult el haza, mivel a csókpartner bizonyára nem akarta elkísérni, mert nem volt sehol. De, alig tett meg pár lépést, beérte az a bajuszos fiú, akivel először volt és azt mondogatta, hogy vasárnap aztán várja ám őt leánykérőbe. Rózsikát egészen hazáig kísérte, ahol egy búcsúcsók után elváltak. Rózsikára rátört a hasa alji fájdalom, ami miatt már alig tudott bemenni a házba. Bent látta csak, hogy szép ruhája a temetőárokban történt hempergés miatt mennyire tönkre ment. Lemosta előbb a kútból felszivattyúzott vízzel, aztán betette a mosógépbe. Vizet melegített és lemosakodott. Hálóruhát öltött, megágyazott. Szidta magában Irmust is, Ginát is, amiért még mindig nem jönnek. Már kettő felé járt az idő, amikor a kimosott ruhát kitergette és végre ágyba került.

Háromkor jött haza Gina és Irmus, énekeltek és nagyon nevettek. Rózsika nem tudott aludni a lármázásuktól. Ötkor felkelt, elkészítette a reggelit, ellátta az állatokat, összesöpörte az udvart, elkészítette a reggelit, majd pogácsát dagasztott be és egy kis édes pitének való tésztát is. Közben, ha a sok csókra, ölelésre gondolt, repesett a boldogságtól, de amikor a hasa fájdalmára gondolt, akkor majd kétségbe esett. Hát, ilyen a szerelem? – gondolta és remélte, elmúlik majd ez a fájdalom, és csak a boldogság marad utána. Ezzel egyidejűleg elgondolkodott azon is, vajon csak ő gondolja-e rosszul, hogy ketten csókolták, vagy mégis csak egy fiú volt vele, az, aki haza kísérte és feleségül kérte? Nagyon várta a másnap délutánt, a leánykérést. Délután megjött az apja, hazajött Lali is, legvégül megérkezett anyja is, de a leánykérő nem jött. Hiába várta. Nem jött másnap sem, sem a következő hétvégén. Rózsika csalódott volt, nem tudta mi történhetett. A leánykérőről nem szólt senkinek, nehogy kinevessék. Közben múltak a hónapok egymás után. Borzas Józsi megkezdte a tehérgépkocsi javítást, melyért minden hónapban annyi fizetést kapott, mintha a gyárban végezte volna a munkáját, amit már nem végezhetett tovább, mert megszűnt a munkaköre és máshol, talán a Gépgyárban kellett volna dolgoznia. Új helyen, messzebb és kevesebb munkabérért, úgy, mintha csak most került volna ki az iskolapadból. Ha a baj megindul, nem áll meg egynél. Józsi apja az udvaron rosszul lépett, combnyaktörést szenvedett. A kórházba szállítás után a sok fekvéstől két hétre tüdőgyulladásban meghalt. Józsi anyját a bánat vitte a sírba, a férje után egy hónappal. Józsinak az örökség utáni illeték kifizetése komoly gondot okozott. Meglevő kis földjét kellett eladnia, az utolsó támaszát, hogy ki tudja fizetni az illetéket.

Ott volt pénz és állás nélkül, bár reménye volt arra, hogy Konczwald Zoltán állja a szavát és felveszi főfoglalkozású alkalmazottnak. Amikor erre szó került, azonnal bejelentette a társadalombiztosításba, mint főfoglalkozású munkavállalót, és erősen szorgalmazta, csinálja meg mielőbb azt a gépkocsit, hogy megkezdhesse fuvarozói tevékenységét. Pár hét múlva elkészült a szereléssel, s a jármű levizsgáztatása után, Borzas Józsi már munkába is állhatott. Mire munkába állt, a felesége kiborult idegileg az izgalmak miatt, hogy miből élnek ezután, ha nem lesz Józsinak munkája. Folyton kiabált és főleg azt, hogy nem jó

Józsi semmire. Ez a hangulat elrontotta az egész család kedvét. Ráadásul, hogy Józsi sokat volt távol a szerelés miatt, Zsóka asszony azt kezdte mondogatni, majd kiabálni is, menjen Józsi a szeretőjéhez, ha nem jó az otthona. Amikor haza akart menni, nem tudott bemeni, mert a felesége nem engedte be. Először az anyósánál aludt. Elmondta neki őszintén, mivel tölti az idejét, azt, hogy most fáradozik az új állása körülményeinek kialakításán. Először elhitte az anyósa, másodszor már mégsem alhatott ott. Elment Ginához. Pár éjszakán át ott aludt, aztán Zolinál. Egy hét után hazament, és a padláson aludt a régi heverőn, mert a felesége továbbra sem engedte be a saját házába. Kizárta. Az áldatlan állapotnak az lett a következménye, hogy Józsi nem adta többé oda keresetét a feleségének. Így a helyzet tovább mérgesedett. Zsóka makacsságába belebetegedett az anyja és két hónap leforgása alatt ő is elment. Zsókának nem volt miből kifizetnie az öröklési illetéket, amit végül Lali fizetett ki. Végleg átköltözött az Almádi nagyszülők házába és onnan többé ki sem mozdult. Zsóka egyre többet volt távol, nem törődött a gazdasággal.

Rózsikára maradt minden munka. Látástól vakulásig dolgozott, sokszor alig evett, mégis egyre kövérebb lett. Végül az orvos megállapította, hogy fél idős terhes. Lali faggatására aztán elárulta, hogy a bálon volt a nagy sikere, de a lánykérés elmaradt és táncpartnerét azóta sem látta. De, azt is megsúgta Lalinak, hogy bár a partnere arcát és termetét nem látta, annak a feje igen hasonlít Irmus férje fejéhez, mert annak van göndör haja és oldalszakállja egészen az álláig. Mióta terhes, azóta egy ízben már járt náluk Miklós, mert Irmustól pénzt hozott az anyjának és akkor őt is nagyon meglapogatta, megölelgette. Úgy ölelte, hogy az már talán nem is rokon ölelés volt. Amikor Lali azt kérdezte, hogy hívták a partnerét, mondta, hogy ő a Karcsi névre emlékszik, de többre nem és egyébként sem a közelbe való lehetett, mert akkor autóbusról bizonyára ismerős lenne az arca. Rózsika terhessége nem maradt sokáig titokban és az sem, hogy a születendő gyermek apja ismeretlen, mivel Rózsika a bálon esett meg egy idegentől. No, ha ideges volt Zsóka asszony eddig a maga csinálta bajtól, most aztán még idegesebb lett és nem tudott tenni ellene semmit. Irmus kissé hibásnak érezte magát, amiért hagyta, hogy egyedül induljon el haza Rózsika, ezért felajánlotta, ő lesz a keresztmama és majd anyagilag segíti a kismamát, hogy fel tudja nevelni a gyermekét. Később hozzátette, hogy akár a születése után máris örökbe adhatják a kicsit, mert aki ilyen felelőtlen, az hogyan tudna felnevelni egy gyermeket. No, ezzel meg Zsókát sértette vérig, mivel Zsóka is megesett, mégis felnevelt öt gyermeket.

Eközben elkészült Gina lakása, ahová többé nem mehetett be senki idegen. Azonban egy alkalommal, amikor Gina otthon járt, a lakáskulcsait titokban lemásoltatta az anyja, hogy legalább ő be tudjon menni lánya lakásába, ha nem adna elég pénzt haza, majd ő elvesz a félretett pénzből amennyire neki szüksége van. Úgy gondolta, ő az anyja, joga van hozzá. De mióta Gina lakását átalakították, mind a pénzét, mind a hivatalos iratait, bizonyítványait titkos helyen őrizte arra számítva, hátha a behatólag valamilyen furfanggal mégis betör a lakásába, ne legyen öröme, ne találjon semmit, ami fontos számára. A mellékhelyiségekre is biztonsági zárat csináltatott, melyek kulcsát az előszobában őrizte más által nem tudott helyen. Így történt, hiába ment be anyja Gina lakásába, az előszobán túl nem jutott. Dérrrel-dúrral ment haza már azért is, mert a családban egyedül ő nem tudott a lakás átalakításáról és annak okairól.

5.

Gina úgy vélte, hogy az a fránya angol már eléggé jól megy, jelentkezett államvizsgára. A Rigó utcai vizsgázó helyiségben – az írásbeli vizsgán – egyik oldalán egy kreol bőrű nő ült, a másik oldalán egy hasonló arcbőr színű férfi. Átbeszéltek Gina mögött egymásnak. Így derült ki, hogy ismerik egymást és mindketten magyarból államvizsgáznak. Gina elmondta, hogy ő angolból fog vizsgázni és reméli, most már jól fog sikerülni az előző két sikertelen próbálkozása után. Az írásbeli dolgozatok beadása után együtt ebédeltek egy közeli étteremben. Megtudták, hogy a szóbeli vizsgájuk is azonos időben lesz a Gináéval. Megbeszélték, hogy utána megint együtt ebédelnek, hogy kivesézzék a vizsgáztatókat, a kapott tételeket és, hogy azokra ki mit írt a dolgozatában. Így is történt, hiszen mindhárman írásbelije sikerült és a szóbeli vizsgákon is jó eredményt értek el. Beszélgetésükkor derült ki, hogy a pár egyiptomi illetékességű. Arabok, bár nem rokonok. Csak itt az egyetemen ismerkedtek meg, azóta pedig összetartanak. Otthon nem tehetnék, de ők úgy érzik, mivel egy országban élnek, össze kell tartaniuk. Legalább most az idegenben, mert otthon idegen férfi és nő nem tarthat kapcsolatot egymással. Búcsúzáskor címet cseréltek. A kreol bőrű férfi mondta, hogy ő többek között a repülés iránt érdeklődik. Most hazamegy beszámolni arról, hogy eddig mit végzett. Utána előreláthatóan az egyiptomi magyar nagykövetségen fog dolgozni, aztán Moszkvába készül repülőmérnöki akadémiára. Utána hogyan tovább, az csak később fog kialakulni, mivel kacérkodik a gondolattal, hogy jogot is tanuljon. Fivére a kereskedelemben és azon túl az energetika terén érdekelt, apja a külkereskedelemben. Ahmed úr kérte Ginát, hogy a most adott telefonszámon keresse csak, ha szüksége lenne rá, mert a minden lében kanál fivére komoly kellemetlenséget okozhat Ginának, ha véletlenül vele kerülne kapcsolatba. Gina is megadta a telefonszámát. Ha Ahmed újra járna Magyarországon, és találkozni szeretne vele, akkor azon a számon hívja, vagy oda küldhet üzenetet.

A férfi lényétől még sokáig nem tudott elszakadni a gondolataiban. Szálfa egyenes, vékony férfi volt. Fekete, hullámos haja európai divat szerint szépen nyírott volt. Magas homloka alól kissé mélyebben ülő egyenes tekintetű szürke szemek néztek Ginára, olykor kutatón, de nem bántón, inkább kíváncsian. Hosszú vékony ujjai mintha hangszerpengetésre temettek volna. Keskeny bajusza volt, és az álla közepén az ajka alatt kezdődően keskeny szakáll húzódott az álla aláig. Egész lénye igényességet, ápoltságot tükrözött. Gina úgy érezte, bár a férfit nem ismeri, mégis szívesen kötne vele alaposabb ismeretséget, mert ez az a férfi, aki őt érdekli.

Gina angol nyelvű államvizsgálója, ha nem is kitűnően, hanem csak közepes eredménnyel, de mégis sikerült. Megígérte Niszrinnek (arabul írva Nisrin), a szép ívelt szemöldökű és Kleopátra frizurájú egyiptomi barátnőjének, és Ahmed Ommar Amirnek (ejtsd emír, a jelentése herceg), hogy tovább foglalkozik majd az angol nyelvvel, hogy tökéletesítse a tudását. Elmondta, mennyire nagy a problémája az arab nyelv elsajátítását illetően, mert itt Miskolcon nem tanítanak ilyen nyelvet, az internetről csak a turista szótárat ismerheti meg legfeljebb, és egyáltalán nincs gyakorlási lehetősége. A könyvtárközi kapcsolattal az Or-

szágos Széchényi Könyvtárból kapott nyelvkönyvből mégsem tudja elsajátítani az egyiptomi arabot úgy, hogy abból államvizsgázhasson. Még haza sem viheti a könyvet, mert csak a II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtárban tanulmányozhatja a könyvtáros nő jelenlétében.

Barátai meglepődtek, hogy Gina arabul akar tanulni. Kérdésükre elmondta, hogy a bécsi kórházi munkájához lenne szüksége erre, mert csak úgy veszik fel a kórház dolgozói közé, ha héberből, arabból, vagy valamelyik afrikai nyelvből van igazolt nyelvtudása az angolon kívül. Most az angolt már elsajátította, sőt az eszperantót is, de az arabbal nehezen birkózik meg, pedig azt az állást nagyon kívánja. Niszrin megígérte, küld neki arab újságokat, amelyeknek a szövegét, ha elsajátítja, az államvizsgánál jól jön majd az a fogalmazási stílus és kifejező képesség. Gina előre örült az ígéretnek. Még megkérdezte Ahmedet, melyik nevét használja a névkártyán feltüntetettek közül. Meglepődött, amikor azt hallotta, hogy ismerősének nem csak ennyi, hanem összesen 11 neve van, de csak ennyit használ. Tehát, ha valahol meg kell említenie Ginának a vele való ismeretséget, akkor legalább ezeket a neveket kell bemondania, hogy az idegenek tudják, kiről van szó. A sorrendre is ügyelnie kell, mert bátyja nevei között is vannak ilyenek, nem szabad a neveket összekeverni, nehogy vele kerüljön összeköttetésbe. Amikor Gina megemlítette, hogy eddig csak egy Omar Khajjam (1048-1131) névvel találkozott, a perzsa költő, csillagász és filozófus neve révén, azt is a magyarul olvasott versei kapcsán, jóindulatúan csillant fel Ahmed szeme.

Búcsúzásuk után, Gina felkereste a Fővárosi Fűvészkertet, majd az állatkertet. Szerette az okos majmokat. Legutóbb, amikor ott járt, banán helyett egy kiflit adott az egyik majomnak. Az azt gondolva, hogy banán, lehámozta a kifli burkát és utána kapta be. Más volt az íz, látszott a majom arcán a meglepetés. De, ha más volt is, ő azt kapta, ezért az övé. Ha már az övé, meg is ette. Aztán felvette a földről a leesett kifli héját és azt is megette. Mulatságos volt látni, milyen gyorsan kapcsolt az állat és nem dobta el az élelmet csak azért, mert az eltért a megszokottól. Nem köpte ki azt, amikor látta, hogy az előtte bámészkodó emberek is eszik. Okos – gondolta Gina. Miskolcra érve még mindig annyira az élményei hatása alatt volt, hogy nem a lakása felé ment, hanem a szülei házához. Csak akkor eszmélt, amikor a kapu előtt megállott. Nem tehetett mást, hiába volt már későn, becsöngedett. Anyja nézett ki az ablakon és rárivallva kérdezte, hogy mit akar. Ginát meglepte a durva hang. Itt szeretnék aludni ma éjjel, beengedsz mama? Anyja csak annyit mondott, hogy: „Már lefeküdtem, de várj egy kicsit”.

Rózsika nyitotta ki a kaput. Már az utolsó időben volt, közvetlenül a szülés előtt. Sajnálta Gina, hogy anyja őt küldte ki az éjszakába kaput nyitni. Rózsika elmondta, hogy anyja időközben kibékült Józsival és most nagy szerelemben újra együtt vannak. Ő meg minden percben várja, mikor kell bemennie a kórházba. Zsóka elmondta, hogy a munkájához szükséges tananyagból tett vizsgát Pesten, aztán annyira elgondolkodott, hogy itt kötött ki. Talán azért is, mert már nagyon kíváncsi volt az otthoniakra. Rózsika hangot adott a keserűségének, amiért mégsem kérte meg az a fiú és nem emlékezve már arra, hogy csak apjának és Lalinak szólt a balsejtelméről, hogy nem egy fiúval feküdt le akkor a bál után, el-

mondta, hogy szerint a gyereke apja Irmus férje lehet. Gina teljesen ledöbbszent a gyanúsítás hallatára. „Tud róla Irmus?” – Kérdezte. „Nem, nem szóltam erről neki és még anyának sem” – jött a válasz.

- Honnan gondolod, hogy ő volt?

- Onnan, hogy pár nap múlva Irmus visszajött és mutatta azokat a tárgyakat, amiket a férje hozott ajándékba az iráni kiküldetéséből, és amikből ő is kapott egy színes kendőt. Soha sem kapott Miklóstól addig semmit. Amikor pár napja ott járt látogatóban náluk, ugyanolyan pajesza és bajusza volt, amilyent ő a második partnerén tapintott a szeretkezésük éjjelén. De úgy is nézheti a dolgot, hogy Miklós akkor megerőszkolta, mert amíg az első fiúé, aki kedves volt vele – akinek csak bajusza volt – ő szerelemből lett, ez a második durva volt vele. Gina úgy gondolta, hogy Rózsika fantáziál, csak annyit mondott: „Sajnálom, hogy ilyen bajba kerültél a türelmetlenséged miatt. Ha tudok, majd segítek neked én is a gyerek felnevelésében.” Rózsika azt válaszolta, bár szeretné a babát megtartani, de mégsem fogja. Örökre adja majd, mert úgysem tudná felnevelni. Mindig az a bizonyos éj jutna az eszébe és rá sem tudna nézni a gyerekekre. Neveljék inkább azok, akik erről a bálnatról mit sem tudnak és csak a gyermeket látják majd maguk előtt. Bár Gina nem értett egyet vele, nem mondta meg neki. Ő úgy gondolta, hogy ha Ahmeddel lefeküdne és terhes maradna, ő mindenképpen megtartaná a gyermekét, mert neki a gyermek szent, az élete folytatása és legalább ez az egy maradjon meg, mert nem tudhatja lesz-e még egy ilyen esélye az életében. Ott van Irmus példája, akinek már nem lehet gyereke. Ő nem akarná elveszteni majd azt az egyet, azt az ártatlan cseppséget. Sokára aludt el. Sokat forgolódott. Állandóan Ahmed Omar Amir arca rémlett fel az emlékezetében. „Nagyon szép, megnyerő férfi. Kár, hogy ő arab én meg európai vagyok. Lehet, hogy van valakije. Nem volt arról szó, van-e felesége, van-e családja.” Annyira csak a férfi járt az eszébe, hogy munkahelyén úgy járt-kelt, mint az alvajáró.

- Csak nem vagy szerelmes? – Kérdezték a kollégák, de ő elhárította a kérdést, és a nyelvvizsgáról sem tett említést. Pár nap múlva, amikor hazaért munka után, a postás értesítését az ajtajára ragasztva találta: Küldeménye érkezett.

- Nekem, kitől? Ah, biztosan az ígért újságok érkeztek meg – gondolta.

Egy kis csomagot kapott kézhez. „Book” volt tartalomként megjelölve. Izgatottan tépte le a papírt, meg sem nézte a feladót. Két egyiptomi arab nyelvű újság között a Korán volt benne arabul, és a könyvben egy rövid ajánlás: „Ginának, az arab nyelv sikeres elsajátításához: Ahmed”

No, most aztán tényleg benne vagyok a csávában. Most már tényleg nem tehetek mást, mint, hogy az arabot mindenképpen meg kell tanulnom valamilyen szinten. Kell az a bécsi állás! Nagyon kell! – Eldöntötte, hogy teljes igyekezetével fog törekedni a nyelv elsajátítására, hiszen ez már becsületbeli dolog, hiszen irodalmat is kapott hozzá. Ennél jobbat nem kaphatott volna, mert ebben benne van minden tanítás. Biztosan erre is épül majd a nyelvvizsga anyaga. Ráadásul, Ahmed küldte! Magának hazudhat, de Őt nem csaphatja be!

Szép volt Ahmedtől ennek a könyvnek az elküldése. Nem látszott újnak. Lehet, hogy a saját példányát küldte el? Nem tudni, de a gesztus szép. De ez az irodalom biztosan szörnyű nehéz olvasmány lesz számára. Viszont, ha megbirkózik vele, nagy eredmény lesz! Utána mehet vizsgázni nyugodtan. Mikor? Nem tudni. Addig nagyon sokat kell tanulni.

Közben az Infektológiáról (a fertőző betegek osztályáról) kíségetésképpen nővért kértek a Sebészettől, mivel más osztályok teljes ágykapacitással dolgoztak, így nem tudtak kölcsönképpen egy nővért sem átadni. A Sebészet Ginát küldte át. Gyomorproblémával egyszerre több beteg került be a kórházi osztályra fertőzés gyanúval. Belfertőtlenítőt és infúziót kaptak, hogy hátha valamilyen belfertőzés okozza a nagymértékű hasmenést. Ezeknél a betegeknél elkezdtek a kivizsgálást is a baj okának megállapítására. Ginának, aki végigjárta az orvossal ezeket a betegeket, feltűnt, hogy az egyiknek a kezén bőrszín-elváltozás van. Rákérdezett, milyen vegyszert használt mostanában a háztartásában, mivel mos, és milyen gyógyszereket szed. Arra gyanakodott, hogy a bőrbe beszívódó vegyi anyag részecskéi esetleg kölcsönhatásba léphettek a szedett gyógyszerekkel és az okozhatta a bajt, nem pedig valamilyen vírusfertőzés. Az osztályos orvos látva a nővér érdeklődését, adott neki egy egyetemi tankönyvet áttanulmányozásra, mely pontosan ezzel a témakörrel foglalkozott. Amíg Gina ezt a könyvet falta, eszébe sem jutott az arab nyelvtanulás. Az orvos számon kérte az olvasottakat. Látva, hogy Gina mennyire jól jegyezte meg a tananyagot, megdicsérte és a Sebészetre visszatérésekor azt mondta: „kár, hogy nem orvosnak tanult, mert jó orvos lehetne belőle”. Gina büszke volt a dicséretre és egyben úgy gondolta, jó volt erről olvasnia, mert hátha még hasznát veszi valahol ennek a tudománynak. Visszaérkezése után János doktor újra bizalmatlanul kezdett viselkedni vele szemben. Mindig talált nála valamilyen hibát, aztán a gonoszkodást azzal támasztotta alá, hogy megkérdezte, miért így csinálja, amit tesz, holott nem ezt tanulta. Amikor Gina azt találta erre válaszolni, hogy a német és az angol szakmai lapok most mind tele vannak ennek az új módszernek a leírásával, azért gondolta, hogy ő is kipróbálja, „mert a fejlődés az országhatárokkal nem kell, hogy megálljon”. No, ennyi elég volt a főorvosnak, hogy ismét lekiabálja Ginát, „mit gondol magáról, hogy engedély nélkül teszi, még ki is oktatja őt, a főorvost! Mit gondol, hol a helye? Jó lesz, ha ezután meghúzza magát, ha ennél a kórháznál akar dolgozni”. Gina tudta, még mindig nyelnie kell, és igaza tudatában még fel sem emelheti a hangját a saját védelmében, mert még nem mehet el Bécsbe az arab nyelv tudása nélkül. Ezért nyilvánosan bocsánatot kért János doktortól úgy, hogy a bocsánatkérés közben is említést tett a szaklapokban foglaltakról. Mindenki elcsodálkozott, hogy Gina idegen nyelvű szaklapokat olvas úgy, mintha ő is orvos lenne. Mindenesetre az nyilvánvaló lett, hogy amíg Gina olvas, János doktor nem. Ezért lehetett őt megfogni ebben a kérdésben.

Hazaérve, amikor nyitni akarta lakása ajtaját, csodálkozva vette észre, hogy hiányzik a táskájából a két lakáskulcsa. Még ki is fordította a táska tartalmát, de a kulcscsomó nem került elő. El sem tudta képzelni, hová lehetett, hiszen a kezításkáját mindig zárva tartja az asztala alsó fiókjában. Biztos, hogy nem eshetett ki belőle. Szerencsére, hordott magánál a dzseki zsebében egy másik párat a kulcsokból, így a kulcs hiányában mégsem maradt laká-

son kívül. Egész este azon töprengett, hogyan eshetett ki, holott inkább a dzseki zsebéből eshetett volna ki inkább, és nem a rejtett cipzárral ellátott retikülből. Másnap reggel szólt a takarítónő, nem tudja-e kié az a kulcscsomó, mely az asztala mellett volt leesve. Az ő kulcsai voltak. Megörült, hogy megvannak, de a rejtély maradt és a kétség tovább bujkált benne, nem akarta-e valaki ellopni a kulcsait.

6.

Mint ahogyan eddig a német és az angol nyelv tanulásakor tette, most ismét felkereste a nyelvtanár ismerősét az egyetemen, hogy segítségét kérje. A tanár szívesen fogadta és megmondta, hogy csak úgy tud segíteni, hogy Ginának bemutat néhány ott tanuló arab országból érkezett diákot, hátha azok közül tud majd segíteni valaki. Megmondta, biztos abban, hogy majd anyagiakban meg kell egyeznie a segíteni akaróval, mert ezeknek a diákoknak nem mindegyike dúskál az anyagiakban. A diákok egyike ingyen vállalta az oktatást, még tankönyvet is szerzett valahonnan. Csak a könyvet kellett kifizetnie és a szótárakat. Egy másik diák azt mondta, hogy ha a tankönyv anyagát már átvették, ő majd tart továbbképzést, óránként 5000 forintért. Borsos ár volt (a havi fizetésének csaknem a fele), de Gina igent mondott úgy, hogy hetenként 2 órát vesz majd igénybe. Ismét a hasán spórolta meg a nyelvtanulás költségét, mert nem akart kérni sem Lalitól, sem apjától, aki most nagyon jól volt az anyjával, mert kibékültek.

Jól ment a munka Zolinál. Rakodott is, szükség esetén besegített a motortekercselésbe is. Zoli jól fizetett. Aztán egyszer azzal állott elő a főnöke, hogy venni akar egy telket a Martintelep végén, hogyha Józsi arra felé dolgozik, a tehergépkocsit ott pihentesse éjjel, és ne kelljen visszahoznia az Újgyőri főtérre. Elmentek a telket megnézni, aztán Zoli megállapodni az eladóval. A telek házhely volt, valamit építeni kellett rá egy bizonyos idő elteltével. Zoli azt találta ki, hogy nem ad jutalmat Józsinak, hanem ezt a telket a nevére íratja. Van elég gyereke, majd megöröklí utána valamelyik, de addig még épít egy garázst a telekre, körbe is keríti. Neki az a fontos, hogy van egy megbízható jó embere. Neki nincs kire hagyni a vagyonát, ezért ezt a portát eleve Józsira íratja. Legyen az ő nevéen, később nem lesz gond az átíratással. Józsit furcsán érintette a kérdés, mert nem akart lekötöztetnie lenni a főnökének és egyébként ki tudja, mit hoz a jövő, nem vesznek-e össze valamin, elválnak útjaik, s akkor Zolinak rossz százíze marad. Kisemmizve érezheti magát. Zoli azonban addig beszélt neki, amíg belement a dologba. A telek és garázs az ő nevére került, de természetesen a Zolié volt. Józsi, hogy ezt az erkölcsi adósságát letudja, a telket a garázs körül betelepítette évelő növényekkel és zöldségnövényekkel a kertnek elkerített részt, és az Újgyőri főtéren levő ház kertjét is gondozta. Legyen bőven ennek a jó embernek, ha már ennyire felkarolta őt. Ha Zoli tyúkot evett volna, kiment a piacra, vett egyet és Zolinál megfőzte vagy sütötte úgy, ahogyan Zoli emlékezett anyja főztjére. Amikor Zoli ki akarta fizetni az árát, Józsi azt mondta, ugyan már, az hazai, otthonról van. Ő ültette a tyúkot, ő nevelte a kiscsirkéket. Az eleségül szolgáló takarmányt is ő vette, ennyit már csak elhozhat

belőlük. Zoli örömmel fogadott mindent. Ahogy összeszoktak, értették egymásnak még a szeme villanását is. Olyanok lettek, mint két jó testvér.

Egyik nap, amikor Józsi éppen bezárta a garázsajtót, hallózásra lett figyelmes. Odament a kapuhoz megkérdezni, mit akar az asszony. Az elég nyeglén kérdezte, hogy hol van a gazda. Jóska hívta Zolit. Azután tanúja lett az egymást régen látott testvérek találkozásának. Az asszonynak, ahogy bejött az udvarra, járt a szeme, mint a Lencsi babáé. Furcsállta a garázst, a virágos udvart és az ápolt kertet. „Látom, fogtál egy munkást, aztán jól szolgál-e?” – kérdezte, miután Józsit végigmérte.

Zoli az asszonyt a nővéreként mutatta be és Józsi kérdő tekintetére elmondta, hogy amikor a zsidók begyűjtése történt, Mirjam az egyik osztálytársánál járt Mályiban. Amíg a verzivataros idők el nem múltak, ottmaradt, azok bújtatták. Osztálytársnője fivére lett később a férje. Jó sora volt Mirjamnak a férje haláláig. Most egyedül él a saját, és a férje után kapott özvegyi nyugdíjból. Amikor Mirjam megtudta, hogy öccse él, akkor volt nagy beteg a férje. Nem akart senkit látni Mirjam, elküldte az öccsét, aki éppen akkor járt nála először látogatóban. Nem akart foglalkozni vele. A sorsára hagyta. A fivére nem kereste vele többé a kapcsolatot, de neki fúrta az oldalát a kíváncsiság, miként boldogul az öccse. Azóta megtudta, hogy hol lakik. Most azért kereste fel, hogy ne maradjon köztük harag, hiszen, mégis csak az öccse az egyedüli élő hozzátartozója, mert a férjétől való egyetlen lányuk egy külföldön történt balesetben életét vesztette, így nem maradt senkije. Amikor Zoli azt kérdezte tőle, hogy akkor a nővére ezután hogyan képzei az életüket tovább, összeköltözenek-e Zolinál-e vagy nála, Mirjam ijedten tiltakozott. Azt mondta, mindegyikőjük élje tovább azt az életet, amit már megszokott. Neki elég, ha tudja, hogy a fivére él és hogy hol lakik. Ezután elment. Ünnepekre sem jött tőle egyetlen sor üdvözlés sem.

Egyik nap Józsi arra a hírré ért haza, hogy Rózsikának kisfia született. Szép nagy a baba, öt deka híjával öt kilós. Egymás után jöttek a rokonok baba nézőbe. Még Miklós szülei is eljöttek. Miklós anyja csodálkozva bökte ki, mennyire hasonlít a baba az ő fiára. „Éppen olyan ez a baba, mint amilyen Miklós volt, amikor megszületett.” Mire aztán a fia azzal torkolta le az anyját, hogy „ne mondjon már ilyen badarságot, mert minden csecsemő egyforma a születés után”. De anyja mégis ingatta a fejét, és később is azt mondta, hogy akár mit mond is a fia, „mégis nagy a hasonlóság. Ő már csak tudja.” A dolog ennyiben maradt. Gina is, Irmus is gyakran meglátogatta a kis mamát. Nem sokára azonban újabb probléma jelentkezett, amiért Zsóka asszony újra teljesen kiborult idegileg. A baba gyakran sírt, és miatta Zsóka nagymama nem tudott aludni. Rózsika azt mondta, azért sír mindig a baba, mert zavarja Ágica állandó hegedülése. Állandóvá vált a vita a lakásban, ami miatt csökkenni kezdett Rózsika teje. A kismama át akart költözni a nagyszülői házba Lalihoz, de az anyja nem engedte mondván, akkor sem költözhet egy legényemberhez, ha az éppen a testvére. Ekkor jutott először Józsi eszébe, mi lenne, ha a nyári konyhát kibővítve egy kis lakást emelne Rózsikának, hiszen a nyugalom az első, akárkiről van szó. Megbeszélte feleségével és Lalival a dolgot, aztán beadta az építési, a házbővítési kérelmet. Konczwald Zolinak volt ismerőse a tervezőknél, így a tervrajz hamar elkészült és az enge-

dély is hamar megérkezett. Zsóka meg sem nézte. Neki a lényeg az volt, hogy az engedély meg van és a férje vállalta a költségek kifizetését. Az építész a tervet úgy készítette el, hogy a Rózsika részére emelendő kis házban legyen szoba, konyha és legyen bevezetve a víz és a gáz is. Mivel az egész telekre be kellett vinni mind a vezetékes vizet, mind a gázt, ezért a tervező a régi ház terveit is átrajzolta. A terv szerint L alakú bővítést tesznek majd egyszer a régi ház végébe. Az lesz a mosó, mosdó helyiség gázbojlerrel, káddal és zuhannyal, teljesen beépítve az addig nyitott gangot. Józsi gáztűzhely beállítását is tervezete a konyhájukba, hogy mentesítse a feleségét a fa és a szén becipelésétől, és egyáltalán a tűzzel való bajlódástól. Erre az utóbbira, egyelőre nincs pénz, de a Rózsika részét meg tudják csinálni. Zsóka asszony vállalta, hogy az építkezés idejére főz a munkásoknak, aztán Rózsikával átmegy az Almádi-házba, hogy ne legyenek láb alatt. Nem egy és nem is két nap alatt végeztek a férfiak. Egy hét is bele telt, mire a vezetékek bevitele megtörtént és még egy hét az építkezés. Aztán a nyomáspróbák, a falak száradása, újabb hetet igényelt. Amikor végre elfoglalhatta volna Rózsika az új otthonát, megkezdődött annak a bebútorozása. Részben a régi szobából vitték át a szekrényt és a fekhelyeket, részben új holmikat kellett vásárolni. Amikor beköltöztek, a bébi megbetegedett, kórházba kellett vinni. Rózsika először nem bánta volna, ha a gyereket nem kellene többé haza vinni, aztán meg ott könyörgött az orvosnak, mentse meg kisfia életét. Egy kis megfázás volt és a baba hamar helyrejött, mivel közben arra is fény derült, hogy Rózsikának kevés a teje és tápszer kell a gyereknek.

Végre eljött a várva várt nyugalom és Gina hazamehetett, hogy elővegye az arab tankönyvet. A lakásajtót nyitva találta. Minden helyiség ajtaja fel volt törve. Hívta ismét a rendőrséget. A már ismert főhadnagy jött ki ismét. Most sem találtak sem bűnjelet, sem nyomot. A tettes most is ismeretlen volt. Új zárakat és új kulcsokat kellett csináltatni. Nagyon rosszkor jött ez a kiadás, hiszen minden félretett pénzét odaadta a Rózsika lakásának építéséhez. Lali segítette ki ismét. Érdekes volt, hogy most sem vitt el a betörő semmit, csak mindent összetört. Ginának kezdett már nagyon elege lenni ebből az áldatlan állapotból, de nem tudott mit tenni. Közeledett az év vége. Egyik nap megkereste azt a takarító nőt, aki megtalálta a lakáskulcsát, nem tud-e valahol egy olyan öltözőszekrényt, amelybe berakhatja a holmijait, mert eddig csak neki nem volt szekrénye. Egy asztalt kapott a női öltözőben azzal, hogy összehajtva oda rakja be a dolgait, a dzsekije pedig lóghat egy vállfán a fogasra akasztva. Abba az asztalba tette be a retiküljét mindig, de az asztal nem volt zárható.

Anna néni örült a megbízatásnak és hamarosan jött a válasszal. Lent, az alagsorban ahol a takarítók cuccai vannak, ott van egy üres és jól zárható szekrény, ha az megfelel. Még fogas is van benne, ahová kabátot vagy mást akaszthat. Az öltözőszekrény mellett a szoba mellett állott a folyosón, ahol a gyakorló orvosok szoktak alkalmi boncolást folytatni. Lehet, hogy emiatt nem kellett az a szekrény senkinek. Anna néni arra is felhívta a figyelmet, hogy a szekrény hátán van egy kicsi akasztó, ahol a szekrény kulcs elfér. Csak ő tud róla, ő meg nem fogja elmondani senkinek. Ez azért jó, mert Ginának nem kell magával vinnie a kulcsot és állandóan arra vigyázni, nehogy elhagyja valahol. A szekrényeket nem szokták

mozgatni, így senki más nem fedezheti fel a kulcsot. Ginának megfelelt. A lényeg a változtatás volt, az volt a fontos, hogy túljárjon a tolvaj eszén. Ezután ismét nyugalmas időszak következhetett volna, de az év végi hajrá, a szabadságolások miatt Ginának nagyon megnőtt a leterheltsége.

Gyakran éjszakázott, olykor 24 órázott. Az első ilyen nap után majdnem összeesett a fáradtságtól. Amikor a női öltözőben levő asztalához ment egy kis harapni valót kivenni, egy szeletke papírt talált az asztalon. Egy összejövetelre hívták, megadva Miskolcon az utca nevét és a házszámot. Először ki akarta dobni a papírszeletet, hogy biztosan nem neki szól a meghívás, de aztán észrevette a meghívólevél túloldalán a nevét. Az invitálás neki szólt, de senki sem tudta, ki tette oda a levélkét. A megadott címen, az összejövetel helyszínéül szolgáló lakás a földszinten volt az emeletre vivő lépcső mellett. Azt írta a papírra a meghívó, hogy az összejövetelen kórházi dolgozók vesznek részt és úti beszámoló lesz egy dániai utazásról. Úgy gondolta, ráfér már egy kis kikapcsolódás, és nem árt néhány más osztályon levő dolgozóval megismerkedni, úgy sem jár sehová, legalább él egy kicsit. A cetlit eltette, de a fáradtsága miatt ledőlt pihenni, aludni, hogy ne ríjon le róla az elnyűttség. Valóban megszépült a pihenéstől, de az összejövetel idején vígan aludt, csak reggel ébredt fel frissen és kipihenten. Csak legyintett arra, hogy nem jutott el az úti beszámolóra. Egy hét múlva ismét talált egy ehhez hasonló cetlit. Most finnországi élménybeszámolóra hívták. Akkor sem tudott elmenni, mert haza kellett látogatni, mert életében először megbetegedett az édesanyja. Meghúzta a derekát, pihennie kellett, nem tudott dolgozni menni sem. Négy nap pihenés után, bár édesanyja nem volt jól, mégis újra dolgozni ment. Gina pedig már harmadszor talált cédulát.

Elhatározta, ha már ennyire makacs a meghívója, mégis elmegy. Úgy hallotta, hogy az ilyen összejövetelkor mindig van iszogatás, ezért előtte evett egy szendvicset, tejet ivott, evett a saját maga sütötte sajtos pogácsából is, és a pogácsájából vitt magával egy tányérral, hogy ne menjen üres kézzel. A lakásban a függöny mögött az ablak nem tűnt nagyon tisztának, de az összetolt két asztal szépen le volt terítve fehér damaszt abrosszal. Virágcserep állt az asztal közepén mikulásvirággal, poharak, üdítő üvegek, és szendvicses tál kistányérok. Ahogy megérkezett, még be sem záródott utána az ajtó, amikor egy fiatalember érkezett, és édes süteményt hozott egy papír tálcán. Gina bemutatkozott. Mindenki köszöntötte, de akik kezet fogtak vele, mindenki csak a kereszt nevét mondta, a vezeték nevét nem. Asztalhoz ültek. Egy kis állványon már rajta volt a diavetítő és hamarosan kezdődött az előadás a Kairó melletti piramisokról. Talán még a feléig sem jutott el az előadó, amikor csengettek és belépett egy alak talpig hófehérben, múmiának öltözve. Meglepett sóhajok szálltak fel: „Ó, a Múmia.” Mindez úgy hangzott, mintha mindenki ismerné már. Hiába kérdezgette szomszédjait, senki sem mondta meg, hogy hívják az illetőt. Nem tetszett Ginának a titkolózás. Igyekezett haza az előadás után, mert még tanulni akart és egyébként sem tetszett az a kellemetlen dohány füst, ami fogadta az összejövetelen. Nem ment a tanulás, mert az élményein járt az esze. Az előadás érdekes volt, a képek is, csak a

múmiával nem volt kibékülve, mert csak az nem fogott vele kezét, csak az nem köszöntötte őt. Igaz, másokat sem, csak bólintott mindenki felé.

Pár nap múlva Ahmed számáról kapott egy üzenetet, hogy a Palotaszállóban várja. Furcsa volt az üzenet, ezért felhívta a barátját, mikor jön Miskolcra, kimenjen-e elé az állomásra. Ahmed hangja fagyos volt. Először azt kérdezte, miért hívta most és hívta-e őt Gina valamilyen más telefonszámon már korábban? Gina nemleges válasza után közölte, hogy nem küldött üzenetet, nem jön Miskolcra, így nem is találkozhat vele. Nem teheti, hogy Miskolcra utazzon, mert Ausztráliából egyhamar nem tudja elérni Miskolcot és amúgy sem jöhetne, mert hivatalos úton van. Gina nagyon jól teszi, ha nem megy el a Palotaszállóba, nehogy valamilyen bűntény áldozata legyen. Nagyon furcsának találta Gina ezt a kerek-perec elutasítást, no meg a bűntény említését, de leginkább azt, hogy Ahmed nem küldött semmi féle üzenetet, holott az ő telefon számáról jött az sms. Ahmed tiltása ellenére kiment a Palotaszállóba és megkérdezte a portást, megjött-e már Ahmed... úr. A pincér mondta, hogy ilyen személy nem, hanem egy más nevű arab úr érkezett. Ha akarja, megmutatja ki az, és hol ül. Ha akarja, oda mehet hozzá. Amikor Gina meglátta, mindjárt tudta, hogy ehhez az emberhez semmi köze. Soha sem látta és arca egy cseppet sem volt szimpatikus. Arra kérte a portást, ha az illető úr azt kérdezné, hogy a várt hölgy megérkezett-e, mondja, hogy „nem tudott eljönni, de kívánja, érezze jól magát Magyarországon”.

Kilépett a szállóból. Gondolkodott egy cseppet, hogy mit tegyen. Hívjon-e taxit, hogy mielőbb hazaérjen, vagy buszra várjon-e. Gyalog indult el a havas úton, hogy kiszellőztesse a fejét. Nagyon nem tetszett ez a dolog. Ahmednek örült volna, de ennek a csalónak nem. Ki ez és honnan vette az ő számát? Ha a telefonja saját magánál a tulajdonosánál van, hogyan hívhatta őt az Ahmed telefonszámáról? Miért kutat ő utána az idegen? Esetleg Ahmed után kutat valaki? Vajon miért? Szerencse, hogy barátja már tud erről a disznóságról és felkészülhet az esetleges atrocitásra. A hegy felőli oldalon haladt, de amikor már elhagyta a tó utáni kis átjárót, autózúgást hallott a háta mögött. Nem volt már ideje a túloldalra átmenni, ezért az út menti bokor mellett belépett az árokba. Az árok tele volt hóval, ahogy behuppant, felcsapott a hó és belepte csaknem a feje tetejéig. Éppen amikor megfordult, akkor viharzott el mellette egy autó, melyben ketten ültek és az egyik az arab férfi volt. Nem vették észre, mert a sofőr csak az utat figyelte, a másik pedig a korláton túli lenti tájat nézte. Ginán határtalan megkönnyebbedés lett úrrá. Kimászott az árokból a bokor ágaiba kapaszkodva. Levergette magáról a havat, aztán útnak indult Diósgyőr felé. A csanyiki bejáratnál állt egy busz, mintha csak őt várta volna. Diósgyőrben villamosra szállt. Egész úton azon gondolkodott, hogy most már nem mer haza menni, nehogy ott várja az a férfi, aki becsapta. Nem akart találkozni vele. Anyjéknál aludt.

Karácsony után, amikor ismét dolgozni ment, ismét várta egy cédula, melyen az évbúcsúztatására hívták meg ugyanoda.

Csináltatott egy zománc kék színű, földig érő, jobb lábán a combtőig kivágott vékony szövetrohát, a nyaka és a dereka körül vertcsipke-díszítéssel. Alkalmi szandált vásárolt hozzá. Szatyorba tette azokat. A másik táskába az általa sült sajtos stanglikat tette, vitt

még mézes puszedit is és egy üveg alma pezsgőt. Ez volt az ő hozzájárulása a szilveszteri mulatsághoz. Ott átöltözött. Mindenki dicsérte, hogy milyen csinos. Ő is annak látta magát, így jól esett a bók. Nemsokára utána érkezett meg Pisti, aki a gyárban mérnök. Pisti azt mondta, hogy nem marad sokáig, mert az anyja gyengélkedik, nem akarja sokáig magára hagyni. Hívta Ginát, tartson vele. De Gina nem indult el vele együtt haza, amikor Pisti távozott. Most hiába volt Szilveszter estéje, nem volt annyi étel-ital, mint ahogy várta. Főleg csak italok voltak és az általa annyira utált cigaretták. Mégis maradt, mert kíváncsi volt, milyen egy ilyen közös multság, mert azon a Rózsika részére rosszul elsült nyárvégi bálon kívül még nem volt sehol semmilyen multságban.

Emelkedett volt már a hangulat, amikor megérkezett a nagybetűs MÚMIA! Ginának a kedve némileg el volt rontva. Már megint ez a titkolózó alak! De igyekezett a rossz érzésén túltenni magát. Ezután kezdődtek a nagy részegítő ivások. Le-le-le fenékgig felszólításokra egymás után ürítették ki teljesen a tele pohár pezsgőket, sokszor közben más erős italokat is, a végén pedig már csak egymásra dőlve nevettek hol magukon, hol egymáson. A füsttől már nem láttak. Ginát a hányhatnék környékezte. Kiment a WC-be és könnyített magán. Amikor visszajött, nem volt már az asztalon sem terítők, sem enni-innivaló. A férfiak a nőket táncolni akarták látni, még hozzá az asztal tetején. Gina a harmadik volt, akinek táncolnia kellett. Amikor rákerült a sor, ismét hányingere támadt, de akkor már nem engedték ki. Lassú mozdulatokkal kezdett táncolni, majd forogni, amíg szédülni nem kezdett. Leültették az asztalra, aztán kezébe nyomtak egy újabb poharat és a tiltakozása ellenére megittatták vele

Már nem volt ura a cselekedeteinek. Most vetkőzést követeltek tőle. Újra felállították az asztalon és ő lassan vetkőzni kezdett. Egészen, amíg teljesen pőre nem lett. Akkor leszédült az asztalról. Másnap kora délelőtt otthon tért magához. Először nem tudta, hol van. Szörnyű rosszulletet érzett, és nem csak a felfájása miatt. Óriási adag véres papírvatta volt a lába között. Megijedt, hogyan került a papírvatta oda, hiszen a havi bajakor nem azt használ, hanem megfelelő tisztasági betétet. Gondolkozni kezdett, miért véres a combja. és mindene, holott még nincs itt a menzesz ideje. Először az jutott eszébe, talán az a hülye össze-vissza ivás eredményezte, hogy megindult a vérzése. De lent olyan erős fájdalom volt, hogy ezután arra gondolt, valami más baja is lehet. Ismét hányinger kezdte kínozni, de hiába vonszolta ki magát a WC-be, nem jött ki belőle semmi. Arra gondolt, talán valami olyan ital vagy étel okozza a rosszul létét, amire érzékeny. Megivott pár kanál étolajat, majd megitta a tegnapról maradt majdnem fél liter teát, aztán hashajtót vett be. Fél óra sem telt el, már a vödörbe hányt. Háromszor is, és megindult a széklete.

Később felhívta Gyurit, a nőgyógyász ismerősét és kérte, annak ellenére, hogy újév első napja van, jöjjön el hozzá és vizsgálja meg, mert szörnyen rosszul van és a karján is van valamilyen folt, ami korábban nem volt rajta. Gyuri megkérdezte tüneteit és azt, mióta van ebben az állapotban. Gina beszélt az összejövetelről, ahonnan valaki vagy valakik hazahozhatták, de ő nem tudja, hogy az hogyan és mikor történt. Gyuri egy rendőrrel érkezett. A rendőr a már ismert Karcsi főhadnagy volt. Az orvosi vizsgálat után kiderült, hogy Gi-

nát bekábítószerezték és megerőszakolták, de annyira csúnyán összetörték, hogy abból eredően más baja is lehet, amit haladéktalanul ki kell vizsgálni. Valami jó a rosszban, szerencsére a kábítószert csak megittatták vele, és nem a vénájába adták beinjekciózva. A karján levő folt tehát nem injekciós tű nyoma, csak véraláfutás. A hányás, hányatás és a gyomormosás jót tett, de azért a kábítószerből mégis maradt bőven a szervezetében. A főhadnagy magához vette az orvosi látletet és Gina tiltakozása ellenére elindította a rendőrségi eljárást. A Gina által mondott címen, amit a cetlivel igazolt (amit nem találtak meg a Ginát hazahozók, hiába dúlták fel a lakását), nem találtak semmi nyomot. Függyöny nem volt a régen nem lakott lakás koszos ablakán, és nem volt benne egyetlen szék sem, nem-hogy be lett volna rendezve. Ujjlenyomatot sem találtak sehol. A házfelügyelő szerint a lakás régóta lakatlan, nem jár oda senki. Gina elmondta, hogy sohasem mutatkozott be senki és leginkább a múmia nem.

Sokáig kezelték, amíg megbízhatóan el nem múlt a kábítószer-függősége. Sokáig volt táp-pénzen. Jó a rosszban, hogy így módja volt tanulni. Mire végre talpra állt és bement dolgozni, a főorvos azt kezdte mondogatni, hogy oda „az osztályra nem kell ilyen alja némb-ber”. Jó lenne, ha máshol keresne magának munkát. Gina teljesen maga alatt volt, de be-látta, hogy már nagyon itt van az ideje a változtatásnak, mert ezeket a munkakörülménye-ket ő már nem bírja elviselni. Első lépésként kitörni ebből az ördögi körből, beadta a ké-relmét az arab államvizsgára. Megkapta az időpontot. Már csak erőt kellett gyűjteni, hogy el tudjon menni. Teljesen le volt törve lelkileg. Csak magát okolhatta, amiért elment abba a társaságba, holott senkit nem ismert ott. Eszébe jutott Rózsika. Ő sem jobb nála – gon-dolta, mert ő éppen olyan ostoba, mint a nővére. Pedig ő még csak nem is szerelemvág-yból cselekedett, hanem drog hatására.

Az államvizsgára utazást megelőző napon Ahmed hívta telefonon, hogy Miskolcra jön és szeretne vele találkozni. Megállapodtak, hogy a vizsgája után hol és mikor találkozzanak majd. A vizsgán valóban sokszor kellett idéznie a Koránból, ha helyes válaszokat akart nyújtani. Az újságírói stílus is jól jött, valamint a piramisoknál történő idegenvezetés, amit Gina fő témájaként választott. Sikeresen ment át a vizsgán, ahol a vizsgáztató külön ki-emelte Gina jártasságát a Korán nyelvében, mert kitűnőek voltak az idézetei. Nagyon tet-szett a vizsgáztatónak az egyiptomi gyógynövényismeretekben és az ismeretlen eredetű, talán vegyszerek miatti bőrbetegségek gyógyítása terén való ismeretanyag, melyről Gina némi kiselőadást tartott arabul. Azt mondta a vizsgáztató, minden elismerése a vizsgázóé, mert régóta nem volt ilyen ember a keze alatt, aki még azt is tudja, milyen vegyszereket használnak Európa szerte, milyeneket Egyiptomban, Kínában és Amerikában. Bizony, ezek komoly veszély forrásai az ember szervezetének. És Gina ismeri az ezek által okozott bajok tüneteit! Csodálatos! Megérdemelné, hogy orvos legyen.

Végre, volt Ginának valami öröme, elismerése az életében. Hátra volt még a találkozása Ahmeddel. Bármennyire is igyekezett jókedvet mutatni, rá volt írva az arcára a fáradtság, az átélt sok szenvedés és izgalom. A férfi mindjárt rá is kérdezett, és ő kertelés nélkül el-mondta, miken ment át azóta, hogy nem találkoztak. Ahmed hosszú hallgatás után azt

jegyezte meg, hogy ilyen múmiajelmezeiről még nem hallott és hátborzongatónak tartja, amiről szólni fog a kairói rendőrfőnököknek is, mert nem tudni, ki van mögötte. Jelezte, jó, hogy a miskolci rendőrség is tud róla, legalább, ha valahol ismét színre lép és le tudnának csapni rá, akkor hibáztatni fogják a Gina esetért is, mert nagyon valószínű, hogy ebben a disznóságban az benne volt. Megkérdezte, most már jelentkezik-e a bécsi kórházhoz.

„Mindenképpen, mert már nem bírok itt élni” – válaszolta a lány. Azért, hogy jobb kedvre derítse Ahmed a barátnőjét, elővette a tárcáját és egy kis zöld kövekből álló karkötőt csatolt a karjára. „Emlékezz a jól sikerült arab nyelvvizsgáért” – mondta. Gina nem akarta elfogadni, mondva, hogy ez bizonyára nagyon drága és ő nem tudja viszonzni hasonló értékkel. Erre, azt válaszolta Ahmed, hogy ez Niszrintől, és tőle van, és nem értékes nagyon, nyugodtan elfogadhatja. Elfogadta úgy, hogy egy bőr szemüvegtokot ajándékozott barátjának, melyre az országház képe volt bőrdomborítással rádolgozva. Belsejét zöld filc bélés takarta. Niszrinnek pedig egy fehér csipkés szélű hímzett selyem zsebkendőt küldött. Igaz, apjának vette a szemüvegtokot, anyjának a hímzett zsebkendőt, de most nem tehetett mást, mert az ajándékot viszonzni kellett és nem volt más kéznél. Abban állapotokba került, hogy amint lehet, majd Ahmed keresi szóban, másnak semmit el ne higgyen, senki hívására se menjen sehová, mert ugye belátja, hogy milyen izgalma volt a bátyja miatt a Palotaszállóban. Gina igazat adott neki, majd megköszönve a bölcs tanácsot és az ajándékokat, kézfogással búcsúzott. Ahmed annyit mondott: „Fel a fejjel Gina, amíg van!”

Hazatérése után, első dolga volt, hogy nyelvvizsgái fénymásolatát a megismételt felvételi kérelmével elküldte Bécsbe. Szinte postafordultával jött az értesítés, hogy felvették és bútorozott szolgálati lakást is biztosítanak számára. A továbbiakat a helyszínen beszéljük meg. Másnap Gina a kórház igazgatóságán bemutatta nyelvvizsga bizonyítványával együtt a bécsi kórház állományába vételéről szóló értesítést és írásban kérte, hogy munkaviszonyát „hozzájárulással kilépett”-ként szüntessék meg. A Sebészeten a főnöke most is megvétőztette a kérelmét, amire válaszként azonnal felmondással kilépett. Meghallva a történeteket és Gina bátorságát, kollégáinak leesett az álluk a csodálkozástól.

7.

Másnap felkereste a Telekkönyvi Hivatalt, megtörtént-e már a lakásának a nevére írása a megvásárlása után, mert még nem kapott róla értesítést. Igen, csak elfelejtették még postázni, mert sok volt a munkájuk, mondták. Átvette helyben a telekkönyvi kivonatot. Végre a nevére került a lakása, de ez már csak elégedett érzést keltett benne, különösebb örömet nem. Még visszament a kórházba a takarítónőtől elköszönni, mert az mindig jó volt hozzá. Kiürítette a szekrényét és kissé mosolyogva fogadta Anna néni ígéretét, hogy a szekrényt üresen megőrzi számára arra az időre, ha egyszer mégis visszatérne ide dolgozni. Gina biztos volt abban, hogy amíg ez a főorvos lesz itt, ő ugyan vissza nem tér ide a saját jószántából.

Gondolta, mielőtt elutazik, elkészön az otthon maradottaktól. Írt az apjának egy üzenetet a mobiltelefonjára, mikor mehet, milyen időpont lenne erre a legjobb. Apja jelezte, hogy anyja Emődön van, ő meg Zolinál, mivel a főnöke gyengélkedik. A jövő héten kíséri majd el kivizsgálásokra, mert alig tud járni. Amikor nincs mellette, akkor rohan fuvarozni, aztán haza lohol a ház körüli munkákat megcsinálni, mert nem hagyhat mindent Rózsikára, elég neki a gyerekekkel bajlódni. Amíg beszélt, Zoli azt susogta a fülébe, jöjjön el hozzá Gina, mert szeretné megismerni. Délután ötökör Gina megérkezett hozzájuk. Szúrós szemmel vizsgálta Zoli, de később csupa mosoly lett. Kérte Ginát, mondja el miért választotta a bécsi állást? Magyar létére miért akar ott dolgozni, holott itt van állása és lakása is. Azt kérdezte, ő is csak nyugatimádat miatt megy-e el a sok pénzért? Ennyire pénzimádó, vagy várja ott valaki? Az várja, akitől ezt a csodás karkötőt kapta, melyen látszik, hogy nem iteni és nem is lehetett olcsó?

Eldöntötte, nem hallgat el semmit tovább az apja előtt, elmondott mindent az elejétől kezdve az eddigi kórházi pályafutásáról, a bécsi kórházi állásra jelentkezéséig, az arabokkal való ismeretségét, a nyelvvizsgáit, és a megerőszkölését. A két férfi nem győzött hűledezeni. Azt mondták, így teljesen érthető, miért akar elmenni. Aztán Zoli azt mondta, kísérik el mindketten az ügyvédjéhez, mert végrendekezni akar, egyedül viszont már nem tudna elmenni. Ott érte az a meglepetés, hogy Konczwald Zoltán az egész vagyonát a halála után örökségül Ginára és apjára kívánta hagyni. Megírták a nyilatkozatot, Zoltán úr aláírta. Az ügyvédi munkaközösségben akkor éppen másnál levő két idegen aláírta tanúként, hogy az okmány hiteles legyen, aztán hazakísérték az örökhagyót. Zoli hiába vetette fel, hogy ez a ház ági vagyonnak számít, mert Konczwald úr a szülei háza helyett kapta kárpótlásként, de ő hajthatatlan maradt. A nővérére némi készpénzt hagy, de az ingatlanak Józsié és Gináé kell lennie. Gina apja Konczwald úr egyedüli gondviselőjeként szerepelt az okmányban. Ezért lett ráhagyva a vagyon. Az okmány egy példánya az örökhagyónál, a másik az ügyvédnél maradt mondván, hogy ha az örökhagyó meghal, a nővérét neki kell értesítenie, aztán a végrendelet fogatosítása végett keressék fel mindketten. Hazafelé mindketten váltig azt hajtogatták, nagyon jó lenne, hogy egyhamar nem haljon meg Zoltán, mert számukra nagyon keserves lenne. Jó barátot és munkahelyet vesztené el Józsi, ez súlyos veszteség lenne. Zoltán csak mosolygott sejtelmesen, aztán azt mondta Ginának, hogy aki ilyen ékszert ajándékoz, az nagyon szeret, csak valami akadályozza annak megvalósításában, de Gina, ha szintén tetszik neki az arab úr, legyen hű hozzá, mert előbb-utóbb úgyis egy pár lesznek. Ezen meg Gina mosolygott, mert egyáltalán nem tartotta valószínűnek ezt a jóslatot.

Elbúcsúzott Rózsikától, megadta a kórház címét, hogy értesítse róla az anyját. Irmuséktól nem búcsúzott el. Nem akart találkozni Miklóssal. Két nap múlva elutazott és hamarosan elfoglalta az állását. Az egész kórháznál ő volt az egyetlen, akinek arab nyelvtudása volt. Felnéztek rá. De az eddigi vizsgái mégsem voltak elegendők, mert továbbképző tanfolyamon kellett részt vennie, melyen az új gyógyászati eljárásokról volt szó. Írásban kellett számot adnia a továbbképzésen tanultakról. Néhány nyelvtani hiba kivételével kitűnőre

sikerült a vizsgája. Alig melegedett meg, egyik nap a szolgálati lakása ajtajánál a lépcsőn ülve találta anyját, aki minden előzetes egyeztetés nélkül, csak úgy egyszerűen hozzá utazott. Bejelentette, hogy itt lesz két hétig. Itt akar nyaralni, megismerni a híres várost. Gina majd gondoskodik róla, amit elvár tőle, hiszen a lánya, az istápolás ezért a kötelessége.

Szállást akart szerezni anyjának, de az először nem akart elmenni, mondta, jó neki Ginánál, elalszik ő a Gina ágyában, és eszi, amit Gina eszik. Nem volt két ágy a lakásban, Gina kénytelen volt a földre ágyazni magának, mivel az anyja nem akart elmenni máshová. A szállásadó néni kijelentette, hogy dupla bért kér a lakásért, mert Gina anyja több vizet fogyaszt, mint amennyit Gina szokott, és amúgy neki többet kell takarítani, azon kívül Gina anyja állandóan jön-megy, neki meg csukogatni kell utána a kaput. Zsóka asszony zsembelt, nem értette, miért morog a szállásadó asszony, ha az albérletet a kórház fizeti. Nem mindegy, hogy hányan laknak ott? Azon is nagyon csodálkozott Zsóka asszony, hogy Gina reggel csak vegás zsemlet fogyasztott, délben a kórházban evett meleg ételt, ha volt rá ideje, este meg semmit sem evett, csak tejet ivott, vagy üres teát, vagy csak gyümölcslevet vett magához. Zsóka anyunak nem ízlett a vegetáriánus zsemle sem, mivel abban vagy egy sült paradicsom, vagy sült hagyma volt, vagy sült paprika, vagy olvasztott kicsiny sajt szelet, a legjobb esetben egy sült gomba. „Miért eszel ilyen vackokat?” – kérdezte – „Lassan csak hálni jár beléd a lélek, nincs benned semmi tápláló! Nem erre neveltelek!”

- Anyukám, ha nem ezeket enném már évek óta, nem tudtam volna kifizetni a tanulással kapcsolatos kiadásaimat, melyek nem kevesek voltak – mondta.

Anyja ezután észrevette a karkötőjét.

- Áh, szóval, inkább erre költötted a pénzed – jegyezte meg – Biztosan drága volt! Vagy nem te vetted, hanem kaptad? Kitől? Kitart valaki? Ha okos lennél, már lehetne kocsid, amivel bejárhatnád egész Európát!

Nem hitte el, amit Gina mondott magyarázatként, mint ahogy azt sem, hogy milyen gonosz ember az Erzsi férje, aki a főnöke volt.

- Biztosan nem voltál kedves hozzá. Miért nem vettél ajándékokat, hogy kedveljen?

Gina elmesélte, hogy az orvos mit mondott, amikor csak egyszerűen kedves volt hozzá és reggelenként a találkozásuknál rámosolygott. Neki elege volt már a főnökéből, mert megbecsülést akar szerezni itt, ahol eddig nem ismerték, de most már tudják, hogy kitartó, hiszen a latinon és a németen kívül két másik államvizsgát is letett, mellyel a sok éves kitartó tanulása nyert elismerést. Egyébként az a véleménye alakult ki eddigi tanulmányai során, hogy talán nem csak az ő életére, hanem általánosítva is igaz lehet, hogy az élet valódi élvezete az állandó tanulás. Ha folyton tanul valamit, állandó kihívások előtt áll, melyek megoldása adja a számára az élete élvezetét. Anyja ezt nem élte át, vagy ha mégis, hát egészen másként. Lánya véleményét nem értette, nem tudta elfogadni. „Ezek a mai fiatalok mindent másként csinálnak, és főleg másként magyaráznak.” – gondolta, s most már nem volt maradása. Gina nem kísérgethette az anyját, mert dolgoznia kellett. Zsóka asszony végül is elunta magát egyedül, és hazautazott.

Amikor Gina kikísérte az állomásra, anyja sértődötten jegyezte meg, hogy nem erre számított, de a lánya azért látogasson olykor haza és hozzon bécsi ajándékokat az egész családnak. Eleinte Gina minden idejét lekötötte a munkája és a különböző szakfolyóiratok olvasása. Még a diabéteszről, bőrbetegségekről, és a keringési betegségekről is olvasott. De bármennyire is elfoglalta magát, olykor-olykor Ahmed felé szálltak a gondolatai. Nem kereste, mivel a férfi ezt kérte tőle. Egyik este megcsörrent a telefonja. Örömmel ugrott, hátha ő az, de csak téves hívás volt. Valaki melléhúzott egy számot. Hogy az idő ne múljon nyomtalanul, igyekezett megismerni a várost. Tudni akarta, hogy mi hol van, fontosabb helyeket milyen járművekkel lehet elérni és mennyi idő alatt. Felült egy-egy járműre és végigutazta a vonalát. Oda-vissza utazva igyekezett megjegyezni az útvonalán minden fontos állomást.

Az idő közben hűvösre fordult, kékre értek a mahónia és a kökénybokrok bogyói, peregtek a sárga, barna falevelek a még langyos, de hol erősödő, hol már fagyosabb szélben. A fecskék, gólyák már régen útra keltek. Eszébe jutottak az otthoniak. Kicsit a honvágy feléledt benne. Felhívta Lalit, aztán Rózsikát, hogy hallja a hangjukat és megtudja, mi újság van otthon.

Apja elmondta, hogy Zoli bácsit megoperálták nyombélfekélyre, de már jobban van. Ő felfogadott pakolónak egy 17 éves roma fiút, akinek kénytelen volt két rend ruhát venni, és rászoktatni a rendszeres tisztálkodásra, mert a korábbi állapotában piszkosan és rongyos öltözetben még rakodni sem foglalkoztathatta. Mióta a fiúnak van rendes fizetése, azóta igényesebb. A munkájával meg van elégedve. Elmesélte, hogy amikor Árpádot meglátogatta az otthonában, elképedt attól, amit látott. A Lyukó-völgyben az anyja összeállt egy alkalmi ismerőseivel és egy olyan hétvégi házban laktak, amibe csak úgy beköltöztek, mert a tulajdonos elöregedett és már nem járt ki. A ház bútorozott volt és egy szépen művelt gyümölcsös kertben állott. Azóta már kivágták a fákat és eltüzelték, mert a szociális tűzifa kevés volt. Csak fával tudnak fűteni, mert nincs se gázuk, se villanyuk. Mióta Árpai dolgozik, az áramszolgáltató visszakapcsolta az áramot. Már van mosógépük, ki tudják mosni, amit kell. Árpai lakóterületén szinte csak nagyon szegény emberek élnek, hihetetlen szegénységben. Sajnos a kosz, a dohány és az ital uralkodik ott.

Búcsúzásuk után Gina megvette a télre való cipőt, meleg kabátot. Egy boltban látott szürke szőrmekucsmát. Felpróbálta és mert sállal, és kesztyűvel együtt adták, megvásárolta mind a hármat. Hazafelé tartva a rendőr lámpánál várni kellett a lámpa fényjelének váltására. Amíg állt a járda szélén, nézegette a szemben állókat, hirtelen arra lett figyelmes, hogy a szemközti járda peremen összeesik egy idősebb férfi. A járókelők közül egy sem állt meg segíteni, mindenki sietve járta a maga útját. Gina átrohant, aztán előbb németül, majd angolul kérdezte az embert, mi van vele, fáj-e valamije? Milyen betegsége van, ami okozhatja ezt a bajt. Intett a mellette elhaladó kocsiknak, kérve, álljon meg valamelyik és vigye be őket a kórházba. Hiába, az autók robogtak tovább. Azután hívta a kórházukban állomásozó betegszállítókat, de azok közül sem jött ki egy sem. Végül taxit hívott és a saját költségén vitte be a kórházba a beteget. Út közben megnézte a beteg személyi okmányát.

Az Egyesült Arab Emírátságok szerepelt az okmány kibocsátó szerveként. A férfinak szép magas homloka volt, ápolt kezei. Annyira rosszul volt, hogy szólni sem tudott.

Beérve a kórházba Gina rögtön hordágyra tetette a beteget és máris a vizsgálóba vitték. Hamarosan kiderült, hogy cukorbeteg, és ráadásul tüdőtrombózis is van. Pénzt nem találtak nála, csak egy bankkártyát. Gina felhívta a bankot és megkérdezte, hogy a náluk levő, életveszélyes állapotban levő úrnak a számláján van-e annyi pénz, hogy a kórházi ellátást ki tudják fizetni. A bank megnyugtató választ adott és még hozzátette, hogy az illető milyen nyelveken beszél. Megkezdtek a beteg ellátását. Ginának kellett mellette lenni majdnem állandóan, hogy ha magához tér, tudjon vele szót érteni arabul. Közben, rövid időszakokra a beteg magához tért, de utána visszaállott az eredeti rossz állapota. Már a második hetét töltötte benn, amikor végre javult az állapota. Amikor felnézett, látszott rajta, örül, hogy Ginát látja maga mellett. Röviden elbeszélgetett vele először angolul, aztán arabul arról, hogy ki ő, mióta dolgozik itt és milyen beosztásban, nem akar-e orvos lenni, és így tovább. Aztán kérte a főorvost. Amikor már szállítható állapotba került, kifizette a kórházi ellátás költségeit és búcsút mondvá hazautazott.

Egy hónap múlva hívták Ginát a kórházigazgatói irodába. Megijedt, csak nem cselekedett valami helytelen dolgot amiért, most hazaküldik? Szinte reszketett a félelemtől. Az igazgató később jött be, Gina után érkezett. Gina felállt a székről, a professzor hivatalos hangon azt kérdezte tőle, tudja-e miért hívatta. Nemet intett. Erre elmosolyodott és közölte, hogy mivel Gina jóvoltából nagy szerencse érte a kórházat, jutalomban részesíti és fizetésemelést is ad. Tágra nyílt Gina szeme a csodálkozástól. Az igazgató elmondta, hogy az egy hónappal ezelőtti betegük, akit Gina hozott be a kórházba – mint ahogy utólag kiderült most – emír az Egyesült Arab Emírátságok területén. Az élete megmentését egy nagyon drága műszer ajándékozásával köszönte meg a kórháznak, s ezért most itt mindenki nagyon boldog. Most már Gina is boldog lett, mert már kétszeresen is felnéztek rá, megbecsülték. Ő, a magyar lány kivívta az osztrákok becsülését! Nagy szó ez! Határtalan lett az életkedve és az öröme. Energikusan végzett el minden munkát, bármit bíztak rá. Meg voltak elégedve vele. A kórházi dolgozók együtt ünnepelték az újév megérkezését. Egy-mással táncoltak, szórakoztak, ünnepeltek. Jól érezték magukat. Csak egy valakire gondolt szüntelenül, hogy ha itt lett volna, még boldogabb lett volna. Nem vette észre, hogy a mobilján már december 31-e óta ott volt az újévi jókívánság Ahmedtől. Gyorsan viszozta egy telefonhívással és elmondta az emír esetét. Barátja gratulált. Mondta, örül, hogy az emír már jól van. Ismeri, jó ember. Ahmed alig beszélt, csak Ginára volt kíváncsi. Gina pedig boldog volt, és csak csicssergett, csicssergett. Később vette csak észre, hogy megint nem tudott meg semmit sem a barátjáról.

8.

Február végén ismét hívták az igazgatói irodába. Át kellett vennie a kórház felmondását úgy, hogy a munkaviszonya július 20-án fog megszűnni. Indokul egyetemi felvétel volt bejegyezve. Sírós hangon kérdezte, mit jelent ez. Csak azt – felelték –, hogy az emír felvesztette Ginát a budapesti orvosi egyetemre úgy, hogy ő fogja fizetni a tanulása összes költségét, hálából, amiért kórházba vitte, amikor rosszul lett.

Mondták, hogy a gyakorlati oktatásra valószínűleg valamelyik budapesti kórházba kell mennie, de a nyári gyakorlatra ide Bécsbe. Ha majd végez, szívesen várják ide az orvosaik sorába, bár az emír azt üzeni, hogy Ginának bármelyik afrikai missziós kórházban lesz helye, ha ott akarna dolgozni és élni. Ez olyan lehetőség volt, amilyent még csak nem is álmodott soha. Hihetetlen! No, édesanyja hamar viszontlátja majd a lányát és ráadásul nem neki kell fizetni a tanulási költségeit! Gina először kisírta magát örömeiben, aztán végig ölelgette a kollégáit. Július végén hazautazott. Megírta mobil-üzenetben barátjának az újabb fejleményt. – Gratulálok! – Jött az elismerés.

Nagy volt otthon az álmélkodás az egyetem miatt. Igazából senki sem értette, miért kell Ginának egyetemre mennie. De azt mindenki elismerte, hogy ilyen lehetőség sokaknak nem adatik meg. Ha Ginának ez megadatott, akkor azt mindenképpen ki kell használnia, hiszen lassan harminc éves lesz. Már vénlány. Ha már vénlány, legalább jó élete legyen a későbbiekben. Mi lesz később? Hogyan tovább? – azt a lány még nem tudta. Egyébként, mire végez, harmincon túl lesz, akkorra már a pályatársai befutott orvosok. Hogyan rúgjon ő Miskolcon vagy Pesten labdába? „Visszavárják Bécsbe” – nyugtatta magát. „Majd csak lesz valahogy. Legvégső esetben ott lesz Afrika. Afrika? Juj!” Oda egyáltalán nem vágyott.

Úgy tudta, ott nem szeretik a fehéreket a gyarmatosítás óta, amit meg is lehet érteni. Ott főleg az európai nőt az iszlám vallás tanításai miatt nem becsülik meg, hogyan fog ott ő egyáltalán boldogulni női orvosként? Nagy dilemma ez, mert úgy tudja, a legtöbb európai gyógyszer ott nem hatásos, mert a gyógyszereket európai földek lakosságának találták ki, Afrika más földrész, ahol más baktériumok, más élősködők, más paraziták élnek. Ott más a víz, a levegő, másként süt a nap. Vajon hogyan tudná elérni, hogy őt mégis elfogadják, és még becsüljék is, hiszen teljesen tudatlanul, tapasztalatok hiányában megy oda.

Még javában dült a nyár. Irmustól kapott egy üzenetet, hallotta, hogy itthon van, menjen el hozzájuk. Nem lehetett kitérni a meghívás ellen, muszáj volt elmennie. Miklós csöppögött a szívélyességtől. Amikor Gina menni akart, a kezébe nyomott egy repülőjegyet és meghagyta, hogy két nap múlva már utazzon is, mert befizetett neki egy egyiptomi utazásra. Nem mondhatja, hogy nem megy el, mert nehéz volt megszereznie ezt a jegyet, mert már csak ez az egy üres hely volt a csoportban és ez is csak azért, mert valaki valamiért visszamondta. Ginának kell elmennie. Ez az Irmus és az ő ajándéka az eddigi sikeres vizsgáiért. Mindketten várakozóan néztek rá, meg kellett pusziúnia őket a nagyszerű ajándékért. Miklós térült-fordult, aztán egy négyzet alakú guruló bőrönd fogóját is a kezébe

nyomta a valuta után. Azt mondta, ez éppen neki való bőrönd, ne azt a régi ócska táskáját vigye, mert ez sokkal szebb, modernebb, mint az övé. Elmondta még, hogy az Egyiptomba tartó csoport vezetője nő, a reptérre érkezésekor őt keresse meg és jelentkezzen le nála. A csoportjuk Frankfurtig utazik ezzel a géppel. Ott fogja várni őket az egyiptomi kísérlőjük, egy férfi, akivel már végig együtt fognak utazni. Miklós leírta, hogyan néz ki a férfi, aki várni fogja őket. Mondta, hogy azt személyesen ismeri. Majd segít Ginának a bőrönd cipelésében. Kairóban hol fognak lakni, mi lesz a programjuk, hová mennek még Kairó után, amíg haza nem indulnak, mindenről tájékoztatót adott, aztán igyekezett a Gina kezébe nyomni a bőröndöt és elküldeni, hogy menjen haza mielőbb és csomagolja össze, mit visz magával másnap. Gina aznap vásárolt egy finom kesztyűt. Az volt rajta most is, azzal emelte meg a bőröndöt. Nagyon nehéz volt így üresen is. Nem akarta elvinni, mondván, túl nehéz. Tapogatni kezdte, nincs-e benne valami, ami miatt ennyire nehéz. Üres volt. Elkészöntek. Miklós hazavitte Ginát és még a Gina lakásába is bevitte a bőröndöt.

Ginán vegyes érzelmek lettek úrrá. Örült is az utazásnak, ahol végre gyakorolhatja majd mind az angol, mind az arab nyelvtudását, de émelyítette Miklós kedvessége, és sehogyan sem tetszett a bőrönd. Döntött. Mégsem viszi. A bőrönd ottmaradt, ahová Miklós letette. Felhívta a főhadnagyot, hogy kapott a nagybátyjától egy utazást, ezért úgy tíz napig nem lesz itthon. Karcsi főhadnagy kellemes utazást és sok szép élményt kívánt. Küldött egy mobilüzenetet Ahmednek is. Nem kapott rá választ az elindulásáig. Telve volt izgalommal. A Keletitől taxival ment, mert nem tudta hogyan jut el a reptérre. Sokba került, de gondolta, nem fog gyakran repülni, ezért csak kibírja most és egyébként is elég sok pénzt kapott még magyar pénzben is Irmustól. Furcsa volt, hogy a csoportvezető nem tudott arról, hogy valaki visszamondta volna az utazást és, hogy ő lesz helyette. Az indulás előtt kiderült, hogy tényleg nem jött az idős úr, akit még várt, s így Ginával lett teljes a csoport. Leült a helyére a vámvizsgálat után.

Frankfurtban a gépcsere előtt, az újabb vám-vizsgálatkor a tiszt nem akarta elhinni, hogy ez a kockás utazótáska az övé és nem más táskával érkezett. Még meg is fenyegette, hogy baja lesz, ha valamit eltitkol, de még nagyobb lesz a baja, ha valahol elrejtette a másik táskáját. Kiemelték a csoporttagok közül a közben odaérkezett rendőrök. Bevitték egy szobába, mindent ki kellett pakolni a táskájából, még a haját is megtapogatták, le kellett vetkőznie csupaszra, bevitték egy szobába, valamilyen röntgen készülékbe beállították annak megállapítása érdekében, nincs-e nála drog. Nem találtak semmit. Aztán fennakadtak a karkötőjén. Le kellett volna vennie, de nem tudta. Megkérte, ha kell, vegyék le róla, mert annak zárjához az ő keze gyenge. Amíg a levétellel kínlódtak, megkérdezték, honnan származik a ritka értéknek látszó karkötő, melynek egyiptomiak az ékkövei. Elmondta, hogy egy nyelvvizsgatársától kapta az utóbbi sikeres nyelvvizsgái után. Aztán erről és a többi nem magyar kapcsolatáról érdeklődtek. Megkérdezték, ki a karkötő ajándékozója és hol érhető el.

Megmutatta a mobilján az Ahmednek küldött üzenetét. A karkötővel eltűntek abban a szobában, ahol megröntgenezték. Az ékszer megvizsgálva állapították meg, hogy Gina

igazat mondott. A karkötőn ugyanis olvasható volt az ajándékozó neve, munkahelyi beosztása, az ország neve, az ajándékozó telefonszáma, az ajándékozás oka és az ajándékozott adatai. Maga volt egy valós dokumentum. Sőt azt is látták, hogy Gina könyökén a csontokat egy csavarral rögzítették. Más idegen test nincs a szervezetében. A vámtiszt megnyugodott. Pláne azért, mert Ginánál volt az egykori kórházi zárójelentés a könyök-műtétjéről. A vizsgálat sok időt vett igénybe. Közben az egyiptomi csoport elrepült, Gina ott maradt. Sírása bántotta a tiszteket, akiknek el kellett volna juttatni Ginát Kairóba a csoportja után, de azon a héten az volt az utolsó járat arra a reptérre, ahová a csoportja elutazott. Máskor naponta volt oda járat, de most bizonyos zavargások miatt nem repült több gép.

A reptér vezetője bocsánatot kért a hosszantartó vizsgálatért és megkérdezte, ha nem Gina vette a részvételi jegyet az utazásra, hogyan jutott hozzá. Elmondta, hogy anyja sógorától, Némedi Miklóstól kapta úgy, hogy másnap már utaznia kellett. Gina megtudta, hogy Miklós nemkívánatos személy, mivel drogdíler, sőt pár napig börtönben volt Frankfurtban. Akkor csak néhány gramm drogot találtak nála, melyet azzal magyarázott ki, hogy egy koldusnak pénzt adott, az meg drogot csúsztatott a kabátja zsebébe. Ő azt hitte, hogy a koldus szemérmes és visszaadta a pénzt. De, már csak a repülőgépen jött rá, hogy a koldus annyira nem volt szemérmes, hanem disznó volt, mert drogot tett a zsebébe. Akkor még tisztázni tudta magát Miklós a vádak alól, de azóta is figyelik. Azért kutatták át Ginát, mert fülest kaptak drog érkezéséről. A rendőröknél ott volt a fényképe, hogy a drogot ő hozza. Leírhatatlan volt Gina döbbenete, ijedtsége és Miklós iránti haragja.

Kárpótlásul az elmaradt egyiptomi utazásért feltették egy etióp gépre, mielőtt beszéltek az arra felszálló finn csoport vezetőjével, kérve őt, vigyék mindenhová ezt az utast magukkal, aki a reptér hibája miatt már nem tud a csoportja után utazni Kairóba. Jelezték, hogy ha majd visszatér a csoport Addisz-Abebába etiópiai útjáról, akkor Ginát átveszi a reptér és intézkedik a további utaztatásáról. Szóltak a költségek részükről történő megtérítéséről is. Gina beszállt a gépbe, megismerkedett a finn csoport vezetőjével, utasaival, akik Etiópiába utaztak 10 napra egy missziós pap vezetésével. Az ottani finn misszió vendégeiként érkeznek oda megismerni a misszió munkáját, mely a betegségek gyógyításában éppen úgy kivészi részét, mint az árva gyermekek tanításában, nevelésében. Megkapta a programot. Első állomásuk, ahol a gépük leszáll, a marokkói Agadir Al Massira nemzetközi repülőtér lesz, utána Addisz-Abeba^{*1} következett.

Addisz-Abeba, Etiópia egyik külön szövetségi államának is számító fővárosa, az Afrikai Unió székhelye, és egyben Afrika legmagasabban fekvő fővárosa. A 2500 m-es tengerszint feletti magasságban az északi szélesség 9,03°-nál és keleti hosszúság 38,74°-nál elhelyezkedő városban 80 különböző nyelvet beszélő népcsoport lakik. Van keresztény, muszlim és zsidó közössége is. Nevének jelentése „új virág”. Gina még mindig a döbbenet ha-

---

¹ A *- al jelzett szavakra vonatkozó további ismeretszerzési lehetőség a regény végén, a forrásmunkákban található.

tása alatt nem tehetett mást, mint tudomásul vette a reptér döntését és igyekezett jó képet vágni a megmászhatatlanhoz. A csoportot vezető pap tájékoztatta az utazókat a főváros történelméről, a látnivalókról mind a régi városrészekben mind a mai modern Addisz-Abeában és útközben a programjuk szerint. Közölte, hogy három ágyas szobában kap elhelyezést, napi háromszori étkezést a missziónál, lesz múzeumlátogatásuk, kirándulásaikra mikrobusz szállítja a csoportot. Arról is tájékoztatta, hogy a múzeumi belépő ára a csoporttagok által fizetett 2200 eurós részvételi díjban nincs benne, azt majd neki is külön kell fizetnie. Arra is felhívta a figyelmet, hogy neki is alkalmazkodnia kell a szokáshoz, hogy minden idelátogatónak örökre kell fogadnia egy itteni árva gyermeket. Ez nem azt jelenti, hogy a gyermeket magával kell vinnie, hanem havonta át kell utálnia egy szabadon választott összeget a misszió számlaszámára, amiből a gyermek ellátását vagy valamilyen különlegesebb szükségletét a misszió fizeti. Gina bólintott, hogy megértette és élni fog a lehetőséggel. Arra gondolt, lehet, hogy most fog továbblépni az arab nyelvtanulásával megkezdett úton. Érdeklődéssel tekintett etiópiai utazása elé.

Csodálatos volt a gép felszállása itt is, ahogy lassan elmaradt alóla a föld, a házak egyre kisebbek lettek, s végül már azokat sem látta. Napsütéses kék égen repültek ötezer láb magasan. A felhők fehér tengerét olykor rózsaszínűnek látta, vagy kissé sárgának attól függően, mennyire világította meg a nap a felhőket. Elképzelhetetlenül fenséges látvány volt a leszállással együtt. Úgy vélte, Napisten áldása van rajta és ez az útja csodálatos lesz annak ellenére, hogy az a galád Miklós majdnem tönkretette. A felszálláskor kapott angol-francia arab nyelven íródott formanyomtatványt sikeresen kitöltötte és útítársainak is segített, amiért a csoportot kísérő pap mindjárt a kegyeibe fogadta. A nyomtatvány, a tájékoztató jellege mellett kérdéseket is tartalmazott az úti célról, a beszélt nyelvről és az utazás tervezett időtartamáról, programról. Az Addisz-abeai reptéren kell leadni az őket fogadó hivatalnoknak.

Marokkóban az Agadir Al Massira nemzetközi repülőtéren pihent meg a repülőgépük. Modern fürdőváros volt csodás tengerparti sétányával és szebbnél szebb szállodáival. A tengerparton a selymes fényű homokból éppen akkor lépett be a tengernek a kék vizébe három, burkát viselő asszony három kis gyermekkel. A finnek csodálkozására Gina elmondta, hogy nem kell ezen meglepődni, hiszen az iszlám vallás tiltja a női test mutogatását. Ezért, ha akár városbeli fürdőben, akár a tengerben kívánnak fürödni a muszlim nők, burkában tehetik csak meg. Csak így nem lesznek kitéve a férjükön kívül más férfiak kíváncsi tekinteteinek. A társaságot eredeti jókedvébe a kikötőben elfogyasztott frissen facsart narancslé, a fáján megérett datolya, és az előttük sütött makréla – amit nem sokkal előttük fogtak ki az óceánból – zökkentette vissza, meggyőzve őket, hogy ennél szebb tájat eddig nem láttak, ennél különb finomságokat a világon sehol máshol nem tudnának elfogyasztani. Mégis, nem nézelődtek tovább, hanem visszamentek a csarnokba és ott várták ki a gépük továbbindulását.

Addisz-Abeában a reptéren már tudtak Gináról és kellemes etiópiai tartózkodást kívántak neki is és a csoportnak is, több fajta tájékoztatót nyomva a kezükbe. Ezek egyike szólt

az etióp időszámításról, mely azt hivatott közölni, hogy Etiópia mind a 13 hónapos napsütésével várja a turistákat. Egymásra nézett a társaság, hogyhogy 13 hónapos? Ennek megértéséhez szolgált a magyarázat: Etiópiában az úgynevezett etióp naptár, más néven „géz” naptár van érvényben. Ez az ókori kopt naptár alapjaira épült, ami pedig a még idősebb egyiptomit vette alapul. Az etióp naptár a Julianus-naptárral megegyezően minden negyedik évben egy napot hozzáad a 365-höz, azzal a különbséggel, hogy Etiópiában mind a tizenkét hónap egységesen 30 napból áll, kivéve az utolsó, ún. 13. hónapot, amely szökőévekben nem 5, hanem 6 napos. Az etióp újév a Gergely-naptár szerint szeptember 11-ére vagy 12-ére esik.

A reptéréről a mikrobusz a Panorama* nevű hotelben levő szállásukra vitte a 14 fős csoportot. A hotel emeletes épület volt. Gina egy idős finn tanítónővel kapta a szobát. Megtudta, hogy a szálloda három csillagos, ezért az árai sokkal alacsonyabbak, mint a négy-öt csillagos szállodáké, ahol a luxus is nagyobb.) A hotelben nem mindig értették az angol nyelvet, mert ott jóformán csak a nemzeti nyelvüket, az amhara-t beszélték, és a csoport tagjainak amhara beszédét sem értették, az eltérő kiejtés miatt. Ez a nyelv a szemita nyelvcsaládba tartozik, és az arabbal, asszírjaival és a héberrel rokon. Mivel Gina értette az egyiptomi arabot, így a csoportnak gyakran ő tolmácsolt. Étlapról választhatták ki, mit szeretnének enni. Erre készült az étterem, ezért ez a csoport étkezett először. Ez azért volt jó, mert általában más étkezni vágyók esetében az étlapon szereplő ételek fele nem volt kapható a vendég megérkezésekor. Amúgy az asztalnál a helyfoglalás után a pincér figyelmét fel kellett hívni arra, hogy fáradjon az asztalhoz. Kettőt kellett tapsolni. A legtöbbször nílusi sügér grillezve, ponty rántva rizzsel, vagy harcsa volt rácson paradicsommal és padlizsánnal sütve, párolt zöldségek, csirkehús, nem tudni milyen gabonából sültött vékony kenyérszeletek és barna színű, zöldséges vagy hús-szósza mártogatható burgonya volt az étel. Jó ízű volt minden, főleg, mert a sült csirke európaiasan készült, míg a zöldséges ételek a helyi szokás szerint, de kellemes fűszerezéssel, igen laktatóan. A búcsú estén nílusi ludat kaptak sült színtén sült, de petrezselymes burgonyával és az ott készült kicsit erjesztett üdítőitalal. Ettől az italtól kicsit elbódultak, de nagyon jól érezték magukat.

A Misszió kapujánál a személyzetten kívül egyelőre még csak a csoportjukat fogadó és köszöntő egyenruhás gyermekcsoportot láthatták, később ellátogattak a tantermekbe, hálószobákba és a közösségi helyiségbe, ahol a gyermekek kultúrműsort adtak a tiszteletükre. A műsor alatt a nem szereplő gyermekek mindegyike egy-egy vendég mellett ült. Ginára többször is csodálattal nézett fel a mellette ülő kisfiú. A gyermekek műsora után, amikor Gina felállott és arabul előadta a magyar népmesét a három okos kismalacról és a buta farkasról, minden gyerek szívből kacagott. Némelyiknek potyogott a szeméből a könny a nevetéstől, és volt, aki visított a gyönyörűségtől és csapkodta a térdét. Gina tudva, a vele eszperantóul levelező Burundiban élő „fiától”, hogy a történetek előadása akkor sikeres, ha a jelenlevők végigélvezik a testbeszédet is, ezért eljátszotta mind a kismalac, mind a farkasok szerepét. A misszió tagjai meg voltak hatva és nem győzték eleget szorongatni Gina kezét, amiért ilyen nagy meglepetést és örömet okozott mindenkinek. Most már a

kiránduló csoportot vezető pap egyáltalán nem bánta, hogy ez a magyar lány belekerült a csoportjába. Elégedettségének azzal adott hangot, hogy mindenki előtt hangoztatta „ez a magyar lány isten áldotta tehetséggel van megáldva, mert nagyon ért a gyerekek nyelvén.” Országjáró kirándulásuk útvonala: Addisz-Abeba, Dessie, Woldia, Lalibela, Baher Dar és végül visszafelé Addisz-Abeba volt. Az egész utazás célja az volt, hogy a csoport megismerkedjen a Finn Misszió Társaság munkájával, mely lényegében az Etiópiai Evangélikus (Lutheránus) Egyház keretében működik. Ennek az egyháznak az egyik tamperei parókiája szervezte az utazást. A csoportvezető missziós pap ismerte a nyelvet és a helyszínt. Egész útjuk alatt mindenhol akadt valamilyen ritka érdekesség, a látnivalókon kívül. Ezek közé a Gina számára ritka és különleges élmények közé tartozott Dessie*, mely egy város Etiópia Észak-Közép Zónájában az Amhara Szövetségi állam területén, 260 kilométerre fekszik Addisz-Abebatól. A város, melynek névjelentése: „az én örömöm”, a csoportnak is. Nagyon szép fekvésű vidék, melynek a tengerszint feletti magassága 2470 méter. A városban a szállásfoglalás miatt korábban megkeresett szálloda tömve volt, így történt meg az a nem várt, és kétségbeejtő dolog, hogy a hotelben a megérkezésükkor a csoportot nem fogadták, hanem elküldték az oda 20 kilométerre levő kis faluba azzal, hogy ott majd tudnak szállást adni, mert máskor is nyújtottak már ilyen kisegítő szolgáltatást. Valóban volt annyi szabad helyük, hogy mindenkit el tudtak helyezni európai módon berendezett faházakban. Ginának viszont csak a falusiak egyik, agyagból készült házában jutott hely. Kérésére hozzáköltözött a falu bírójának az egyik lánya. Délutántól estig a falu látta vendégül a csoportot, melynek a falu főzőasszonyai főzték, sütötték a legkülönbözőbb ételeket, süteményeket. Amíg a terítés elkészült, megmutatták a falu melletti zöldség és gyümölcs ültetvényüket. A nagy téren a vendégfogadáson az egész falu részt vett. A vendégeket dobszóval és egy lant-szerű hangszerből elővarázsolt muzsikával szórakoztatták. Ahogy a nap leszállt, mindenki nyugovóra tért. Grete, a bíró lánya (a név jelentése gyöngyszem) meghívta Ginát, nézze meg az ég csillagait. Grete mesélte el, hogy: „A mohamedán *Abd ar-Rahman as-Sufi* * 965-ben készült csillagjegyzékéhez az egyes konstellációkat ábrázoló atlaszt is rajzolt. Az atlasz 48 lapon mutatja be az Aratosz-Ptolemaiosz által leírt csillagképeket. Nevezetessége, hogy ennek egyes másolatain tüntették fel először a pusztá szemmel is látható Nagy Androméda-ködöt.” Amikor kimentek a ház előtti szabad térre, a lány megmutatta, melyik az. Gina, új barátnőjét átölelve állott a csillagos ég alatt. Érezte Grete karján a vérlektetését és arra gondolt, ha most fiú lenne, ez a varázsos éj bizonyára hozzájárulna ahhoz, hogy ebbe a barna bőrű szépségbe beleszeressen. De nem volt fiú. Ő lány volt, és bármennyire elbűvölte Afrika, most már pihenni vágyott a megtett hosszú út fáradalmai után. A házuk bejáratán többszörös szűnyogháló feszült fa keretre rögzítve, így a szűnyogok nem hatoltak be hozzájuk. Grete – mint mondta – tanárképző iskolába szeretne menni, hogy a faluja gyerekeit ő taníthassa meg a betűvetésre és népe bölcsességeire. Ezután Gina mesélt magáról arabul. Mire mindezeket elmondták, elálmosodtak. Valahol a falun kívül még hallották egy sakál üvöltését, amire a falubeli kutyák üvöltése válaszolt. Aztán minden elcsendesült. Az éjfelete afrikai föld neszeit már nem hallották, mert el-

nyomta őket az álom. Hajnalban arra riadt fel, hogy valami a lábához búj. Valami szőrös-
set érzett. Grete kutyája volt, aki mindig a lábához búj, miután végzett az éjszakai, kígyó-
riasztó őrzésével. Rejtély volt előtte, hogyan jutott be a házba, s ez meg is ijesztette, hogy
ugyanígy kígyó, vagy skorpió is bejöhetett volna. A kutya összetéveszthette a lábakat, vagy
azért búj a vendéghez, mert előző este kapott tőle néhány finom falatot a vacsorából.
Gina szerette a kutyákat is, de most inkább kibúj az ágyból, s amíg Grete aludt, ő kiment
a kunyhóból a napkeltét megnézni. Reggelire sült csirkét kaptak édesburgonya körettel és
teát. Mindenki jól érezte magát a kedves, vendégszerető faluban. Mindenki örült végül is,
hogy láthatták ezt a falut és eltölthettek egy éjszakát Föld anyja ölén.

Ginának a Misszió meglátogatásán és Grete falujában töltött éjen kívül Baher (bahir, más
néven babir) Dar város* környékének megismerése szolgált feledhetetlen emlékként. Ez a
város, a Tana-tó, Etiópia legnagyobb tavának partján terül el, mintegy 1800 méteres ten-
gerszint feletti magasságban. A tavon egy motoros hajóval szigettől-szigetig haladva élvez-
ték a sziget fái közül kibukkanó keresztény kolostorok látványát, a tavi hűsítő levegőt a
forróságban, és az egész vadregényes tájat. Délután a Kék-Nílus látványos zuhatagához
kirándultak. Eszébe jutott a Miskolc-lillafüredi vízesés. Az, parányi tündérke ehhez képest.
De a lillafüredi magyar, és ő büszke volt arra a csodálatos tájra. Büszke volt a hazájára. De,
ott járni, a világ második legnagyobb folyója a Kék Nílus ágainak születése helyeinél, és
kísérni a folyásának útját felülnézetből repülőgépről, felemelő érzés volt, hiszen a folyó
mentén alakult ki a civilizáció egyik bölcsője: az Egyiptomi Birodalom, mely három és
félezer évig virágzott a Nílus völgyében.

A Finnek második népegyháza az Ortodox, 1870-ben alapította meg a Finn Missziói Tá-
rsaságot*, mely azóta óriási munkát fejtett ki Etiópiában. Az 1900-as évek végén az etióp
„Mekane Jesus” nevű evangélikus egyház, tanácsot kért a finn egyháztól, hogyan alakítsa
ki tevékenységét az egyház munkáinak különböző területein. Ennek a munkának egyik ága
volt a néma gyermekek tanítása. Most már több iskolája is van az ilyen sérült gyermekek-
nek egészen az érettségiig vezetve őket. Az iskolákat többé már nem a finnek vezetik, ha-
nem az etiópok maguk. Más segítőprojektek is léteznek, például: az AIDS-es árváknak,
azon kívül AIDS-es szülők AIDS-es árváinak, és más sérült gyermekek részére. A közös-
ségi társadalmi szekció választja ki a legrosszabb sorsú gyerekeket és küldi ebbe a prog-
ramba. Érdekesség, hogy akik megbetegszenek, azok többé nem tudnak az apjukról, hogy
mi lett a sorsuk, és ez fordítva is igaz. A finnek ezzel a közösséggel együtt keresik meg a
gyermekek részére a róluk gondoskodókat. Ha a gyermeknek nincs rokona, aki legalább
kis mértékben gondoskodik róla, így mégis lesz valaki, aki fizeti az iskolai egyenruhát,
tollakat, ceruzákat, füzeteket, könyveket és a még szükséges eszközöket, a fiatal nők fod-
rász költségét stb. Az egyház nem tesz különbséget abban, hogy ápoltaik közül ki melyik
egyházba tartozik. Csak rászoruló van, akinek segítséget kérnek.

Ginának nagyon tetszett ez az egész, és mélyen elgondolkoztatta. Úgy vélte, ez az ember-
ség legszebb példája. Arra gondolt, ha mégis Afrikába kerülne orvosnak, majd feltétlenül
felveszi a kapcsolatot ezzel a misszióval, esetleg egy hasonló egyiptomi szervezet létreho-

zására, ha ott ahová kerülne, ehhez hasonló nem lenne. Már volt célja a jövőre, de még nem volt diplomája.

A visszaindulás előtti este Addisz Abebában, az étteremben hagyományos etióp zene búcsúztatta őket két férfi és egy női táncossal. Mind a hárman a világhíres etióp felsőtest táncot mutatták be, míg az öt főből álló zenekarból egy dobos volt, egy fő lanthoz hasonló pengetős hangszeren játszott, míg a többiek fúvós, furulyához hasonló hangszereket szólaltattak meg. Az etióp népzeneből nagyon érdekes és értékes bemutatót hallottak. Ginának magának is furcsa volt, ahogy a lábával úgy verte a taktust, hogy, még csak véletlenül sem vétette el. A zenekar tagjai nem győzték eléggé csodálni őt emiatt. Folyton rárámosolyogtak. Búcsúzáskor, bár nem szokás kézfogással búcsúznia a személyzetnek a turista-csoport tagjaitól, ennél a csoportnál kivételt tettek, sőt Gina felé meg is hajoltak és mondták, hogy jöjjön máskor is. Mosolyogva integetett mindenkinek. A reptéren közölte az ügyeletes irányító tiszt, miközben a legyek raját igyekezett elzavarni az arcától, hogy innen Kairóba utazik Gina, míg a finn csoport a saját útvonalán tér haza. Egymást megölelve vettek búcsút egymástól. Gina gépe hamarabb indult. Mielőtt beszállt, értesítették, hogy Kairóban Ahmed úr fogja fogadni, és ő gondoskodik majd a továbbiakról. A repülőgépéből kitekintve a folyóvölgyek, a száz méternél magasabb csupasz sziklák, a tehénpásztorok kerek nád- vagy tehéntrágyából barnászörös agyaggal, sárral tapasztott kunyhói, a különleges helyi fák és más növények, állatok mondtak búcsút Ginának, megmutatva Etiópia még nem ismert csodáit.

Végig a Nílus mellett repülve érték el Egyiptom fővárosát, amely, a Nílus folyó két partján és szigetein fekszik. Sima leszállása volt a nagy gépnek, az arab világ kulturális és művészeti világméretű jelentőségű központjában: Kairóban. Míg a város nyugati részén főleg kormányzati épületek vannak, addig a keleti részen több ezer műemlék jellegű épület, főleg mecsetek, mauzóleumok, paloták találhatók. Ezek nagy része már a leszálló repülőgépéből látható volt. Kairóban a reptéri tiszt oda vezette Ginát, ahol Ahmed úr várt rá. Nagy meglepetésére, Ahmed magához vonta és homlokon csókolta. Olyan hirtelen jött ez a nem várt köszöntés, hogy nem tudta viszonzni a csókot. Bár nem szájcsókot kapott, ellágyult tőle, a lába remegni kezdett. Palástolni igyekezett, de nem tudta. Kissé korholva magát azt mondogatta magának: „de buta vagyok, ez csak barátság!”

Ahmed közölte vele, hogy már tud a kalandjáról, ezért vállalta a további segítségnyújtást. Javasolta, hogy mielőtt mindent megbeszélnének, először keressék meg a hotelt, ahol Gina pár napra megszáll, hogy megismerhesse álmai városát és eljusson a piramisokhoz. Erre a közlésre még jobban kezdett remegni. Alig tudta kinyögni a kérdését, hogy mennyit kell fizetnie a szállásért és az egyiptomi kirándulásért? Ahmed közölte, hogy semmit, mert most Gina az ő vendége. Ha akar adni valamit, az csak egy köszönöm lehet, más nem. Gina zavarban volt. Ajándékot csak etiópiait hozott, magyart nem, mert nem számított arra, hogy találkoznak. Gina most először látott Ahmed arcán mosolyt, mert eddig csak a szeme mosolygott, az arca nem. Mennyire más volt most! És a megjelenése is más volt. Most egyiptomi arab öltözete volt, és az állán túl ért tömött vastag szakálla. Hirtelen az

jutott Gina eszébe, hogy Ahmed olyan, mint az emír ismerőse, akinek az életét megmen-tette. Annak voltak ennyire finom ujjai, ilyen mosolygós arca és vastag szakállá.

Taxival érték el a City View Hotelt, ahol a kétágyas szoba árfekvése neki magas volt, de más magyarok szerint ez még tűrhető, és ingyenes wifi járt hozzá, valamint a reggeli ára is benne volt a szobaárban. Gina nem kapott szobatársat, mert Ahmed az egész szobát kibé-relte 3 napra. Amíg Gina kipakolta a csomagját, Ahmed a társalgóban ült kávé szűrőcsöve. Gina lezuhanyozott, aztán felfrissítve magát kereste meg vendéglátóját kezében az etiópiai ajándékkal. Etiópiai kávé volt nemzeti motívumos díszdobozban. Amikor Gina útra ké-szen megjelent előtte, majd felfalta a szemével barátja. Látszott rajta, hogy a vendége na-gyon a kedvére való. Kedvenc kávéját kapta meg, holott soha sem beszélt Ginának arról, hogy ezt a kávé szereti a legjobban, ezért különös öröm töltötte el. Meghajolt kissé Gina felé, amikor átvette és ismét kapott Gina egy homlok pusztit. Itt ebédeltek. Ahmed válasz-totta kettőjük részére a több fogásos ebédet a hotel étlapjáról. Egymással szemben ültek. Az ebéd alatt most kivételesen csak Ahmedről volt szó, mert ő hiába akarta Ginára terelni a szót, ő csak Ahmedet kérdezgette az élete folyásáról. Mindent tudni akart barátjáról. Ahmed elmondta, hogy az Egyiptomi Légierőnél szolgál, mint pilóta és az egyiptomi elve-szett várost kutatja, melyet több száz éve homok borít, és mindenki másként vélekedik a helyéről. Egyébként is repülőgépes felderítéseket végez, mint vízügyi kutató. Benne van a drogelhárítók szolgálatában is, és mindezekon kívül jótékonykodik is gyermekeknek szer-vezve előadásokat. Az elmondottakon túl egészségügyi létesítmények létrehozásán dolgo-zik, így minden nap van mit tennie. Igaz, hogy munkája üzleti célokat is takar, de így leg-alább tud az árva és beteg gyermekeken segíteni. Otthon lakik a szüleinél és még nőtlen. Gina elnézést kért, amiért rákérdez, de megkérdezte, miért nem nősült meg eddig? A kér-dezetten látszott, hogy várta már a kérdést. Elmondta, hogy a műugrásokat már 15 éves korában gyakorolni kezdte. Akkor az egyik földet érése olyan szerencsétlenül sikerült, ami miatt nem nősülhet meg, mert nem tudna férfiként teljesíteni. Azt is bevallotta, hogy Gina az egyetlen nő eddig, akinek ezt elmondta. Kéri, ne beszéljen erről senkinek. Ígéretet tett rá. Mivel valójában nagyon megszerette Ahmedet az eddig megtapasztalt azonos gondol-kódásuk miatt, most nagyon megsajnálta és bár nehezen, de be kellett vallania magának, hogy ennek a hibájának az ellenére nagyon kedveli és talán még így is képes lenne vele szorosabb kapcsolatba kerülni, hogy mindig láthassa, hogy a közelében lehessen. Gina az etiópiai élményeit és benyomásait mesélte el. Beszélt a finn misszióról is, amilyent itt Egyiptomban is létre lehetne hozni az árva gyerekek megsegítésére. Szavait Ahmed itta magába. Most arabul beszéltek. Később már nem csak magukról, hanem Egyiptomról, a régi Kairóról és a mairól. Szó szót követett. „Kairóban – a fénykorában – szebbnél szebb épületek tízezrei épültek: paloták, mecsetek, fürdők, kórházak, iskolák és más közintéz-mények, jócskán megelőzve és meghazudtolva a kor európai városainak szervezettségét és fejlettségét, a korban ugyanis hasonlóan modern települések csak Kínában léteztek. A je-lentős építészeti emlékek miatt a várost *az ezer minaret városának* szokás nevezni.

Kairóban természetesen ma is érződik a régmúlt dicsősége: a történelmi óvárosban található iszlám építészeti remekművek 1979 óta az UNESCO világörökség részét képezik. A folyó nyugati oldalán a Kairóval szomszédos kormányzóság az al-Dschīza (el-Gīza), ahol többek közt olyan történelmi területek találhatók, mint Giza. Az első települést eredetileg a Muqattam hegycsúcsai és a Nílus között alapították, habár ez már nem egyértelműen behatárolható, de valószínűleg ezek között a természetes határok között volt a régi városközpont. A várostól északra egészen a tengerig elnyúlva található a Nílus deltatorkolata. Nyugatra tőle a gízai piramisok fekszenek, délre pedig az ősi Memphisz.” Azután még nagyon sok mindenről regélt Ahmed. Kocsijával végigszaladtak az óvároson, majd az új, a modern városrészen is. Mellőzték az egykori „Holtak városát”, ahol most népes lakótelep helyezkedik el. Annak építésekor a vállalkozók kihasználták a sírfeltárásokkor keletkezett rengeteg kőport és kőtörmelékét. Annak felhasználásával épültek a modern épületek, mert ami jó építési alapanyag volt 5-6 ezer évvel ezelőtt, miért ne lenne jó ma is – mondták az építők. Nagyon meleg volt. Izzadtak, mindketten elfáradtak. Visszatértek a szállodába, ahol megvacsoráztak. Lehet, hogy mindketten egyre gondoltak, mert olyan nehezen váltak el. Már elkészöntek, Ahmed kifelé indult, amikor Gina utána szólt valamivel. Aztán Gina indult el és Ahmed állította meg egy újabb kézfogásért, egy újabb pusziért, egy újabb jó éjt kívánásért.

Az első nap az Egyiptomi Régiségek Múzeumát keresték fel az ókori Afrika és Egyiptom tárgyi emlékeinek megtekintésére. Most Gina itta magába barátja magyarázatait. Ez a múzeum-épület a világ leggazdagabb egyiptológiai gyűjteményét rejt. Körülbelül 150.000 tárgy van kiállítva, és több száz ezret őriznek az alagsori raktárakban. A gyűjtemény fénypontjának Tutanhamon kincseit tartják, melyek egy különteremben vannak kiállítva. A fiatal fáraó kifosztatlanul fennmaradt sírját Howard Carter fedezte fel 1922-ben a Királyok völgyében. Ami itt található, felbecsülhetetlen kincs, hiszen a *Múmiaterem*, 27 fáraókor királyi múmiát őriz. Gina úgy tudja, hogy Tutanhamon testét nagyon sok vizsgálat után visszatemették a szarkofágjába, miután megállapították, hogy 18-20 éves kora között lehetett, amikor meggyilkolták. Kairói tartózkodása első napján mindent nem tudtak megnézni a múzeumban, mert nagyon sok volt a látnivaló, de a zömét, ami a legnagyobb érték ott, azt mind látta. Felejthetetlenek maradnak számára Tutanhamon ékszerei, kincsei, melyeket a mai kor nem lenne képes megalkotni.

Gina már korábban olvasott arról, hogy a sírrablások a Halottak városában már az eltemetések után megkezdődtek. Legtöbbször a fáraók kincseiből csak kis darabokat vittek el és értékesítettek, mivel a sírokba csak keskeny nyílásokon voltak képesek bejutni a rablók. De szerinte akár kicsiket, akár nagy kincseket vittel el, akár saját haszonért, akár a tudomány szolgálatában tették, az mind szentségtörés, rablás, halottgyalázás, akármelyik szemszögből nézi is a dolgot. Szívből sajnálta a halottakat, akik most poros polcokon fekszenek, sokszor a fejük vagy bármelyik porcikájuk nélkül. A feldúlt sírjaik már nem léteznek, még csak közös tömegsírba sem temetik vissza őket, a végső nyugalomuk megadása nélkül. Beszélt Ahmednek a legutóbbi időkben történt nagyarányú múmiahamisításról – melyről a

barátja is tudott –, mely során nem régen elhalt embereket mumifikáltak a sírrablók és úgy értékesítették azokat, mintha 2-3000 éves múmiák lettek volna.

Ezután ismét Gináról volt szó. Elmondta, hogy anyja sógora miként adta neki oda a kis bőröndöt, amit szerencsére nem hozott magával. Biztos, hogy Miklós értesítette a német társát arról, hogy milyen kinézetű nő milyen táskában szállítja majd a drogot, mert másképpen a vámosok honnan ismerték volna az ő fényképét? Galád ember ez a rokon. De most már Gina nem tudja, mit csináljon a lakásában levő bőrönddel. Azt ajánlotta Ahmed, írjon Karcsi főhadnagynak és kérdezze meg, mi legyen a bőrönd sorsa. Már onnan írt Gina a főhadnagynak, aki azt válaszolta, hogy Gina semmit se aggódjon miatta.

A második nap a Mohamed-Ali mecsetet látogatták meg, ahová csak mezítláb mehetett be és fedett fejjel. Olyan kendőt vásárolt a bazárban, mely nem csak a haját, hanem a vállát is takarta, sőt, majdnem a térdén túl ért. Burka volt a neve a messze földön híres legfontosabb arab női viseletnek. Az Egyiptomi Operaház impozáns épületét csak kívülről látta, mert oda, mint idegent, csak az előcsarnokig engedték be. Gina így is örült, hogy láthatta a dúsan aranyozott épületet és a híres díszítőelemek egyikét, a Kalligráfia írást az épület falain. Még aznap az Iszlám Művészet Múzeumába is ellátogattak, hogy Ginának fogalma legyen az építészet legjelentősebb alkotásairól. Ismét nagyon sok érdekességet, szépet és értéket látott a díszítőművészet és a formai alkotások terén. Ilyen jelentős elem volt például a kúfi írás (Kúfi városból, ahol az egyiptomi abc született), mely nehezen volt olvasható az agyondíszítettsége miatt. A lába annyira elfáradt, hogy amikor a Múzeumból kijöttek és leült egy padra, nem győzte a lábát masszírozni, hogy erőre kapjon a fáradtságtól. Közben elmesélte Ahmednek, hogy a díszítőelemeket nézve a mi honalapító Árpád fejedelmünk kardjának motívumai jutottak eszébe, mert annak egymásba fonódó indákból áll a díszítése. Olyan mintha lótusz szárok szövevénye lenne. A díszkard Bécsben található a Császári palota kincsei között, és úgy tartják nyilván, mintha a hun Attila király kardja lenne, pedig ő hiszi, hogy az magyar királyi kincs. Ez a kard csak a magyar királyok hagyatékaként kerülhetett Bécsbe.

Megtudta még többek között, hogy a városban található a világ egyik legnagyobb forgalmú metróhálózata, a kairói metró, emellett busz- és villamosközlekedés is van.

Harmadnap Gízába látogattak el. A gízai nagy piramis, Kheopsz fáraó piramisa a legrégebbi és egyben az egyedüli fennmaradt csoda az ókori világ hét csodája közül. Körülbelül i. e. 2580-2530 körül épült, a munkálatok pontos időtartama nem ismert. A belső mag gyengén megmunkált, csak durván téglalakúra faragott kövekből áll, amely a külső részek felé egyre pontosabb és finomabb faragásúvá válik. Viszont bőven használtak az akkori Egyiptom más vidékeiről származó igen erős gránitot és márványt is. Építésének titkairól több feltételezés is él. Ezek egyike, hogy a piramis alapja természetes szikla, így abból történt a kövek kifaragása. A másik elgondolás szerint ennek a mészkősziklának a kis darabos és porított anyagát keverték össze a Nílus iszapos vizével és nátronnal. Ennek a betonhoz hasonló keveréknek az egyiptomi 50 fokos napsütésben kiöntött anyaga egy óra alatt képes volt megszáradni. Mások szerint a kőtömböket a Níluson szállították az építkezés he-

lyére. A nagy piramis az egyiptológia egyhangú álláspontja alapján az uralkodó temetkezési helyül épült. A tény, hogy a megépítéskor fehér márványlapokkal volt befedve, melyen, szabadon siklott a napfény és a csúcsa aranyként világított nem csak a maga korában, hanem az elmúlt évezredek sötétjén is át. Ma is mutatja az építő eszme és az építő szellem diadalát. A kiterjedt sírmezők és csatlakozó kultikus építmények a piramiskörzetet halotti várossá teszik. Gina úgy érezte, nagyon jó, hogy a piramisok berendezését, a sírkamrák tartalmát a kairói múzeum őrzi (sok más nagy európai állam múzeumán kívül), mert így a mindig is létező sírrablóktól valamennyire képesek megőrizni azokat. A nagy piramisban úgy érezte magát Ahmed oldalán, mintha valamilyen láthatatlan erő járná át, és nem akarná őt elengedni. Akkor érezte először, hogy ez a föld vonzza a lelkét.

„Biztosan nem a macskák miatt van ez a vonzódás” – gondolta. Sok fajta macska-ábrázolást látott az Egyiptomi múzeumban a fáraók korából, de sok kőbor macskát is látott az utcákon csatangolva, főleg Kairó külvárosi területein. Amikor a Nílus partján sétált Ahmeddel, le-letett a földre valamilyen finomságot az állatoknak, amik miatt barátja megmegrágta a kezét. Úgy, mint Gina, ő is macskabarát volt. A Nílus partján élő emberek szerint Ré, a hatalmas napisten éjszakánként fekete kandúr alakjában harcol Agep, a sötétség gonosz kígyója ellen. Basztet istennő sokak szerint egy, a többenél felsőbbrendű isten volt, így az egyiptomiakban mélységes tisztelet alakult ki iránta. Eleinte inkább oroszlánként, majd később macskaként, és macskafejű istennőként ábrázolták. Sokak szerint az egyiptomiak a macskákat azért is tisztelték ennyire, mert nagyon nagy volt anyaként az odaadásuk, és képesek voltak eltűnni, majd újra előbukkanni szinte a semmiből az éj leple alatt, éppen ezért mágikus erőt tulajdonítottak nekik, s úgy tartották, hogy ők a túlvilág kapuinak őrői.

Amikor másnap a reptéren búcsúztak, Ahmed már nem volt annyira tartózkodó, mint addig. Úgy csókolta arcon Ginát, hogy az a csók némileg a szája szegletét is érte, s utána sokáig az arcához simult. Gina nekitüzesedve viszonzta a csókját, és alig akarta elengedni a kezét. Eddig tetszett Ahmed, sőt nagyon kedvelte, most megszerette a neki nyújtott szívélyes segítségnyújtása miatt. Úgy érezte, hogy szinte fizikai fájdalmat jelent számára ez a búcsú.

Mielőtt elváltak volna, Ahmed átadott neki egy kis négyszögletes dobozkat azzal, hogy csak otthon bontsa ki. Gina már a repülőgépen felbontotta. Egy arany nyaklánc volt benne kerek szirmú piros virág medállal, melynek köve vörös egyiptomi porfír volt. Nem ékkő, hanem egy nagyon ritka kőzet, de így kidolgozva csodálatos volt. Ugyanilyen köves gyűrűt is kapott hozzá. Az ékszerek alatt egy kis papírra az volt írva gyöngybetűkkel magyarul, hogy „az együtt töltött csodálatos napokért, melyeken a mennyben éreztem magam”. Gina könnyezve sutogta magában: „Szegény szerelmem, szegény kedvesem! Ha te is ennyire szeretsz, mint én téged, akkor hogyan tovább? Hogyan tovább, mert szeretnék veled együtt élni, de hogyan küzdjek meg a te hazád szokásaival? Más lenne, ha Európában élnénk! Hogyan fogom tudni elfogadni, hogy te nem tudsz...? Tudunk akkor is együtt élni boldogan? S ha egyszer mégis megjönne a képességed, és én nem tudnék gyermekeket

adni, mert a megerőszakolásomkor összetört az a vadállat? Akkor mi lesz? Hogyan tudjalak boldoggá tenni, tartós boldogságot adni gyermekáldás nélkül? Mindenem a gyermek és te imádod a bátyád gyermekeit. Én már most sem tudok más férfira nézni, téged akar testem és lelkem egyaránt. De, ha nem tudnék neked gyermeket adni, hogyan mutassam meg, hogy gondos anya lennék és nem csak szerető feleség? Olyan nehéz ez, egyre gyötör a kétség! Mi lesz velünk?”

Hazaérve, a főhadnagy a reptéren várta Ginát és elmondta, hogy Miklós kicselezte őket, mert a Gina anyjánál levő kulccsal bement Gina lakásába és elvitte a bőröndöt még Gina etiópiai tartózkodása idején. Tartottak nála házkutatást, de már nem találták meg a drogot ott sem. De jön még kutyára dér, egyszer biztosan fennakad még Miklós a hálón! Mindenesetre nagyon jó lenne, ha Gina ismét új zárra cserélné ki lakása ajtózárait, hogy budapesti tartózkodása idején senki idegen ne mehessen be oda.

Gina elvitte az ajándékokat az övéinek. Miklós, amikor megtudta, mikor megy Gina hozzájuk megköszönni az egyiptomi utazást, sürgős munkára hivatkozva nem volt otthon Gina látogatásakor. Így csak Irmus fogadta, aki megrendülten hallgatta végig a vámvizsgálatot, amikor meg is fenyegették Ginát és mindenképpen azt a bőröndöt követelték rajta, amit Miklóstól kapott ugyan, de nem azzal utazott. Irmus megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy a reptér gáláns viselkedése miatt Gina végül Etiópiát is megismerhette, a kapott engedély értelmében pedig visszaújtán 3 napot eltölthetett Egyiptomban is. Ottani költségeibe besegített egy régi ismerőse. Így Irmus költőpénzével és Ahmed segítségével végül is minden jól sikerült és csodálatos nyaralást tud maga mögött. Irmus nagyon örült az etiópiai díszdobozba csomagolt kávénak, kakaónak, teának. Meglepődött, hogy Gina a Semmelweis Orvostudományi Egyetemre készül, hogy orvosnak tanuljon egy arabiai emír jóvoltából. Adott pár ezer forintot unokahúgának, hogy legyen egy kis zsebpénze.

9.

Magyarországon az orvosképzés négy városnak (Budapest, Szeged, Debrecen, Pécs) a négy egyetemén folyt és folyik napjainkban is. Mindegyik egyetemen külön-külön karon képzik az orvosokat és a fogorvosokat, ami alapvetően azért van, mert az évtizedek során önálló tudományággá nőtte ki magát a fogorvoslás. „A bölcsnek tudnia kell, hogy az egészség az ember legnagyobb ajándéka, és meg kell tanulnia, miként kovácsolhat hasznot a betegségből a gondolatai révén” – mondta Hippokratész.

Az általános orvostudományi karokon a képzés ideje hat év, míg a fogorvos tudományi karokon öt év. A fogorvosok ezután már praktizálhatnak, míg az általános orvosit elvégzőknek dönteniük kell, milyen szakma (pl. belgyógyász, kardiológus, sebész, nőgyógyász, urológus) vagy más speciális terület irányába indulnak el. Orvostanhallgató, rezidens vagy szakorvosjelölt? Minden további lépés előtt meg kellett ismernie Ginának a fogalmakat, hogy tudja, milyen képzésben lesz része, milyen kötelességei vannak azzal kapcsolatban. A fogalmakat a helyükre kellett tenni:

Orvostanhallgató az a személy, aki érettségi után felvételizett a 6 éves egységes osztatlan képzésbe, s a diploma és sikeres államvizsga után megkapja a doktori címet.

Rezidens az, aki elvégezte az egyetemet, s ezt követően 3-7 évig tartó, kihelyezett, kórházban zajló szakorvosképzésben résztvevő orvos. (Jogilag: „Az első egészségügyi felsőfokú szakirányú szakképesítésének megszerzése érdekében jogviszonyban álló, az államilag támogatott képzésben részt vevő szakorvosjelölt.”) az Evidence-based medicine (Bizonyítékon alapuló orvoslás) szellemében oktatnak az egyetemen, ami azt jelenti, hogy nagyon sok előadáson és gyakorlaton mutatnak be valós eseteket – természetesen anonim módon. Ez azért nagyon hasznos a hallgatók számára, mert az oktató csupán néhány alapvető információt ismertet az esetről, majd kérdéseket tesz fel, s e mankók segítségével önállóan kell egy körülbelüli iránydiagnózist felállítaniuk.

A rezidens évek, gyakorlatok, vagyis az egyetem elvégzése után, ugyanígy kell végezni a munkát, így sokkal felkészültebben láthatnak munkának a frissen végzett orvosok is. Szakorvosjelölt az a doktor, aki szakorvosi címe megszerzése előtt áll.

Mit tanulnak az orvostanhallgatók? A képzés mind a négy egyetemen hat évet vesz igénybe, ezt több szakaszra osztják.

Az első két évet az elméleti orvostudományoknak szentelik, ekkor sajátítják el a medikusok a szükséges anatómiai, biokémiai, biofizikai és élettani alapokat. Erre a biztos alaptudásra fog épülni a következő négy év.

A harmadévet pre-klinikai évnék hívják, mivel ez az év egy átvezető szakasza az egyetemnek az elméleti orvostudományoktól a klinikai gyakorlatok felé.

A következő három év a klinikai modul, mely során különböző gyakorlatokon vesznek részt a hallgatók, ilyenek például a bőrgyógyászat, pulmonológia, sebészet, ortopédia, fül-orr-gégészet.

A hatodik év után döntenieük kell a végzett orvosoknak, hogy milyen szakterületen szeretnének elhelyezkedni.

Ennek függvényében mennek adott klinikák és kórházak osztályaira dolgozni, megkezdeni rezidens éveiket, majd folytatni a szakma elsajátítását, és végül szakvizsgát tenni az előírások szerinti idő elteltével. Különböző szakvizsgák letételéhez több éves gyakorlatra van szükség, az hogy melyik szakvizsga megszerzéséhez mennyi időre van szükség, egészségügyi rendeletben van rögzítve.

Gina összecsomagolta a pesti tanuláshoz szükséges tárgyakat, ruhaneműket, kitakarított, a házmesternél rendezte a társasházi közös költségek kifizetését, kicserélte a bejárai ajtó zárait, aztán búcsút mondott Miskolcnak.

Kétségekkel tele utazott Budapestre. Csak az volt biztos, hogy az egyetemet el kell végezni, ha már az emír kifizette tanulási költségeit. A jelentkezésekor a kezébe nyomták az egyetem történetének leírását, valamint a minden fontos tudnivalóról szóló tájékoztatót. Itt tudta meg azt is, hol lesz a kollégium, hol lesz a szállása. A tájékoztatókból tudta meg, hogy a Semmelweis Egyetemen a diákok angol, német és magyar nyelven tanulnak. Az oklevélben szereplő szakképzettség megnevezése: általános orvos (doktoir medicinae

universae, rövidítve: dr. med. univ.) A kar jelentős feladatot lát el a posztgraduális képzésben, az alap- és ráépített szakvizsgára való felkészítésben, valamint a Doktori Iskola PhD-képzésében. Célja a kor követelményeinek, a második és a harmadik évezred kihívásainak eleget tevő színvonalas képzés biztosítása, amely tükrözi a kar nemzetközi szinten megalapozott több évszázados elismertségét. Úgy gondolta, hogy a gyermek-gyógyászati szakterületet fogja választani, de mellé fel akarja venni az afrikai betegségek szakterületét, ideértve a szem- és bőrbetegségeket, mert az etiópiai útja során ezekből látta a legnagyobb számú esetet. Még csak most indul, ezért a választás a tanáraival történő megbeszélés alapján fog történni minden bizonnyal. Feltétlenül figyelembe kell majd venni a javaslatukat, tanácsaikat.

Jó volt, hogy tanuló társai között voltak afrikaiak és arabiaiak, így velük gyakorolhatta az arab nyelvet, és elbeszélgethetett a nyelvterületükön előforduló betegségek tüneteiről és, hogy tudomásuk szerint azokat miként szokták gyógyítani ottani szakembereik (orvosok, gyógyító varázslók, ráolvasó sámánok). Az ilyen évfolyamtársai eléggé beszédesek voltak és nagyra értékelték, hogy Gina tandíját egy emír javaslatára maga az Egyesült Arab Emírátságok fizette ki, melynek olajban gazdag területe Délnyugat-Ázsiában, az Arab-félsziget délkeleti részén terül el. Amikor Gina megtudta, hogy nem az emír fizette ki a tanulási költségeit, akinek az életét a gyors kórházba szállítással ő mentette meg, eléggé elcsodálkozott. Nem akarta elhinni. Bizonyára a megmentett emír tisztségviselő lehet ennél a szervezetnél, ha megtehetné, hogy felvételét őt ide a Semmelweis Egyetemre önköltséges angol nyelvű képzésre, és a képzés teljes hat évre szóló díját – ami a kollégiumi ellátással együtt közel 11.000 dollár – előre ki kellett fizetnie. Nem csak önszántából, hanem becsületből kell elvégeznie az egyetemet. Ha már bíznak benne, akkor mindenképpen győznie kell, nem szabad meghátrálnia.

Az álmok szépek, de, ha nincs mód a beteljesedésre, akkor csak vágyálmok maradnak. Minden ember más, így mások a teljesítőkéességek is: valaki logikában remekel, valaki a tények, az ömlesztett információk megtanulásában erősebb. Egyesek a hallás után képesek jobban megjegyezni a tudnivalót, mások olvasással. Megint másoknak az ábrák ragadnak meg a legjobban az emlékezetében. Az orvosi egyetemen néha a logikának teljesen ellentmondó, száraz tananyagot kell megtanulni. Ez reprezentálja az emberi test komplexitását, s nem utolsósorban tükrözi azt, hogy mindig van és lesz hova fejlődni az orvoslás területén.

Ginának a tanulás az egyetemen, az egészségügyi jártassága ellenére nehezen ment és nem sokat javított a helyzeten a latin tudása sem, mert az egyetemen másképp kell tanulni, s azt mindenkinek magának kell kitapasztalni, hogy neki hogyan jobb. Neki egyszeri elolvasásra nem ragadt meg az anyag, többször kellett elolvasnia a több száz oldalas könyveket, hogy ismétléssel rögzüljön benne a kívánt tananyag. Bár szenvedett attól, hogy alig tudja elérni a maga szabta színvonalat, amivel az emírnek is megfelelni tudjon, nem adta fel a küzdelmet. A mindenki által rettegett tantárgy az anatómia, neki jobban ment az egészségügyi szakiskolai előtanulmányai miatt, és a Sebészeten végzett munkája által szerzett gyakorlata

miatt. Tehát voltak már ismeretei, de azoknak többszörösét kellett most elsajátítania, amihez mérhetetlenül sok kitartásra, és még több személyes tapasztalatra volt szüksége. Olykor úgy érezte, hogy megtanulhatatlan mennyiségű információt kell elsajátítania. Ám nélküle nem boldogulhatna, tehát muszáj megtanulni. Kellő mennyiségű gyakorlással és ismétléssel nagyon sok minden elsajátítható volt. Az első 4 féléves tárgy sikeres elvégzéséhez kitartásra és akaraterőre volt szüksége. Amikor olykor elcsüggedt, arra gondolt, eddig a nyelvtanulásaihoz is kellettek, csak rajta, menni fognak ezek is!

Mivel apja is ellátta pénzzel, mert a kosztját magának kellett fizetnie, ezért Irmus pénzéből külön órákat vett a nehezebb tantárgyakból az előtte már azokon túl levő társaitól. Ezekre a magyarázatokra azért volt szüksége, hogy tudja, jól értelmezte-e az angol nyelvű előadások és a szakkönyvek szövegét.

Mivel a hat év letudása után a szakképzési időtartam változó hosszúságú az egyes szakterületek esetén, meggondolni való volt a választás ezek miatt is:

Aneszteziológia és intenzív terápia 60 hónap, Belgyógyászat 60 hónap, Bőrgyógyászat 60 hónap, Csecsemő- és gyermekgyógyászat 60 hónap, Gyermek- és ifjúsági-pszichiátria 60 hónap, Gyermek-sebészet 72 hónap, Infektológia 60 hónap, Megelőző orvostan és népegészségtan 48 hónap, Orvosi laboratóriumi diagnosztika 60 hónap, Transzfuziológia 48 hónap, Tüdőgyógyászat 60 hónap. Ezek a területek érdekelték a legjobban az első két évben. Ezeknek a megtanulásába nagyon sok energiát fektetett bele, ugyanakkor igyekezett szaklapokat is elolvasni ezekről a területekről, hogy azok milyen általános tapasztalatokról számolnak be. Tudta, hogy csak egy területet választhat, de az azokhoz kapcsolódó ági területek anyagát is jól ismernie kell. Mert nem mindegy, hogy valakit reumatikus fájdalmakra kezel, holott ideggyulladásra van és a félrekezelés miatt esetleg lebénul a beteg keze. Vagy, ha valamilyen vegyszer miatti mérgezésről van szó, a mérgeanyag okozhat bőrproblémákat, de belső tüneteket is. Fel kell tudni ismerni a nyilvánvaló tünetek okát.

A bécsi munkahelye igényt tartott rá, ezért nyaralás helyett ott töltött el egy hónapot munkában minden nyáron. Haza is ment egy időre, Miskolcra.

Rózsika kisfia szépen gyarapodott, aranyos kisgyerek volt. Ágica életébe beköszöntött a szerelem. Éppen hogy elvégezte a középiskolát, utána férjhez ment a hegedű tanárjához és éppen gyermeket várt. Azt kérdezte Ginától: „Még mindig tanulni akar, nem volt már elég? Még mindig nem a szerelmen jár az esze? Nagyon ideje lenne már, hogy neki is bekössék a fejét – mondta –, nehogy a végén már ne legyen, aki elvegye, és kimegy a gyermekszülésre alkalmas időből.” Tibor az idősebbik bátyja, a főnökével akarta mindenképpen összeboronálni Ginát. Sikerült is rávenni a főnökét, hogy udvaroljon a húgának, de amikor moziba mentek és az a sötétben nyúlkalni kezdett, Gina felállt és otthagya. Nem értette a férfi ennek az okát, hiszen Ginának már örülnie kellene, hogy van, aki hajlandó foglalkozni vele. Bár Ginának tetszett a férfi ránézésre, mégsem húzott hozzá a szíve. Nem érdekelte. Egy újabb kierőszakolt randevúra nem ment el. Inkább apja barátját, Zoli bácsit látogatta meg. Neki elmondta a szívügyeit. Ő meg csak ingatta a fejét és azt mondogatta, nem kellene Ginának ennyire merevnek lennie. Ha Ahmed közeledik, fogadja el,

háttha mégis sikerül összejönniük és ez az elfogadás fogja összesegíteni őket. „No, persze, – gondolta Gina –, ha elfogadom, mi lesz az egyetemmel? Nem hagyhatom abba. Ha Ahmed szeret, vár rám. Ha nem szeret, talán lesz valaki más, s ha végképp nem lesz senki, ott lesznek a család gyerekei, és a gyógyítandó gyerekek, azok majd csak pótolják a saját gyerekeket.”

Gina édesanyja sokat panaszzkodott, hogy mennyire fáj már a háta, dereka, sokat fáj a karja is. Már nem bír olyan sokat dolgozni. Mondta, hogy otthagyta az orvos házaspárt. Helyette a hejőcsabai általános iskolában és az orvosi rendelőben takarít. De ha az állapota tovább romolna, lehet, megpróbál rokkantnyugdíjba menni, mert már a szíve is rakoncátlankodik, a verése ki-kihagy, máskor meg olyan, mint az ördögmotolla, összevissza, és ráadásul nagyon gyorsan ver. Apja is mondta, hogy korának megfelelően már nála is jelentkeznek a reumás panaszok, gyengülnek az izmai is, fáj a dereka. Nem tudja, meddig bírja még a fuvarozást, de főleg a rakodást, mert Árpai időnként legénykedik, udvarol, olyankor nem akar jönni dolgozni. Akkor meg neki kell elvégezni a munkát. Zoli bácsi elmondta, hogy időközben végrendelkezett és Gina apjára hagyta a házát a garázsszal Gina apjának ellenvetése ellenére. A nővéreére tekintélyes összegű pénzt hagyott egy bankbetétkönyvben azzal, hogy ha az ügyvédnél a pénzért a nővére nem jelentkezne egy éven belül, akkor az a pénz is Borzas Józsefet illesse meg.

A nyár folyamán Ahmed egyszer csak beállított Ginához előzetes bejelentkezés nélkül. Volt mivel megkínálnia, mert aznap reggel főzött két napra valót. Mégis, amikor este nem igyekezett Ahmed elmenni, Gina kezdte kellemetlenül érezni magát. Sohasem volt hálóvendége, azon kívül hogyan alhatna ő a franciaágyon együtt a férfi vendégével? Talán ágylepedőt kell majd magára csavarnia, mert csupaszon nem alhat a vendég mellett, ahogyan ő aludni szokott. Az egyébként különlegesen szép, felső részén csipkés, áttetsző, rövid hálóingben és bugyiban – a babydollban – sem alhat, és járkálhat a férfi-vendége előtt, bár a merevítő, szivacs nélküli melltartó-résszel készült háló holmi nagyon kíváncsi tenné, mert megemeli a melleit nagyon szép formát adva azoknak. Este fél tizenkettőkor mégsem dobta ki. Alig aludt akkor éjjel az izgalom miatt. Akár merre fordult az ágyon, mindig Ahmedbe ütközött. Amikor a sok forgolódás után megkérdezte barátját, hogy alszik-e, az nem válaszolt. „Legalább, te pihensz” – gondolta, de a sok törődés után, hajnal felé mégis elnyomta az álom. Reggel felébredve nem találta maga mellett Ahmedet. Egyszerűen eltűnt. Azt hitte, hogy köszönés nélkül. Az asztalon azonban talált egy cédulát azzal, hogy most elment, de hamarosan visszajön. Gina nem értette, nem tudta hová mehetett, miért, és vajon mikor jön vissza. Rendbe tette az ágyat és a szobát is, aztán bement a fürdőszobába letusolni magát. Már a köntösében volt, amikor kopogtak az ajtón, aztán belépett a barátja, két kezében egy-egy szatyorral. Reggelire valókat hozott. Ezután Gina még jobban zavarba jött. Elkészítette a reggelit, aztán kimentek Tapolcára a Barlangfürdőbe, utána első dolga volt pizsamát venni, mert vendége ragaszkodott ahhoz, hogy ismét nála töltsen az éjszakát. Másnap is mentek strandra, kirándultak Lillafüredre, majd távolabb is. Voltak a Dunakanyarban is. Boldogok voltak. Ahmed nem volt tartózkodó. Gyakran háltak egy

szobában, egy ágyban is, ölelték, csókolták egymást, de szerelmük beteljesedése elmaradt. Amikor már az következett volna, vagy Ahmed jelentette ki, hogy most már aludjanak, hol Gina mondta, hogy ő még arra nincs felkészülve. Bár Gina nagyon boldog volt, mégis érezte, hogy ez nem az igazi boldogság, nem kimondottan ezt várja. Ahmed 3 hét után haza ment, jött a köszönő levél, utána ismét nagy csend következett köztük. Gina érezte, hogy furcsák ezek a nagy hallgatások a 3 hetes gyönyörű együttlét után. Ahogy az idő múlt, gyakran tette fel magának a kérdést: a csókok hiányzanak-e, vagy a játszó-pajtás? Még nem tudta a választ, csak az olykor kínzó űrt érezte, ami Ahmed távozása után maradt.

Egyik nap ellátogatott Gina a volt miskolci munkahelyére. Nagyon örültek a viszontlátásának és kérdezgették, hogy ha végez, vissza tér-e dolgozni. Azt válaszolta, hogy egy ideig Bécsben szeretne még dolgozni, hogy gyakorlatot szerezzen, mert szándéka, hogy Egyiptomba menjen gyermekorvosnak. Csodabogárnak tartották az elgondolása miatt. Hazafelé tartva összetalálkozott Erzsi doktornővel, aki elkísérte Ginát és elmondta, hogy nem régen balatoni nyaralót vettek, de mivel nem volt elég a pénzük, sokat kellett felvenni kölcsönként, hogy ki tudja fizetni. Kifizették, de nem maradt pénzük a megélhetésre. Megkérdezte, nem tudna-e kölcsönadni nekik 100.000 forintot, melyet majd a Gina édesanyjának adják oda, ha Gina éppen nem lenne itthon. Mindenképpen honorálni akarják Gina szívességét, ezért Gina szüleit szívesen látják a nyaralójukba. Gondoljon bele Gina, hogy egy ilyen balatoni 10-14 napos pihenés milyen jól jönne a szüleinek, mennyire felfrissítené őket. Ők ezt hálából biztosítanák a Gina szüleinek, ha hazajöttek. Gina mondta, hogy nincs kölcsönadni való pénze, aztán mégis adott neki, mert Erzsi annyit beszélt a lelkére, hogy félre téve a férje miatti haragját és ellenszenvét, adott nekik pénzt azzal, hogy hadd boldoguljanak ők is. Egyébként az anyja meg jól jár, ha megkapja Erzsitől azt a pénzt, mert úgyis akarta, hogy anyja kapjon valamennyi pénzt tőle, amit csak magára fordíthat. Gina az ügyvéd előtt átadta a pénzt, Erzsi is aláírta a kötelezvényt, aztán elváltak.

A budapesti Semmelweis Orvostudományi Egyetemen folytatott tanulmányok éve alatt kihasználta a lehetőséget, hogy a nagy budapesti könyvtárakat bújja elolvasni magyarul, németül és angolul az ősi gyógymódok leírásait, ideértve a kézrátétes gyógyításokat és a ráolvasásokat is, mert ami régen működött, szükség esetén talán ma is kipróbálható lesz. Tudomása szerint Afrikában ilyeneket ma is alkalmazznak és gyakran sikeresebben az európai gyógymódoknál. Összehasonlította a magyar gyógynövényeket Afrika más-más régióiban termőikkel. Elgondolkodott azon, hogy ha az európai gyógynövények hatnak az európai emberekre, vajon miért nem hatnak az afrikaiakra vagy az arabokra. Arra a következtetésre jutott, hogy a különböző tájak gyógynövényei annak a tájnak az energiáit szívják magukba, ahol nőnek, ahol a gyógyítandó betegek élnek. Tehát a táj és az ember harmóniája kölcsönösen hat egymásra. Itt Európában nem hatnak az afrikai gyógynövények és ez fordítva is igaz. Kérdés: ha az európai gyógynövény arab vagy afrikai föld ásványait, és az afrikai nap arany hevét szívna magába, vajon ott is hatásos lenne? Fontos magyar gyógynövények magjait igyekezett megszerezni, hogy ha ő eljutna Afrikába, kipróbálhassa, hátha

mégis ott ezek a növények meghonosodva kifejthetnék jótékony gyógyító hatásukat. Még az is lehet, hogy neki magának is szüksége lesz ezekre ott azon a távoli vidéken. Utánanézett annak is, mikor, mire és hogyan használták a tojást és a mézet az afrikaiak.

Szinte éjt nappallá téve tanult, és megszerezte a diplomáját akaratával, szorgalmával győzve le a nehézségeit. Közben olykor-olykor kétségei támadtak: a becsvágy hajtja-e minderre, az idegen tájak megismerésének a vágya, a pénzgyűjtés vágya, vagy valóban a gyógyítás akarása? Az utóbbi! Végül megállapodott benne a gondolat: most még nem tudja igaza van-e mindazoknak, akik azt állítják, nem lenne szabad gyógyítónak mennie Afrikába vagy Arábiába, mert nem fogják elfogadni más vallású európai nőként. Mégis el kell mennie, meg kell próbálnia, mert az ő szellemiségével és tudásával gyógyíthat testet is, lelket is. A gyermekeknek adhat egész életükre való szeretetet, mely gyógyír lehet nem csak a lelki bajokra, de elősegítheti az öröm adásával a test szenvedéseinek enyhülését is. Ez az ő becsületbeli adóssága, melyet le kell rónia. Ha végképp nem tud majd ott élni, akkor Bécsbe visszajön, mert ott van a legközelebb Magyarországhoz, a hazájához, ahonnan bármikor könnyen hazaruccanhat, mert Bécs nincs a világ végén. Miért nem ide Miskolcra? Mert itt túl sok atrocitás érte eddig és nem akarja kitenni magát továbbiaknak. Most már diplomás doktor volt, de még nem volt gyakorlata és még nem volt szakorvos. A szakosítás és a gyakorlat megszerzése még előtte állt.

Ősszel megkezdte Bécsben a rezidens éveit, az őt visszaváró kórházban. Szakterületeként a Csecsemő- és Gyermekgyógyászatot választotta. A kórház vendégházában lakott, minimális összeget kellett csak fizetnie.

Egyik hét végén nyugtalanságot érzett. Mintha valami nem lenne rendben otthon. Amikor Miskolcra hazaért, a lakásajtaja nyitva volt, feltörték a lakását annak ellenére, hogy három zár is volt rajta. Gina furcsának találta, hogy a hat egyetemi éve alatt nem történt semmi ilyen, most amikor a gyakorlati évét megkezdte Bécsben, elutasítva a miskolci kórház javaslatát, hogy itt töltsen rezidensi éveit, ismét kezdődnek a bajok. A lakás fel volt dúlva. Valakik a hivatalos papírjait is összeforgatták. Viszont az előszoba szekrény lába alatti titkos helyen levő irathelyet, ahol az Erzsi doktornővel az általa felvett pénzről szóló szerződést, a bécsi kórházra vonatkozó iratait, az orvosi diplomáját és a pénzét őrizte, nem találták meg, azt nem dúlták fel. Nem tudta, hogy vajon ki, kik járhattak ott és vajon mit is kerestek, úgy vélte, nem hiányzik semmije. Felmerült benne a kérdés: nem Erzsi doktornő törte fel a lakását, hogy az ügyvéd előtt kötött pénzkölcsönző szerződést megszerezze, és ha nincs ilyen irat, akkor nincs adósság sem. Időnként olyan érzése volt, mintha valaki követné, amikor esténként hazafelé tart. Később a főhadnagy ismerőse, amikor átkutatta a lakást ujjenyomatok végett, ismét nem talált semmit. Mondta Ginának, hogy el kellene innen költöznie olyan helyre, amit rokonai és ismerősei nem ismernek, hogy ne találhassanak rá. Megnyugtatta Ginát, gondoskodik majd egy nyomozó által Gina megfigyeltetéséről, mert hátha valóban valaki követi valamiért és nem csak téveszme ez Gina részéről. Sok már ez az állandó kellemetlenkedés.

Apja este megérkezett, mondta, hogy másnap hoz zárat és fel is szereli. Elmondta, hogy fél évvel ezelőtt hirtelen meghalt Zoli bácsi, a nővére pedig semmit sem törődve a végrendelettel, saját magára íratta az öccse lakását és a garázsát, a pénzért meg nem ment el, nem érdekelte. Éppen, hogy csak lezajlott az öröklési ügymenet, egy este megüzent neki Mirjam asszony, hogy nagyon beteg, rákos és őt fogja az örököséként megnevezni, mert senkije sincs. Ő nem hitt neki, mivel egyszer már jól becsapta. Két nap múlva meghalt Mirjam asszony. Gina apja el sem tudta képzelni, mire volt jó ez az egész dolog Mirjamnak, ha most úgy döntött, mégis meghagyja Borzas Józsinak a Zoli házat. A végrendeletben benne volt indoklásul, hogy azért hagyja mindenét az örökösnek, mert a fivérét annyira szépen ápolta, pedig nem számíthatott tőle sem fizetésre, sem örökségre. Borzas József igazi emberséget tanúsított irántuk, legyen hát övé a kettőjük vagyona. Gina apja úgy döntött, hogy Mirjam háza legyen Gináé, majd ráíratja végrendeletileg. Zoli háza kiegészítésként Tiboré lesz, Lali a telke és a garázs mellé megkapja Zoli bácsi pénzét, Ágica örökl majd meg a hejőcsabai házat a mögötte levő erdővel, szántóval, réttel és legelő területtel együtt. Így Gina szülői örökségéből minden gyerekük egyenlő arányban részesedik. Rózsi-ka pedig pénzt kap, hogy ő se maradjon ki a nagy általános adakozásból. Amíg él, Zoli bácsi házat ő fogja használni, de Gina és Lali is alhat ott, amikor csak akar. Így, ha ő Borzas József hamarabb halma meg a feleségénél, akkor mindent elrendezett, mert felesége a családi otthonukat a haláláig használhatja, onnan ki nem tehető. Gina örült, hogy okos apja van. Azt mondta, hogy a síríg tartani fogja vele a kapcsolatot.

Most, hogy együtt voltak, megkérdezte apját, megvan-e még a cirmos macskájuk, amelyet olyan nagyon szeretett. Apja igenlően intett és elmondta, hogy most egy máshová való szintén cirmossal párosodhatott, mert az újszülött kismacskák teljesen pöttyösök. Erre Gina megjegyezte, hogy bizonyára valamilyen nagyon ősi macskafajra üthetett vissza ez az utód, mert a Kairó környékén élő Mau nevű macskafaj vad ősenek volt pettyes a bundája. Az volt az egyetlen ilyen macskafaj és valószínűleg onnan erednek az európai macskák is. Ő neki tetszik a csíkos is, a pöttyös is, a foltos is, az egyszínű macska is. Szereti ezeket az állatokat a kedvességük, okosságuk, ragaszkodásuk, a puha és fényes szőrük és könnyedségük miatt. Neki mindegy milyen, csak macska legyen. Akármilyenek, csodálja őket az anyai szeretetük, kitartásuk megnyilvánulása miatt is. Apja mosolygott ezen a fejtegetésen, aztán elköszönt, de ő is javasolta, költözzön be Gina Zoli bácsi házába, mielőtt egyszer úgy találnának rátörni, hogy megölik. Gina igazat adott apjának és megígérte, megpróbálja eladni a lakását.

Ekkor jutott eszébe, hogy Erzsi tartozik neki pénzzel. Apja nem tudott semmit arról, hogy őket Erzsi nyaralni hívta volna Balatonszemesre, vagy akár pénzt adott volna a feleségének. Gina eldöntötte, hogy a legközelebbi hazajövelekor elmegy Erzsi lakására és megkéri a pénze visszafizetésére. Ha nem ismerné el, ügyvédi felszólítást küldet a pénze visszaszolgáltatása érdekében. Most nem maradhatott tovább, vissza kellett mennie Bécsbe, így csak ajánlott levelet küldött Erzsinek, és kérte a pénz visszatérítését. Hiába várta. A szakképzés során elért eredményei ígéretesek voltak. Kevés kivételtől eltekintve jók voltak

a meglátásai, eltalálta a helyes diagnózist. Lépésről lépésre haladt a választott tudományágban. Arra is gondolt olykor, ideje lenne, megvenni a korábbi nővérszállási lakását, melyet eladásra kínált fel a miskolci Városi Tanács. Eddig sokat investált bele, nem kellene ott hagynia a beleölt értéket. Megérdeklődte, mennyiért vásárolhatná meg. Elküldte a vásárlási árat. Egy hónap múlva kézhez kapta az adásvételi szerződést aláírva a Tanács észéről is, az igazolást a vásárlási díj beérkezéséről és a telekkönyvi kivonatot. Ezután újra visszament Bécsbe és megkezdte a harmadik rezidensi évét. A lakás ügyét rendben tudta, de a kölcsönadott pénzzel nem ért rá foglalkozni, mert a munkája fontosabb volt. A harmadik éve befejezése után bejelentkezett a szakorvosi vizsgára annak ellenére, hogy még további időt kellett volna eltöltenie rezidensként. Sikeresen, jeles eredménnyel tette le ezt a vizsgáját is annak ellenére, hogy orvos kollégái és miskolci orvos ismerősei is azt javasolták, szánjon még rá legalább két évet a gyakorlásra. Igen, ez ő szerinte is még kellett volna, de mivel Ahmed jelezte, hogy Kairóban egy árva-otthon létrehozásán fáradozik és örülne, ha ott már az induláskor fogadhatná Ginát, ez a meghívás nem hagyta nyugodni. Amikor erről beszélt a kórházigazgatónak, az azt válaszolta, aludjanak erre szeptemberig. Addig menjen haza Miskolcra, pihenje ki jól magát, aztán szeptemberben visszatérnek erre a kérdésre. Gina repesett az örömtől remélve, hogy igazgatója elengedni Kairóba, és akkor teljesülhet élete nagy álma a gyógyítás mellett a tanítás is, segítve azt az embert, aki iránt őszinte csodálatot és hálát érzett.

Csomagolt, és hazautazott. Ismét vitt mindenkinek ajándékot, anyjának némi pénzt is, aztán mielőtt hazament volna a lakásába, benézett a kórházba is. Egykori nővér munkatársai nagy örömmel üdvözölték, mint már gyermekgyógyászt. Mondták, hogy hűtlen lett a Sebészethez, de nem baj, lényeg, hogy olyan szakterületet lát majd el, ami érdekli. Lakását már nem érezte olyan meghittnek, mint régen. Elszokott tőle. Ruhaneműit és használati tárgyait nagyrészt átvitte Zoli bácsi lakásába. Eldöntötte, hogy mivel ez a lakás a nevéen van, eladja, az árát Bécsben betétkönyvbe teszi és akár Kairóba megy, akár nem, vásárol egy kicsi házat magának, ne kelljen ott bérlakásokban élnie. De ehhez a vételhez mindenképpen szüksége van arra a pénzüsszegre is, amivel Erzsi doktornő tartozik, és ki tudja miért, de eddig nem adott vissza. Felkereste Miskolcon a Gömöri pályaudvar melletti lakásügynökséget a lakása eladása érdekében. Az ügynökség talált egy kezdő vállalkozót, aki a lakás megtekintése után megállapodott vele. Kifizette a kialakult vételárat és megállapodtak abban, mikorra kell Ginának végleg kiürítenie a lakást, s utána hová tegye a kulcsok másolati példányait, ha őt nem tudná elérni. Gina boldog volt, hogy ez sikerült és hamarosan sínre kerül az élete.

Még soha máskor nem érezte szükségét, hogy magára öltse Ahmed ékszereit. Most úgy érezte valamiért, hogy fel kell vennie az ékszereket. Valamiért aznap sóvárogta Ahmednek a közellétét. Ha felveszi az ékszereket, olyan, mintha vele lenne, mint ha hozzásimulna, mintha megvédené valamilyen előre láthatatlan bajtól. Olyan, mintha vele lenne a barátja. Most valamiért hiányolta a társaságát. Csuklójára tekerte a két soros zöld, rózsabogarakat mintázó karkötőt, nyakára kapcsolta a csaknem az állától a nyakhajlatig érő nyakpántot,

mely teljesen olyan volt, mint az afrikai nők nyakvédője, de ez tiszta aranyból volt és hátul kicsiny láncsal kapcsolódott egybe a két oldal. Kicsit még szorosnak érezte, de örült, amikor végre sikerült a két rész teljes összeillesztése. Hogy ne lehessen hivalkodó, zsorzsztett sáljával körbecsavarta nyakát és úgy vette magára könnyű nyári selyemköpenyét, melynek párját éppen tegnap a kórházi látogatásakor vásárolta az egyik betegőt egy parókával együtt. Útközben Erzsi lakása felé is az öröme járt az eszében. Ha meglesz a pénz, már csak azt a három pólót kell átvinni Zoli bácsi lakásába, ami még a lakásában maradt a szekrényben, azután már csak a bécsiek választát kell megvárnia, hogy mikor mehet a rezidensi éveit megkezdeni.

Erzsi egyedül volt otthon. Először úgy mutatta, hogy nem tudja, milyen pénzről beszél Gina. Aztán, mintha csak most ébredne, azt mondta, majd szól a férjének, aki éppen éjszakás a kórházban. Feltétlenül megkapja a pénzét másnap reggel, amikor a férje haza indul. Ő maga fogja kiegyenlíteni a tartozásukat, ne szóljon az ügyvédnek Gina. Kínálta likörrel, de Gina nem kért. Tartóztatta, amíg be nem sötétedett, hogy még legalább az utoljára vett hanglemezüket hallgassa meg. Gina látva, hogy ma nem kap pénzt, elbúcsúzott és kifelé indult. Erzsi nem kísért ki, mondván, nehogy baj legyen a vasalóval, ami be volt kapcsolva. Gina mondta nem baj, csak vasaljon tovább, majd becsukja maga mögött az ajtót. Nem ment ki mindjárt. Ahogy Gina kilépett a szobából, Erzsi mindjárt telefonon hívhatta a férjét, mert Gina annyit hallott, hogy Erzsi mondta: „Igen, most ment el.” Gina már az autóbuszban furcsán érezte magát. Mintha valaki ismeretlen figyelné. Telefonjáról küldött egy üzenetet Karcsi főhadnagynak, aztán leszállt a szokott megállóban. Nem ismert senkit a leszállók közül. Amikor elérte a fasort, behúzódott egy fa mögé és figyelt. Nem követte senki, de azt tapasztalta, hogy a kapubejárat fölött a villany most sem égett. Tökéletes sötétbe burkolózott a kapu. Átvillant az agyán a gondolat, ilyenkor könnyű el-esni és vigyáznia kell majd a bejáratnál a vasráccsal is, mert már mielőtt elment volna hazulról, szólt a házfelügyelőnek, hogy a rács életveszélyes a középén történt kivágás miatt. Ha abba valaki belelép és elesik, az életébe is kerülhet. A házfelügyelő másnapra ígérte a vas sárkaparó rács megjavítását. A villanykörtére meg azt mondta, „nem tudja, ki szórakozik az égő ellopásával, mert hiába tesz be új égőt, másnapra mindig ellopja valaki. Hogy száradna le a keze a tolvajnak!” Gina egyre közelebb és közelebb osont a ház bejáratához és közben fülelt.

Semmi nesz. Kilépett a fa mögül és a kapu felé közeledett, amikor Isten tudja honnan előlépve valaki hátulról ráugrott és megpróbálta a földre leszorítani. Elengedte a retikülét, rúgott, karmolt, harapott, majd kezét a nyakára szorítva igyekezett úgy fordulva esni a vas sárkaparóra, hogy legalább az arca annak a kivágott nyílásába kerüljön. Amíg fordult, egy pillanatra valahonnan fentről lehulló fényben szikét látott megvillanni. „Segítség...” – kiáltotta, de nem ért a végére, mert a támadó lecsapott. Pillanat alatt játszódtott le az egész. Gina érezte, hogy a nyakáról valahonnan a vére a mellére cseppen. Erős fájdalmat érzett, a nyakát, arcát védő ujjain is. Amikor újra magához tért egy pillanatra, valamilyen kattánást hallott, egy biztatást: „Tartson ki Gina!” – aztán ismét semmit. A kórházban tért magához.

Edina nővér állott mellette. A kezébe adta a nővérhívót, majd betakarta és biztatta, hogy most már jó helyen van, ne féljen. Ő vigyáz rá, megvédi. Kínkeservesen préselte ki a kérdést: „Erzsi doktornő férje?” „Itt van valahol.” – jött a válasz. – „Ne félj, te csak aludj!” Ginára ráborult az éjfekete álm. Aztán, egyszer mégis felébredt hirtelen. Egy idegen férfiköpenyes orvos állott mellette szikével a kezében. Megnyomta a nővérhívót, mire Edina berohant és éppen jókor. „Mit csinál itt doktor úr azzal a szikével?” – kérdezte. Az orvos azt felelte, hogy nem jön elég gyorsan az infúzió, a csövet akarja kitágítani. Edina kivezette az orvost és a folyosón, ahol a többi beteg nem hallotta és Gina sem az intenzívén, elmagyarázta az orvosnak, hogy az infúzió a beteg pulzusához van igazítva, azon semmit sem kell tágítani. Egyébként jó lesz, ha semmit sem változtat itt, mert akkor őt kidobják az állásából, amiért meg akarja ölni a frissen végzett doktornő kollégájukat. Az orvos elment. Edina megnyugtatta Ginát, hogy minden ruhája a mellette levő szekrényben van, a retiküljéből sem hiányzik semmije. Nyugi, minden rendben lesz, csak pihenjen. Igyekezzen meggyógyulni. Gina érezte, hogy igen, a sebei rendben be vannak varrva, de az a buta orvos hogyan kaphatott egyáltalán diplomát, ha ennyit sem tud? Lehet, hogy jót akart, hogy enyhíteni akarta a szenvedését, de a nem megfelelően adagolt infúzióval is bajt csinált volna!

Nem arra tette le a Hippokratészi esküt, hogy gyógyítson, de ne ártson a betegnek? Hippokratész esküjét a doktorrá avatáskor ő is letette:

„Esküszöm Apollónra és Panakeiára, minden istenre, és istennőre, hogy erőm és képességeim szerint betartom az alábbi esküt és vallást: Orvos mesteremet atyámként fogom tisztelni, megosztom vele minden javamat, és – ha kell – mindenben gondoskodom róla; gyermekeit testvéreimnek tekintem, s ha ki akarják tanulni az orvos mesterségeit, ingyen és szabadon tanítom őket. Tovább adom az orvos mesterség fortélyait, a szóbeli tanításokat és minden egyéb tudást a fiamnak, mestereim fiainak és minden olyan személynek, akit köt az orvosi eskü; de csak ezeknek adom tovább. Amennyire erőm és ítélőképességem engedi, azon leszek, hogy betegeim életvitelét megfelelően szabályozzam, s távol tartsam magam minden rossz és igazságtalan cselekedettől. Ha bárki mérget kér tőlem, megtagadom, s másoknak sem sugalmazok ilyen cselekedetet; nem adok át nőnek magzatelhajtó méhgyűrűt. Ártatlanságban és tisztaságban élem életemet, és folytatom mesterségemet. Nem végzek hólyagmetszéses vesekőműtétet, ezt azokra hagyom, akiknek ez a mesterségük. ha belépek valamely házba, csakis a betegek javáért lépek be oda, s tartózkodom minden szándékos rossz cselekedettől, különösen az asszonyok és a fiúk elcsábításától, legyenek azok akár szabadok, akár rabszolgák. Bármi is jusson a tudomásomra, akár mesterségem gyakorlása közben, akár azon kívül, semmi olyat nem adok tovább, amit nem szabad továbbadni, kötelességemnek tekintvén a titoktartást. Ha töretlenül megtartom ezt az esküt, adassék meg nekem, hogy boldogan élvezhessem az életet és a hivatásomat; ha megszegem eskümet, ha hamisan esküdtem, sorsom mindezek ellenkezője legyen.”

Gina hallott arról, hogy egyesek szeretnék eltöröltetni ezt az ősi esküt, mondván, hogy elavult és nevetséges. Talán azért nevetséges, mert aki orvosnak megy, mindenki a több

pénzért vállalja ezt a hivatást és nem a gyógyításért. Egyébként pedig honnan tudhatná azt egy orvos, hogy a gyógyszergyárak által nap mint nap ontott régi és új gyógyszerek meggyógyítják-e a betegeket, nem fognak-e újabb szenvedéseket okozni nekik a mellékhatásokkal? És, ha a gyógyszereket felírják a betegeknek, azzal gyógyíthatnak is adott esetben, ha pedig mégsem, az a beteg saját baja. Ő megpróbálta, mossa kezeit. Azért vannak a gyógyszerek dobozában a betegtájékoztatók, hogy a beteg ne lászon rémeket, ha más betegség tünetek jelentkeznek, tudja, hogy azok a gyógyszerek mellékhatásai lehetnek. Ha mégis beszedi, és nem használ, sőt árt, az kizárólag a beteg felelőssége.

Edina még elmondta, hogy Ginát a rajta levő ékszerek mentették meg, és a nyakára szorított keze. Azok fogták fel a vágást, így csak két centis a nyakán ejtett seb, és az ujjain is sérüléseket szenvedett, amiket be kellett varrni. 10 nap múlva szedik ki a varratokat. Utána semmi baja sem lesz, majd meglátja. Altatót kapott, amitől elaludt. Másnap is aludt. Harmadnap kora éjjel ébredt fel. Ismét az oktondi orvos állt az ágyánál. Ismét megnyomta a nővérhívó csengőt. Most Erika jött be, aztán miután az orvossal megvizsgálták Gina doktornőt, kimentek, ő pedig ismét elaludt. Álmában az a buta orvos azt mondta, hogy ő mégis kitágítja az infúziót. Gina felébredt. Nem volt mellette senki. Vizelnie kellett volna, de már fájt a hólyagja. Kivette a katétert, aztán megpróbált felülni. Szörnyen szédült. Egy idő után megpróbált felállni. Siralmasan gyenge volt, de képes volt a fal mellett a WC-be kimenni és elvégezni a dolgát. Most a szomjúság tört rá. Ivott vizet a csapból. Jól esett. Visszaóvakodott az ágyába. Lefeküdt, de nem hagyta nyugton az álma, mely egyre a fejében motoszkált és aztán a másik tény is, hogy másnap kell a lakást végleg kiürítenie. Nem maradhat ott a pénze az előszoba szekrény alatt. Érte kell mennie. Lassan felöltözött. Kivette az injekciós tűt a vénájából és az éjjeli szekrénykére tette. Felöltözött. Magához vette a retikülét és óvatosan, osonva elhaladt a nővérpult előtt. Az orvosi szobában szólt a TV, a nővért nem látta a nővérszobában. Tovább osont. A csapóajtót maga mögött lassan engedte vissza. Lement az alagsorba a szekrényéhez. Ott volt a másik köpenye, a paróka, a baleset előtt vásárolt kötszerek és tapasztok a hátizsákjában. Átöltözött. Felvette a hátizsákot, a reklámszatyorba berakta a megszáradt véres ruhaneműit. Örökkévalóságnak tűnt, amíg kijutott a külső bejárati ajtón, melyet alig bírt kinyitni a gyengesége miatt. Végül mégis sikerült, aztán falnak dőlve, és mellette haladva szinte lépésenként jutott egyre tovább, ki a kórházból.

A portánál éppen akkor ivott egy kólás üvegből a kapus háttal fordulva a kapunak, amikor sietősen kilibbent a kapun Gina és elszántan vette az irányt a szemközti kerítés kapuja felé az út túloldalán. Ahogy beért a bokrok közé, már csak a bokor ágaiba kapaszkodva volt képes megtartani magát, hogy a földre ne zuhanjon. Lakása kapujáig talán egy óra is beletelt, amíg a 7 perces utat megtette. Újabb attrakció volt a lakásába bejutás, a pénz magához vétele és a kulcs elhelyezése a megbeszélt helyen. A fasorig csak nyögdécselve tudott eljutni. Egyik kezével a nyakát tapogatta, vajon vérzik-e, vajon a megerőltető műveletek miatt nem szakadt-e fel a sebe? Nem volt semmi baj. De attól rettegett, hogy az osztályon rájöhetnek az eltűnésére, és a rendőrség keresheti. Irmus háza felé ment, hogy ott aludjon

a kis kerti házban, melyet neki rendeztek be, hogy adott esetben, ha éppen színházból jön haza későn, ott megalhasson, ne kelljen a nővérszállásig elmennie. A nyári házból sikongás és halk nevetés hangjai szűrődtek ki. Az ajtó üvegén át látta, hogy odabent az ő ágyán, Miklós ölelget egy szőke lányt. Megfordult, és ahogy jött, csendben távozott. Amikor az Álmos utcai buszmegállóba ért, tapasztalta, hogy még járnak az autóbuszok. Pár perc múlva jött egy, mellyel a Főpostáig utazott és ott leszállt. Úgy gondolta, ha valaki látná és felismerné, mint a gyilkossági kísérlet áldozatát, megtévesztheti az útiránnyal. Egy darabig pihent a padon, majd taxit hívott, mely csak sokára érkezett meg. Várakozás közben ráért azon gondolkodni, meddig vitesse magát. Végül úgy döntött, hogy az Újgyőri főtérig. Még nyitva volt, de már zárni készült az áruház. Vásárolt tejet, zsemléket, kenyeret, grillcsirkét és fagyasztottat is leveszöldséggel. Annyira megnőtt a csomagja, hogy guruló szatyrot kellett vásárolnia, hogy el tudja vinni azokat. Utána már bezárt az áruház. A friss levegő jót tett, de a súly melyet húznia kellett és a hátizsák annyira megviselte, hogy nem bírt átmenni az út túloldalára. A térdei meg-megrogytak. Közben beérte egy fiatalember, aki haza akarta kísérni. Csak a túloldalig fogadta el a segítséget mondva, hogy nagyon fáj a feje, ezért kéri a segítséget, de csak a másik oldalig, mert onnan már könnyen haza jut. Itt lakik a közelben. Amíg a fiú láthatta, egyenes derékkal ment tovább, aztán megállt és nekidőlt a ház falának, hogy pihenjen. Nagyon reszketett a lába a kimerültségtől. Mégis tovább kellett haladnia. Ment pár lépést, megállt, pihent, aztán ismét ment pár lépést, aztán ismét pihent. Végül odaért Zoli bácsi házához. A kaput nem nyitotta a kulcsa. Kétségbeesett. Aztán kiderült, hogy nem volt kulcsra zárva, csak a láncsal beakasztva. Amikor beért az udvarra, bezárta kulccsal a kaput, meg ne lephesse valaki. A lakásba belépve kellemes meglepetésben volt része. A hűtő be volt üzemelve, volt benne kevés húsleves, tej, sajt, felvágott. Bepakolta a hűtőbe az általa hozottakat. Megivott egy liter tejet, aztán ahogy volt ledőlt az ágyra és mély álomba zuhant. Álomtalanul mélyen aludt két napig. Amikor felébredt, nem tudta hol van. Lassan tisztult ki a tudata. Most már nem érezte annyira elcsúsztnak magát, bár még mindig nagyon gyenge volt. Lezuhanyozott, megkönnyebbedett. Megvizsgálta a sebeit és igyekezett átgondolni a vele történeteket.

A TV programban volt szó a támadásról és arról, hogy a rendőrség vizsgálja az ügyet, de arról nem esett szó, hogy a megtámadott eltűnt volna a kórházból. Megnyugodott. A főhadnagynak küldött egy üzenetet a zsebtelefonjáról jelezve, hogy él és apjánál van, de nem írta meg a címét. Jelezte, hogy ha már eléggé jól lesz, felkeresi, hogy rendőri védelmet kérjen és tudni szeretne valamit a támadójáról, elfogták-e, kell-e félnie tőle továbbra is, stb. Írt a bécsi kórházhoz is, kérve, hogy amikor már tudják fogadni, az időpontról írásos telefon üzenetben értesítsék. Jelezte Egerbe is, hogy beteg, egyelőre nem tud munkába állni ott.

Végül üzenetet küldött az esetről Ahmednek is, jelezve, hogy szerencsésen túlélte a támadást. Most már valóban csak a pihenés és a gyógyulás a dolga. Igaza lett az afrikai közmondásnak: „Aki elhagy valamit, tud nélküle élni.” Úgy vélte, hogy már nem akarja a pénzt visszakapni, ha az majdnem az életébe került. Csak az bántotta, hogy a jóindulatát eny-

nyire kihasználta az a gyalázatos házaspár, hogy ennyire be tudták csapni. Megfogadta, máskor senkinek sem ad kölcsön pénzt, de fényűző módon sem fog élni továbbra sem, nehogy megint eszébe jusson valakinek pénzt kérni tőle. Aztán az is eszébe jutott, mennyire nem tartotta magáénak, viselendőnek Ahmed ékszereit, most mégis azoknak köszönheti az életét. Furcsák a megérzései, mert mindig beteljesednek. Szerencsére a karkötő megvédte a csuklóját, hogy el ne vágja a gyilkos az ütőerét, a nyakmerevítő aranypánt a nyaki ereit védte meg az átmetszéstől. Áldasson Ahmed az ajándékai miatt! Elővette ékszereit, lemosogatta róluk a vért, aztán gondosan megtörülgetve azokat eltette.

Pár nap múlva megérkezett apja. Vele érkezett Karcsi főhadnagy és a rendőrségi írnok is. Felvették a jegyzőkönyvet Gina visszaemlékezése alapján, aztán elmondták, hogy a nyomozó még időben érkezett a helyszínre a rendőrségi járőrrel, akiknek köszönhető, hogy a meglógni akaró támadót a földre teperve megbilincselhették és rács mögé juttathatták. Nem Borsod megyei a támadó, sőt nem is magyarországi annak ellenére, hogy jól beszél magyarul. Bejelentett lakása Magyarországon nincs. Csak azt hajtogatta, hogy összetévesztette valakivel Ginát. Valaki felbérelte, de mivel a tettesre nem vallott rá, annak személyét homály fedi. A bírósági per dönti el, hány évet kap majd a gyilkossági kísérletért. A főhadnagy a jegyzőkönyvbe belevette az ügyvédi dokumentumot a kölcsönvett pénzről és a visszafizetés elmulasztásáról. Gina azt nyilatkozta, hogy arról az átkozott pénzről hallani sem akar többé, neki már nem kell és erről az emberpárról sem akar hallani többé. Nem érdekli, ki volt a felbujtó, a lényeg, hogy élve megúszta a dolgot. És, egyébként mi a biztosíték arra, hogy Erzsiek akarták volna megölni a 100.000 forint miatt, és nem a múmia tette ezt is Isten tudja miért? Mivel Gina elmesélte a jegyzőkönyv felvételekor, mit hallott az ajtónál, amikor elhagyta Erzsi doktornő lakását, hogy valakinek jelezte az ő távozását, ezért a rendőrség még vizsgálja, nem Erzsi vagy a férje volt-e a felbujtó, bár ők tagadják és feljelentést fontolgatnak Gina ellen, ha őket merésznél gyanúsítani a gyilkossági kísérletre felbujtással. A főhadnagy a rend híve volt. A tartozást levonták Erzsi munkabéréből, és a doktornő sehová sem apellálhatott, mivel „élni valóban tudni kell”, de nem más kárára. A főhadnagy intézkedése napján Gina megkapta a mobilüzenetet Bécsből, hogy várják két hét múlva. Telefonált Bécsbe, hogy balesete volt és miatta talán később fog érkezni, mert nincs járóképes állapotban. Tudomásul vették, gyógyulást kívántak és ajánlották, hogy jelentkezzen, amint tud.

Szeptember elején egy verőfényes napon beállított Ahmed egy csokor rózsaszínű és fehér rózsát hozva. Úgy adta át a csokrot, mint „Allah könnyeit”, remélve, hogy Ginának örömet adnak, és nem fakasztják könnyekre ezek a nemes és szép virágok. Elmesélte, hogy nem tudja miért, de az idétlen bátyja azt mondogatta a szüleinek mostanában, nem hagyja, meg fogja akadályozni, hogy Gina és ő egy pár legyen. Erre kérdezték meg a szülei, mi köze van Ginához, mit akar tőle. Őszintén megmondta a szüleinek, hogy azzal a magyar lánnyal bár nagyon jól megértik egymást, eddig csak őszinte szeretet, becsülés, csodálat fűzi össze kettejüket. Ez egy nagyon szép és tartós barátság, melyben egymást úgy segítették, mint a jó testvérek. Ez a muszlim vallásuk területén szokatlan, inkább csak Európá-

ban szokásos. Ő elvenné feleségül, de mindkettőjükre áll az eltérő szokásaik és neveltetésük miatti gátlásosság, ami minden bizonnyal megakadályozná, hogy egybekeljenek. Nem kell az elváláshoz a bátyja, egyáltalán nem kellene a bátyjának beleavatkoznia az ő kapcsolatukba, mert a jövőt senki sem láthatja. Kevés a valószínűsége, hogy egy pár legyenek, de barátságuk megmaradása mindkettőjük számára fontos. Ezért kéri a szüleit, így fogadják el magyar orvosnő ismerősét. A szülei azt kérték tőle, hogy ha a doktornő tényleg eljön Kairóba, hogy árva gyerekek orvosa legyen, hozza el őt hozzájuk bemutatni, hogy megismerhessék azt az európai nőt, akinek orvossá válását az Egyesült Arab Emírátságok támogatta. Barátja eme vallomásából Gina most érezte meg, hogy bár barátja megpróbálta, milyen lenne a szerelem vele, de lehet, hogy igaza van abban, hogy „az Isten nem mindenkit teremtsz szerelemre, de mindenkinek megadja egy jó, szép és tartós, barátság lehetőségét.” Lehet, hogy ő ebbe az utóbbi kategóriába tartozik. Akár ebbe, akár másba, neki akkor is el kell mennie Egyiptomba, letudni a becsületbeli adósságát. Fáj a szíve Ahmedért, de járnia kell a választott útját. Nem létesíthet házasságon kívüli szerelmi kapcsolatot barátjával, mert gyermekáldás esetén rosszabb helyzetbe kerülne, mint amilyenben akár az anyja, akár Rózsika volt. Még az is lehet, hogy Ahmed bátyja volt a támadó megbízója és ez sötét árnyékot vethet mindkettőjükre. Ha ennyire nem akarja őt egy család befogadni, azt nem szabad erőltetnie, bármilyen fájó is, bármennyire szeretnék mindketten, hogy egymáshoz tartozzanak testestől, lelkestől.

Tibor a Gina által visszautasított főnökére gyanakszik, mint felbujtóra. Volt már több gyanúsított is, de az igazi megbízó homályban maradt. Újabb rejtély, újabb Gordiuszi csomó Gina körül. Ahmed hazautazva Bécs felé ment és megkérdezte a kórházat, mikor tudják átvenni Ginát. Úgy látszik, jó volt a pártfogás, mert újabb egy hónap után megérkezett az állás betöltésére vonatkozó hívó levél.

Gina az övétől való érzékeny búcsúvétel után boldogan utazott el, hogy a bécsi kórházban a munkát felvegye. Miskolci lakása árát bankba tette. Bécsben az Ahmedtől kapott arany nyakpántját és az egyiptomi vörös porfírból való láncát eladta. Azok árából vásárolt egy közeli kis házat, ahol az emeleti részen lakott, a földszinten praxist létesített. Megkezdte új életét. A szokástól eltérően ő kiment a betegeit meglátogatni, tanácsokat adni. A gyerekek nagyon szerették, mert mindegyikhez volt egy-egy kedves szava, olykor még meséket is mondott. Egy idő múlva a betegek úgy adták tovább a nevét és címét, hogy „aki beteg, keresse meg Gina doktornőt, akinek arany szíve van.”

Pár hónapi újabb hallgatás után Ahmed jelezte, hogy a tervezett és általa irányítandó árvaotthon építési munkái befejeződtek. Már csak berendezésre vár, hogy megkezdhesse működését. Ahmed már beszélt az otthon leendő személyzetével: a Gina mellé kerülő zanzibári orvossal, tanárokkal, főzőasszonyokkal, árubeszerzővel, takarítókkal, adminisztrátorral, könyvelővel, stb. Az árvaotthon épülete téglából épült, szépen fugázva van, de nem lesz bevakolva, mert akkor az épület után nem kell adót fizetni. Misszió indítását az állam nem engedélyezi, de mint kairói arab lakos közhasznú magánlétesítményét igen. Az árvaotthon működését úgy engedélyezi az állam, hogy az alkalmazottak zöme muszlim vallású

legyen, zömmel arab területről, vagy valamelyik afrikai országból való. A tanári kar és az intézmény vezetői felsőfokú iskolai képesítéssel rendelkezzenek, és mi több, némi magánvagyonnal is. Az állam ad minimális juttatást bérként, mely nem éri el az adózási alap szintjét, tehát a megélhetéshez szüksége van a félnek arra, hogy legyen vagyona vagy állása valahol. A létesítmény működési költségeit az állam nem fedezi, de nyújt hozzá törvényben rögzített összegű adómentes támogatást. A létesítmény fogadhat oktatási céllal nem árva gyermeket is, de annak testi fogyatékkal élőknek kell lennie és a hozzátartozóknak nem csak a gyermek költségeit kell fedezniük, hanem még azon felül meg kell fizetniük azt az egy főre eső hozzájárulási díjat, melyet az állam fizet támogatásként az egyes árvák után. Az árva-otthon dönti el, hol dolgoztatja gyakorlati foglalkozásként a 12 éven felüli lakóit, hogy az iskola befejezése után akár oda is mehessenek dolgozni a tovább nem tanulók. Csak azok az árva-otthon-lakók tanulhatnak tovább, akiknek a továbbtanulását valaki megtéríti. Ez ugyanaz lényegében, mint az etiópiai missziónál volt, tehát a tovább tanulni vágyót valakinek örökbe kell fogadnia a tanulmányai idejére, bár az etiópoknál az örökbe-fogadás már egészen kicsi kortól megszokott, nem csak az iskolai oktatás kezdetétől számítva.

Fontos tudnivaló volt még, hogy nyugdíjrendszer nincs Egyiptomban, tehát az ott eltöltött idő a majdani, nyugdíjjogosultságot szerző évekbe nem fog beszámítani, mivel annak idejére nyugdíjjárulékot nem fizet az Európából ott dolgozó személy. Gina a többi tanárral együtt az intézményben fog lakni, a szobáikért, az ellátásért és a takarítási költségért nem kell fizetnie, mert ezek költsége bérként a jövedelmükbe beszámít. Ezeken kívül még sok tudnivalót nem írt meg Ahmed mondván, hogy Gina azokat majd a helyszínen fogja megismerni.

Ahmed levelének tartalmát Gina megismertette munkahelye igazgatójával és a tanácsát, véleményét kérte, hogyan rendezze életét az elkövetkezendő, Egyiptomban eltöltendő éveire, és amikor visszajön, tarthat-e számot arra, hogy visszaveszi a kórház az alkalmazásába, azon kívül, mi legyen lakásával, mely távolléte idején üresen marad.

Az igazgató a gondolkodási idő után közölte, hogy az alábbi megoldásokat látja helyesnek Gina esetében:

- a) Gina a lakását adja bérbe szerződéssel egy magános orvosnak, aki a meghatározott számlaszámra fizesse be a bérlet díját havonta, de indulásként előre félévi bért. A felmondási idő mindkét fél részéről fél év legyen,
- b) Gina érdeklődjön meg az osztrák egészségügytől, hogy ő a kinn tartózkodása idejére kiküldetési díjat kaphat-e, mint az egészséges életre nevelés osztrák nemzetiségű tanítója Egyiptomban. Ha ez lehetséges, akkor ugyanazon számlaszámra havonta befolyhat egy bérösszeg, mely elegendő lehet a bérleti díjjal együtt Gina egyiptomi megélhetésének fedezetére,
- c) ha van rá mód, Gina próbáljon magánpraxist létrehozni Kairóban, melynek keretén belül gyógyítaná a nem muszlim vallású betegeket, ha a muszlimok gyógyítási kérelemmel nem fordulnának hozzá. Egyiptomban sok a kopt keresztény, akik közül bizonyára szíve-

sen választják majd orvosuknak a medicinában jártas magyar orvosnőt. Bár az is lehet, hogy a korábban megerőszakolt afrikai nők is orvosukként fogadják majd a velük együtt érző orvosnőt.

Gina megköszönte a tanácsokat és szépen utána járt mindennek. Sikerült megkapnia a legmagasabb rendű állami támogatásokat. Így nem esnek majd ki a munkában töltött egyiptomi évek, mert a kapott pénzbeli támogatásból eleve levonják az egészségbiztosítási és nyugdíjárulékokat. Igaz, ennek feltétele volt, hogy osztrák állampolgár legyen. Az osztrák állampolgárságáról átvett dokumentum alkalmából a kórház által szervezett kis ünnepségen Gina könnyes szemmel köszönte meg a kórházigazgató igaz emberségét. Most már csak az időpontra várt, amikor repülhet. Az is eljött hamarosan. A reptérre apja és több kórházi kolléga is elkísérte az idegen ég alá, a messze földre induló arany szívű Ginát. Azzal búcsúzott a benne bízótól, hogy tele van szeretettel irántuk és biztos abban, hogy ezt a tele szívét tovább fogja tudni adni minden kis gyermeknek, hogy a jobb jövőjükre való hitet adhasson nekik elültetve bennük a szeretet virágait, melyeket majd ők is tovább adhatnak. A boldog, megelégedett élethez a szeretet kell alapként, melyre építeni lehet, mert az ad erőt a küzdelmekhez, a bajokból kilábalásokhoz, a továbblépésekhez. A szeretet olyan, mint a szomjas növénynek az éltető víz és a napsugár. A szeretet az élet forrása.

10.

Kairó repterén Ahmed várta Ginát. Metróval csaknem az árva-otthonig utaztak. A szerelvény a Nílussal párhuzamos harmadik utcánál állott meg, a déli sugárút kereszteződésben, ahol a halpiac van. Onnan már csak 50 méterre emelkedett az árva-otthon épülete, egy nagy, akkor még üres terület első harmadán. A metró tömve volt, ennek ellenére nem zavarta az egyik utast, hogy ott könnyítsen magán, mivel ott jött rá a vizeletnek. Folyt a lábuk alá a vizelet. Senki sem szólt az embernek, hogy: „no, de mégis”, vagy hasonló. Talán senki sem akarta kitenni magát annak, hogy a vizelő esetleg durva szavakkal kelljen a saját védelmére, pedig sok asszony és gyermek utazott akkor a metróban. Gina már alig várta, hogy leszálljanak, és ne kelljen éreznie ezt a vizeletszagot. A férfi nem volt tekintettel arra, hogy előre engedje a gyermekeiket kézen fogva, vagy ölben, vagy hátukon vivő nőket, vagy Ginát a csomaggal. Mindenkin keresztültörve szállott le elsőként. Ahmed csak annyit fűzött a dologhoz, hogy: „ilyen is van, nem kell törődni vele.”

Az árva-otthon földszintjén, mintha szállodában lett volna, az egész személyzet várta Ginát és Ahmedet. Barátja most hívta fel Gina figyelmét, hogy a személyzetnek kell adni valamilyen érkezési ajándékot. Szerencse, hogy Gina gondolt erre, mert még a gyermekeknek is vitt valamit. Ahmed bőr írómappát kapott, belül magyar nemzeti színű könyvjelzővel, Ahmed szüleinek kalocsai terítőt. A férfi tanároknak: füzetet notesznek hímzett virágos borítóval. A nőknek zsebben hordható hímzett dísz-zsebkendőt, a személyzetnek desszerteket, a gyerekeknek töltött csokoládékat. A későbbi személyzet részére pedig valamilyen maga készíttette apró festményeket vagy színes rajzokat magyar tájakról. Ceruzá-

kat, tollakat, radírgumikat. Ahmed családtagjai mindegyikének is hozott magyaros ajándékot, de azokat díszdobozokba csomagoltatta és külön tárolta a látogatásukig. Magának az árva-otthonnak, mint intézménynek a közösségi termébe Mohamed próféta arcmását hímezte bársonyra selyem, arany és ezüst szálakkal. Ez a hímezett kép óriási sikert aratott, hiszen bár az iszlám művészet nem tiltja az emberábrázolást, de nem is szereti, mégis kivételt jelent a próféta képmása. Megéljeneztek a gyönyörű ajándék miatt. Ahmed és a gondnok is belepirult az örömbé.

Az ajándékok kiosztása után mielőtt elfoglalta volna a szobáját, bemutatták neki az épületet. Így értesült arról, milyen célt szolgáló helyiségek vannak az emeleten, a földszinten, az alagsorban, a pincében és az egész alatt húzódó legalsó szinten. Ez lepte meg Ginát a leginkább, mert az óvóhely volt. Kérdő tekintetére Ahmed azt felelte, hogy ennek az óvóhelynek a megépítését régi moszkvai épületek megismerése után döntötte el. Itt most béke van, és sehol sincs ezért óvóhely, pedig bármikor történhet olyan esemény, ami miatt az intézmény és lakosainak védelme életbevágó. Itt őrzik majd az intézet legfontosabb dokumentumait és itt alhatnak, étkezhetnek, mosdhatnak a megóvandó személyek, amíg a vész el nem múlik. Ez az óvóhely vészkijáráttal is rendelkezik egy távolabbi helyen, melynek bemutatását most nem kívánja megtenni. Ráér az majd egy későbbi időpontban.

A körséta után Gina elfoglalta a szobáját, mely a földszinten az épület baloldali szárnyában volt a kislányok szobái után. Tiszta, világos, egyszerű szoba volt, kissé szerzetesi cellára emlékeztette Ginát. Később megtudta, hogy a többi szoba is ugyanolyan. Szigorú rendszer szerint működött ez az árva-otthon is, hiszen az árva vagy másért hátrányos helyzetű, szegény családokból kikerülő gyermekek ellátása (ruhanemű, étel, ivó és tisztálkodásra alkalmas víz felhasználása) éppannyira sokba kerül, mint a világítás, telefon, rádió, TV és az internet használat. Nem dobnak ki semmit, pocsékolni nem lehet. A mosdásra felhasznált vízzel locsolják a terület növényeit, ezért ez a víz sem megy kárba. A WC eme fajtáját ők shatafának nevezik, de ettől a fajtától eltérőek is léteznek. Az itteni nem más, mint a WC csészéhez csatlakoztatott cső vagy mini tus, ami a WC mellett közvetlenül, elérhető távolságban lóg a falon a fiúk részére. A lányoknál a WC tartály egyik oldalán lévő kis kart eltekerve az ülőke alatti rejtett lyukból víz spriccel elő. Mindkettő egészségügyi célt szolgál. Mivel papír nem volt a WC-ben, Gina mindjárt látta, hogy azt majd vásárolnia kell. Gina megtudta, hogy a Közel-Keleten a shatafa használatának jótékony egészségügy okai mellett vallási alapja is van, ugyanis az iszlám vallásban nagyon fontos a tisztaság. Később a városban nem mindenhol tapasztalta ezt meg, de hát hol van olyan ország, ahol mindent betartanak az emberek?

Itt „arany élete” van a gyermekeknek a saját családjuk állapotához képest, ahol nem tudják számukra biztosítani a legalapvetőbb ellátásokat, ideértve az iskoláztatást is. Afrika és benne Egyiptom égető kérdése mai napig az éhínség, és az azt követő betegségek terjedésének megakadályozása. Ezzel a problémával egyedül nem tud megbirkózni, sokszor igénybe veszi európaiak segítségét, mégis lenézi azokat, mert a muszlim vallású nép elit népnek tartja magát. Büszke nép. Allah hatalmas. Allah megmutatja, kinek a segítségét kell

kérnie, hogy a nép boldogulhasson. „Allah megtartja népét” – vallják. Ellenben a problémákat és az anyagi vonatkozásokat jobban átlátók, az iskolázottság miatt a szemileg magasabb szintjén állók igyekeznek úgy szervezni árva-otthonaikat, hogy valamilyen segítséget mégis igénybe vegyenek. Gina is, Ahmed is tudta, hogy nem csak a finnek, de a magyarok is segítik az árva-otthonokat pénzzel is, orvosokkal is, tanárokkal is. Rendelkeztek a címeikkel, mert ennek az afrikai mondásnak a bölcsességét is elismerték: „Ha gyorsan akarsz haladni, menj egyedül. Ha messzire akarsz eljutni, menjetek együtt.” A jó cél érdekében messzire jutáshoz kellenek a társak.

Ahmed és az árva-otthon jó működéséhez szükséges munkatársak mindegyike tudta, hogy az ókori egyiptomiak a fiatalok nevelésére nagy figyelmet fordítottak, és hogy az olvasás és írás ismeretét az iskolai teljesítmények csúcspontjának tartották, amely megnyitotta a hatalomhoz és a tekintélyhez vezető utat: „*Add át szívvedet a tanulásnak, és szeresd, mint anyádat, mivel semmi sincs, ami oly becses*” – így hangzott ez egyiptomi fiúgyermeknek adott tanács. Az egyiptomiak úgy gondolták, hogy a jellemfejlesztés főként fegyelmezett írástanulással, valamint erkölcsi és etikai oktatással érhető el. Szilárdan hittek abban, hogy a tudás és az erény együtt jár. Ezt abból a szemléletből vezették le, miszerint az emberi élet és az együttélés szabályai a világ teremtetésével egyidősek, ezért minden gyermek feladata, hogy megismerje ezeket az istenektől eredő örök érvényű normákat. A gyermekeknek a lehető leggyorsabban kellett felnőtté válniuk, és a legnagyobb dicséretet is azzal érdemelték ki, ha „felnőtt módra” cselekedett. Az ókori népek, például a görögök, gyakran emlegették az egyiptomiak bölcsességét és jó modorát. A gyermekektől megkövetelték, hogy az öregek jelenlétében felálljanak, és hogy étkezéskor uralkodjanak mohó étvágyukon. A hazugságot, az indulatosságot, a tiszteletlenséget és udvariatlanságot, a lustaságot és a folytonos fecsegetést súlyos hibának tekintették; a kíváncsiszkodást, mely szerintük egyet jelentett az idősebbek és előjáróik nézeteinek kétségbevonásával, szintén szigorúan helytelenítették. Az egyik bölcs, Ani, akinek maximái (életszabályai) ránk maradtak, így írt erről: „Emlékezz rá, hogyan hozott világra anyád, és milyen szerető gonddal ápolt. Soha ne adj neki okot arra, hogy szemrehányást tegyen neked és az istenek felé emelje a kezét, helytelenítve viselkedésed, és soha ne adj az istennek okot rá, hogy felfigyeljen anyád panaszára.” A tanári kar tagjai, mindnyájan ezt az irányvonalat követték, ez a szemlélet vezette őket az árva-otthon gyermekeinek nevelésében.

A másik afrikai közmondás azt tartja: „az érdem azé, aki elkezd, még akkor is, ha az, aki folytatja, jobban csinálja”. Most Ahmed létrehozta ezt az intézményt, hogy segítsen az arab és az afrikai gyermekeken, azokon a rászoruló kisdedeken, akiket nála helyeznek el. Úgy tervezte, hogy 3 éves koruktól neveli a gyermekeket 12-14 éves korukig (európai minta szerint), utána visszakerülnek azokhoz a családtagjaikhoz, akik vállalják, hogy munkát adnak számukra, vagy ha ilyenek nem lennének, akkor a „tangazdaságban” kapnak helyet. Jobb esetben, ha lesz, aki örökbe fogadja őket a tanulmányaik idejére, akkor tovább tanulhatnak, végezve pedig ott helyezkednek el, ahol a végzettségüknek megfelelő cég igényt tart a munkájukra.

Ginára elsősorban ezeknél a még anyát igénylő gyermekek nevelésénél és gyógyításánál számított Ahmed. Remélte, ha „anyai szeretetet” kapnak, kevésbé lesznek fogékonyak a testi-lelki betegségekre, teherbíróbbak, boldogabbak lesznek, mert a szeretet átalakítja egész lényüket. Ez az átalakulás fog ahhoz vezetni, hogy ne legyenek agresszívak a fehér-bőrű emberekkel, csak azért, mert azok európaiak. A magános tanárok is boldogabbak lesznek ebben a környezetben, mert a családi környezetet kényszerűen nélkülöző gyermekről való gondoskodás, az őket nevelő illetve az örökbefogadó részéről pedig a gyermek utáni vágy – tehát egy érzelmi igény – kielégítése jótékony hatású lesz mindnyájukra. Nem válik igazzá az a mondás, hogy az árva-otthoni gyermekekből boldog és küzdőképes gyermek nem lehet. Ahmed arra számított, hogy ha Gina életéből kimaradna a boldog szerelem, a beteljesült szerelem, a család, így ezen az úton elindulva is kaphat boldogságot, ha teljesen másat is, de elérheti az anyait, ami végső soron nem megvetendő érzés. Szívából kívánta, hogy Gina életébe ez az állapot beköszönthessen. Amikor Ginát bevezette új otthonába, halkán a fülébe súgta azt az egyetlen versszakot, mely Reményik Sándor: Csendes csodák című verséből az emlékezetében még megmaradt:

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök

Gina az első nap, amikor találkozott a kisgyermekkel és sorra megkérdezte a nevüket, nem gondolta, hogy ez a találkozás egész életére szóló nyomot hagy majd benne. Amikor az egyik kis fiúcska megmondta a nevét és Gina felismerte, hogy ez a gyermek éppen az ő csoportjában lesz, azt találta mondani, hogy: „Nagyon jó. Akkor, te az én kisfiam leszel.” Ő úgy gondolta, hogy a gyermek az ő csoportjába fog tartozni, de a gyermek szó szerint értette a mondást és többé nem akart elszakadni az ő „európai mamájától”.

Ez a kicsi gyermek olyan területről érkezett, melyről arra emlékezett csak, hogy „ő, mint Isten ajándéka” kénytelen volt elviselni családjával együtt az ott élő vagy az oda be-betörő idegen népek kegyetlenkedéseit, harcait, öldökléseit, amíg egész családját ki nem irtották. Úgy vélte, „most már minden jó lesz, mert itt van az „európai mama”, aki törődni fog vele, hogy el ne vesszen ebben a nagy ember-áradatban” – mondta egy alkalommal. Amikor tanulták a Korán néhány tanítását, imáját és az nem ment, Gina azzal buzdította az akkor nehezen tanuló apróságot, hogy „Allah téged is erősnek akar látni, és hősnek akar tudni. Ne hidd, hogy nem sikerülhet megtanulni ezeket. Isten téged is hozzásegít a győzelemhez, csak hidd, hogy sikerülni fog! Ismételd el újra, meg újra! Megragad az nemsokára, meglásd!” A nehézségek leküzdése után eljött a győzelem ideje, amikor az intézmény összes tanára csodálkozva tapasztalta meg, hogy a Ginára bízott kis gyermekek milyen jól haladnak az imák és a bölcs szövegek elsajátításával annak ellenére, hogy Gina nem muszlim, hanem keresztény. A muszlim imák megtanultatásával meg is magyarázta azok értel-

mét az egyetemes, a mindent betöltő szeretet igéivel. Bár a dzsihad szelleme (tanítása) ennek ellentmondott, mégis Gina arra hivatkozott, hogy csak békében lehet fejlődni, a háború visszafog és megöli a haladás csiráit. Allah bizonyára éppen úgy szereti a változatosságot, mint Jézus, nem szabad, hogy a sokféleséget az ember mindenképpen meg akarja szüntetni.

Téves a dzsihad gondolata, hogy aki nem az ő hitirányzatát követi, az mind rossz, elpusztítandó. A népeknek tanulniuk kell egymástól és a tudományt az emberiség boldogulására kell fordítaniuk, ennek kell lennie a vezéreszmének és nem a gyilkolásoknak, a népirtásoknak. Mivel a kiskorúak és az idősebbek csoportja is a tudományokban később is erőteljesen haladt, elvették Ginától a gyerekeket és más felügyeletére bízták, míg Gina más csoportot kapott. Ezután némi visszaesés következett be a csoportoknál mindaddig, amíg Gina el nem magyarázta, hogy az élet állandó változás. Már ismerik az alkalmazkodás szükségességét és törvényszerűségét, ezért úgy kell tanulniuk és viselkedniük, mintha ő maga lenne a tanítójuk továbbra is. Tudomásul kell venniük, hogy ahány tanárunk van, annyi emberrel és tudással szembesülnek, akik azért vannak itt, hogy őket, gyerekeket a lehető legjobban készítsék fel az életre, tehát nem szabad egyedül csak őhöz ragaszkodniuk. Tudomásul vették a gyerekek, de a Gina iránt érzett szeretetük mit sem kisebbedett. Nagyon értett a gyermekek nyelvén. Látna a gyermekek elkeseredését, Gina azt javasolta, az egész tanári kar tagjaival vigyék el a gyerekeket bazárlátogatásra, vagy a halpiacra, esetleg a gyümölcsök piacára. Ott a gyermekek sokat láthatnak az életből. Tanulságos kirándulás lesz, főleg, ha a Bazár (illetve a Piac) Felügyelőség engedélyével az árusok egyike-másika maga tart a gyerekeknek rövid ismertetőt az áruiról. Utána pedig kapjanak a gyerekek ott ajándékot. Annak az árba a tanárok mindegyike adjon pénzt és a gyerekek úgy kapják meg, mint a tanárok ajándékát. Így tettek és utána jóérzéssel tapasztalták a gyermekeknek az irántuk megnőtt bizalmát. Az ilyen vásárfiak között voltak gyümölcsök, édességek és fából faragott 3-4 centiméteres krokodilok és más állatok. Nagy volt a gyerekek meglepetése és boldogsága.

Már a kezdetektől problémát jelentett, mikor tisztálkodjon, hiszen a többi tanár férfi volt, és a személyzet is férfiakból állott, akik a gyerekekkel majdnem egyidejűleg használták a mosdóhelyiséget. Előtte és utána a vizet elzárták, hogy ne pocsékolják. Vitatkozni nem tudott a saját érdeke védelmében, így a Kopt egyházhoz fordult, majd az egyik áruháztól kért engedélyt, hogy fizetség ellenében a zuhanyozójukban lezuhanyozhasson. Nehézségen ment ez a dolog is, de szerencsére volt egy éppen akkor ott vendégeskedő magyar üzletasszony, és az megmagyarázta egyiptomi vendéglátóinak a doktornő helyzetét, melyet elfogadva végül engedélyezték számára a mosakodást. Fizetnie kellett, de legalább megoldódott ez a fontos szükséglete. Hozzájuk legtöbbször gyalogos járókelőként jutott el, az autók között az átkelések nem voltak egyszerűek, a közlekedési rendszer nem hasonlít az európaihoz a jelzőlámpák tekintetében, így az is eléggé sok időt vett igénybe. Ha élve akart az úton átkelni, ott volt célszerű, ahol bedugult a forgalom (ami elég sűrűn megesik, főleg a belvárosban), vagy a többi átkelőhöz csatlakozott. Máskor olyan helyet választott, ahol

rendőrök irányítják a forgalmat, így a békésebb élmény érdekében érdemes volt kivárni mikor azt az útszakaszt állítja meg, ahol épp átment volna, mert a várakozó autók közötti átcikázás nem mindig volt célravezető.

Ez az állapot mégsem tartott sokáig, mert az ott tisztálkodás tényét az áruház vezetője jelezte Ahmed igazgató úrnak. Ő felbőszült ezen és most az egyszer lekiabálta a tanárokat, hogyan merészelik a fürdésből kizárni a doktornőt. Azonnal oldják meg ezt a helyzetet, mert ha nem, akkor valakit közülük elbocsát – de leginkább azt, aki a leghangosabban ellenzi a doktornő tisztálkodását. Megleپődtek a tanárok a felemelt hangon, és máris megszületett a megoldás. Legelőször a lányoknak kell mosakodniuk a doktornővel. Utána a doktornőnek kell rendbe tenni a zuhanyozót és szólni a tanároknak, hogy jöhetnek a fiúk, tiszta a zuhanyzó.

Amikor Gina és a zanzibári tanár a Níluson közlekedő kis motoros hajók egyikén vitték a gyerekeket a kis farmra a mezőgazdasági ismereteket elsajátítani, a hajócskán egy kis rádióból egy népszerű dal zenéje üvöltött. A különböző hangszerelésű dallamnak mindössze annyi volt a szövege, hogy néhány gyümölcs nevét ismételte az énekes, majd átváltott a Korán néhány mondatának recitálására. A zenét sem, a szöveget sem élvezte Gina, és a hajón is félt. Félt, hogy a kis hajót felboríthatják a vízilovak, melyek olykor igazán harciasan feszültek egymásnak óriási testükkel. A gyerekek viszont nagyon élvezték az egész utat, csak rá kellett nézni örömtől ragyogó szemeikre, a kérdések már feleslegesek voltak. A Magyar-Egyiptomi Baráti Társaság és az Afrika Társaság gyakori felkeresése Gina által a tanártársak közül egyeseknek szemet szűrt és piszkálni kezdték egy idő múlva. Ahmed megértette. Újra összehívta a személyzetet Gina mosási szükségletének megoldására. Nem vették jó néven a panaszt a kollégák, és az igazgatóval való kapcsolata miatt irigykedtek rá. A helyzet semmit sem változott még akkor sem, amikor Ahmed arra hivatkozott, hogy az Egyesült Arab Emirátusok messze van – mely Ginát orvossá taníttatta azért, hogy segítsen az arabokon –, ezért nem tudja megoldani a magyar orvosnő egészségügyi gondjait. Nem lehet, hogy pont a segítség élvezői ne akarnák a kérdés helyes megoldását. Megígérték mindent a tanár kollégák a vízszolgáltatást illetően, mégis maradt minden a régiben, így Gina folytatta útjait a Társasághoz.

Az idő múlásával egyre kevésbé tudta Gina a gyermekeket a kézmosásra rászoktatni, mert az étkezések előtt máris lefoglalták a tanárok a gyerekeket, akik nem mehettek be a mosdóba kezet mosni. Azért sem volt erre lehetőség – mondták, mert bár a Nílusban van elég víz, mely náluk is folyik a csapokból, mégis spórolni kell vele. Ez nem Európa a korlátlan víznyerési lehetőség hazája – mondták. Olykor azt is hozzátették, ha elfoglalná valamikor az arabság Európát és Euarábiává tennék, a vízzel akkor is spórolniuk kell majd, hogy jusson abból még a távoli leszármazottaiknak is. Gina tűrte ezt a butaságot. Hiába voltak nagy pártfogói, az emberi butasággal és rosszindulattal szemben nem sokat tehetett. Mésélt az itteni utcákon ritkán, de Európában sok helyen előforduló praktikusán üríthető szemétygyűjtőkről és kukákról, az utcák sepréséről és takarításáról. Európában a szemétszállítás általános, a városoktól távoli helyeken gyűjtik, helyenként elégetik, máshol leföldre-

lik, majd egy idő után befűvesítik ezeket a területeket. Elmesélte, hogy Európában az utcákon sehol sincsenek eldobott rothadó gyümölcsök és nem használt piszkos ruhadarabok, hogy a legyek milliói ellepjék azokat és terjesszék a betegségeket. Kukák sűrűn vannak elhelyezve, amelyekben zárt körülmények között gyűlik a szemét az elszállításig. Azokat kellene itt Kairóban is elterjedten alkalmazni, mert sok betegségtől, fertőzéstől menekülhetne meg általa a lakosság. A tanárok azzal védekeztek, hogy itt is van szemétszállítás, de az emberek közül sokan mégis szétdobálják a piszkos ruháikat és a műanyagszemetüket, ahelyett, hogy a kihelyezett gyűjtőkbe tennék. Higgye el Gina asszony, a főváros nem győz takarítani ezek után az emberek után.

A 10 éves fiú gyerekeknek arról mesélt Gina a szabadfoglalkozás ideje alatt, amikor nem volt jó az idő és nem mehettek ki a szabadba, hogy milyen volt a magyarság mielőtt beköltözött volna a Kárpát-medencébe, miből éltek, miben hasonlítottak lovas katona népként a régen élt Attila hun király népéhez, és hogyan harcoltak több évszázad múlva a török hódítók ellen. Mivel a gyerekek megkérdezték Ginát, miért harcoltak a magyarok a törökök ellen, ha még a IX. századot megelőzően a török és a magyar majdnem rokon népek számított, Gina megkérdezte a gyermekeket, mit tennének, ha hirtelenül az ő országukat egy másik hatalom el akarná foglalni. Gibril, „Gina kisleány” és még sok más gyermek azt válaszolta, hogy nem adnák oda, az utolsó csepp vérükig harcolnának a földjükért, és a népük függetlenségéért, éppen úgy, mint ahogyan a magyarok tették azt még az őshazájukban. Gina elmesélte nekik azt is, hogy most hogyan élnek honfitársai, amióta 1920 óta az európai nagyhatalmak és Amerika megfosztotta a magyarok országát a területei kétharmad részétől. A gyerekek megkérdezték, hogy ezek a megfosztók olyan okosak és feddhetetlen jellemű államok? Gina szólt arról, hogyan igázták le az angolok, franciák, spanyolok és portugálok Amerika őslakóit és bizonyára jól tudják, hogy Afrikát is. A magyarok éppen olyan büszke nép, mint a világ bármelyik másik népe. Ők is szeretik a függetlenséget és igyekeznek a józanész erejével, és tetteikkel harcolni a hazájukért. Egyik másik gyerek beszélt Gina néni meséiről a többi tanárának, akikben forrni kezdett a gyűlölet, hogy Gina butaságokkal tömi a gyerekek fejét és bár ők sem szeretik a nyugatot, mégsem kell gyűlöletet kelteni ellenük. Még csak az kellene, hogy a nyugatosodás ellen küzdő Boko Haram Ginára hivatkozzon, ha netán itt is működésbe akarna lépni.

Panaszt tettek ellene először Ahmednél, majd a legközelebbi dzsámi főmuftijánál. Szerencsére a főmufti eléggé jártas volt Európa történelmében, így megerősítette a Gina által elmondott történelmi eseményeket, de figyelmeztette a doktornőt, hogy többé ne meséljen ilyesmikről. Elegendő számukra, ha a saját népük régmúlt eseményeiről tudnak valamennyit. Ezután Ginát arra kötelezték, hogy testnevelési órát tartson csak fiúknak. A beszélgetős órák tartását elvették tőle. Mivel Gina burkát viselt, a talajtornát nem tudta bemutatni. Mivel a gyerekeknek látniuk kellett volna a mozdulatait, hogy le tudják utánozni, ezért Gina egy önként jelentkezővel mutattatta be a gyakorlatot, aztán annak a fiúnak a mozdulatait állandóan javítgatva érte el a kellő mozgási formákat. Ez a gyermek vált később elő-tornásszá, akit Gina olykor-olykor jutalmazott egy-egy cukorkával, vagy ceruzá-

val, tollal, radírral. A gyerek dicsekedése miatt a többi irigyelte őt, és most már ők is jelentkeztek a tornagyakorlatok bemutatására. Felváltva foglalkoztatta őket. Amikor pedig az igazgató úr bordás falat hozatott és ugrópadot, vastag talajszőnyeget, a tornagyakorlatok kiszélesedtek. Maga az egyiptomi országos egészségügyi szervezet is megállapította, mennyire ügyesen mozognak a gyerekek. Az intézet a legfelső fórum dicséretét érdemelte ki, melyre nagyon büszkék voltak. Gina is boldog volt, hiszen sikeresen képviseli a magyar-osztrák egészségre nevelés eszméjét, nem hiába kapja Bécsből a javadalmazását. Ahmed is nagyon örült, mivel a kairói TV úgy mutatta be őt az európai doktornővel együtt, hogy ők egészséges életre nevelik az arab gyerekeket.

A TV adás miatt alig hallotta meg Ahmed, hogy éjfélkor csöng a telefonja, és az ismeretlen hívó közölte, hogy a Giza felé vezető úton bajba került az árva-otthon élelmiszerszállító teherautója. Ha nem akarja, hogy reggelre a rakománynak hűlt helye legyen, menjen érte és vontattassa haza. Ahmed az órájára nézett, majd átment a testvére otthonába, hogy a segítségét kérje. Sógornője mondta, hogy a férje még nem jött haza. Ahmed tudta, hogy az említett út csak nappal biztonságos, éjjel nem. Felhívta telefonon a bátyja egyik emberét és megkérdezte segítene-e neki a problémát megoldani, mert kellene 4-5 markos fegyveres őrzőnek, és esetleg azért is, hogy ha kell az esetleg leborult rakományt visszapakolják, a fegyveres rablókkal szemben megvédik a rakományt és lehet, hogy nekik kell majd az árva-otthonhoz is bevontatni. Ahmed tudta, hogy ez az ember egykor a Boko Haram (iszlámhívó, de terrorista) harcos afrikai szervezetnek dolgozott és minden hájjal megkent. Mellékmunkákat szívesen vállal még a főnöke tudta nélkül is. Az ember mondott egy összeget. Ahmed ráigért még, ha becsületesen megoldja a szállítmány elszállítását. Megállapodtak az összegben és abban, hogy a teherkocsit Ahmed az árva-otthon előtt fogja várni. Pár óra múlva a gépkocsi a négy emberrel megérkezett rendben és az otthonba be is rakodták az árut. Amikor Ahmed azt kérdezte, hogy mi történt, az ember elmondta, hogy a teherkocsi ellentétes (átlós irányú) kerekei össze voltak vagdalva, ezért magától tovább haladni akkor sem tudott volna, ha a sofőr él, ha nem lett volna beléengedve egy sorozat golyó. Keresni kezdték, mi vagdalhatta szét ennyire a kerekeket, de csak egy lőtávolságon belül várakozó furgont találtak szintén négy fegyveressel, akik láthatóan arra vártak, hogy aki a tehergépkocsiért jön, golyót röptessenek belé. Nem beszélve arról, hogy az utolsó moteltől vagy húsz méterre sietősen dolgozó embereket láttak az útpadka mellett dolgozni valamin az éj sötétjében. Neki az jutott eszébe, hogy taposó aknát rakhatnak le, ami szintén törvénytelen cselekedet. Egy eldobott cigi fényénél erről meg is bizonyosodott. Ezután már csak az volt a kérdés, hogyan vigyék el a gépkocsit a lehető legkisebb kár nélkül. Mivel ő vékony ember léteére beöltözött golyóálló mellénybe, és még két réteg katonai ruhába, hogy vastagnak látszódjék és álarcot is vett fel, odament a furgonhoz megkérdezni, várnak-e valakire és segíthet-e. Közben kiszórt néhány rajzszöveget a furgon kerekei elé és mögé, hogy az könnyen el ne távozhasson a helyszínről. Amíg ő oda igyekezett, a társa a halott sofőrt elhúzta a gépkocsitól és megkezdte a tolatást. Egészen a gízai bekötő útig vitte el a kocsit. A vontatóval pedig előre jött az ő fedezésére. A furgonos ember a sofőr-

ülésen ismerősnek tűnt, bár az arca el volt maszkírozva. Furcsa volt, ahogy ez az ember röhögött, amikor a pórul járt tehergépkocsiról esett szó. Kirántgatta hát a kocsijából és az emberei fedezéke alatt az útpadkához vezette, átlépette vele azt, bármennyire tiltakozott ellene. Arra utasította, hogy ott várjon rá, amíg vissza nem jön érte. Az ember bár úrnak látszott a finom ruhájában, mégis csúnyán káromolta őt. Ennek az embernek a négy társát is lefegyverezték, bekötötték a szemüket és összekötözött kezekkel mellé fektették. Ha valóban taposóaknát raktak le, alighanem alattuk fog robbanni, ha fel akarnak kelni onnan. Ezután már nyugodtan hazahozhatták a teherautót.

Ahmed kifizette a kért pénzt és még a ráígért összeget is, majd ajánlotta, hogy egy időre tűnjenek el a környékről, nehogy az történjen, hogy azok négyen felismerjék őket és bajuk essen a mentőakció miatt. Másnap délben került haza Ahmed testvére, aki tájékozott a dühtől. A rendőrség szabadította ki szorult helyzetéből, hiszen valóban taposóaknákon feküdt a társaival.

A legnagyobb példányszámban megjelenő kairói lap azt közölte, hogy valószínűleg két banda leszámolásáról lehetett szó, melynek majdnem áldozatul esett egy békés arra utazó úr. Nem tudják kik lehettek, mert az úr furgonjának keréknyomain kívül más jelet az ellentétes csoport nem hagyott. Nevet nem közölt a lap, így nem lehetett tudni, kit mentett meg a rendőrség a gyors közbelépésével. Csak Ahmed tudta, hogy ez az akció csakis a bátyja műve volt, miután a TV-ből értesült Gina alkalmazásáról és ráadásul elismerték a működésüket.

Ezután békés napok következtek. A gyerekeket múzeumlátogatásokra vitték. Kairó nagyobb múzeumai közül a Mohamed Mahmoud Khalil Museum-ba*, – a Dokkiban városnegyedben –, mely Mohammed Mahmoud Khalil államférfinek és családjának a palotája volt. Múzeumként 1962-ben nyitotta meg kapuját a nagyközönség előtt Mohammed Mahmoud Khalil feleségének Emiline Lock-nak köszönhetően. Sok tárgy mutatja a fém és üvegművességet, továbbá a legnagyobb alkotóknak, Paul Gauguin, Auguste Renoir, Vincent van Gogh, Claude Monet, John Jongkind és Charles Francois Daubigny művészetét, valamint a keleti művészetet. A Modern Egyiptomi Művészet Múzeuma (Museum of Modern Egyptian Art)* a volt Operaházban* magának Ginának is nagy kaland volt. Ugyanis érdekes tény volt számára, hogy az operaházban sem operaelőadások, sem más zenei előadások nincsenek, hanem helyettük XIX-XXI. századi európai és egyiptomi festményeket, és szobrokat tekinthetnek meg a látogatók. Rengeteg kérdést érintett, melyeket a tanárok magyaráztak meg a gyerekeknek a múzeum által kiadott, és az árva-otthon által megvásárolt hanglemezre feltöltött tájékoztatók alapján. Gina mesélte el azonban, hogy az operaház 1871-ben az olasz zeneszerző Verdi operájával, az Aidával nyitotta meg kapuját a nagyközönség előtt. Szó esett az operáról mint zenei műfajról, a zeneszerzőről, az Aida című opera meséjéről is. Sőt, Gina hanglemezéről még az opera muzsikájából is hallgathattak részleteket. Amikor az opera szövegkönyvéről kérdeztek a gyerekek, azt a választ kapták, hogy azt Camille Du Locle és Antonio Ghislanzoni Auguste Mariette francia egyiptológus régész kisregénye alapján írta. Ez a francia régész, Auguste Mariette találta meg Szakkará-

ban a szent Ápisz-bikáknak, Ozirisz élő megtestesítőinek, a termékenység istenének sírját. Szarkofágjai a Szerapeumban, Kairótól 20 kilométerre láthatók. Ugyanez a régész teremtette meg Kairóban a Bulaq Múzeumot, melyet az Egyiptomi Régiségek Múzeumának neveznek de, gyakran csak Egyiptomi Múzeum néven említeneek.*

Hamarosan kifutott az első gyerek csoport az alapfokú oktatásból. Megkezdődött a felső tagozatos oktatás. Érkeztek hozzájuk új tanárok és új kiskorú gyermekek is. Az új tanárok ötlete volt, mondja el mindenki, kinek mi tetszik Kairóban. A legtöbben a város szépségét emelték ki, és az emberek kedvességét, segítőkészségét annak ellenére, hogy sok a zsebtolvaj. Gina némi tűnődés után arról vallott, hogy neki a járműveken utazók becsületessége tetszik: ha tömegközlekedésen felugrik egy emberke a tömött buszra az első ajtónál, ahol egy gombostűt is nehéz lenne leejteni, nemhogy hátra préselődni a busz végébe jegyet váltani. (A hátsó ajtónál már nem volt hely.) Ehelyett mit csinál? „Potyautasság” (bliccelés) helyett, ahogy mi azt várnánk, kikeresi a jegy árát a zsebéből és szépen az embertömegben át hátraküldi a jegykezelőnek, aki cserébe a kis papír fecnit ugyanazon az útvonalon visszaküldeti a feladónak. Eszébe nem jutna sem a felszállónak elbliccelni a dolgot, se bármelyik átadónak lenyúlni a pénzt. Mindenkinek tetszett ez a pozitív hozzáállás. Viszont furcsának találták Gina megjegyzését, hogy neki hiányzanak az Európában már megszokott közterületi szobrok. A szobrászat soha nem vetette meg a lábát a muszlim világban, és csak a XX. század második felében vált megbecsült művészeti formává Törökországban, de Egyiptomban nem. Más beszélgető órákon mindig mesélt valamit Magyarországról és népe szokásairól, amiket a gyerekek nagy figyelemmel hallgattak.

Az új tanárok megérkezésével Gina csaknem teljesen kiszorult a felső tagozatosok oktatásából. Ismét kisgyerekekkel kellett foglalkoznia, mint egy óvó néninek. Megtanította őket sánta-picizni (egy lábon ugrani bele a földre, vagy a betonra rajzolt megfelelő kockákba, melyeket vagy krétával rajzoltak a járda aszfaltjára vagy az udvar földjébe karcoltak bele.). Rajzoltak tárgyakat és növényeket látás után, megtanulták a római számokat fapálcikákból kialakítva azok formáit, és a földre a homokba arab számokat vagy éppen arab írásjegyeket rajzoltak. Egy-egy kövérre rajzolt számnál Gina elmondta, melyik európai madárka ilyen kövér és az hogyan néz ki, mi a jelentősége a rovarok irtásán kívül? Szót ejtett a költöző madarokról is. A könyvéből Gina megmutogatta a költöző madarakat elmondva, melyek telelnek a messzi északon és melyek a forró Afrikában, hogy a megfelelő időben újra visszatérjenek szülőföldjükre, így például a fecskék és a fehér gólyák Magyarországra, hogy ott költse ki utódjaikat a régi fészükben, mely haza várja, visszavárja őket. Amikor a gyerekek megkérdezték, hogy Gina néni is visszatér-e a hazájába majd, vagy örökre itt marad-e, Gina elmélázva mondta, hogy igen, egyszer majd ő is visszatér, mert várja a hazája, és a honvágya miatt is. A gyerekeknek, akik eddig ennek a szónak a jelentését nem ismerték, meg kellett magyarázni. A honvágy: az otthonlét, az otthoniak hiányolása. Nagyon erős érzés, amikor szeretnénk újra a hazánkban, otthon, a családukkal lenni. Később, az őket furdaló kényes kérdést is feltették: miért jött ide a doktornő, talán az igazgató úr miatt? A gyerekek látták, tapasztalták, hogy Ahmed úr milyen előzékenyen viselkedik

az orvos-tanítónővel, ezért kíváncsiak voltak arra, vajon szeretik-e egymást és össze fognak házasodni? Válaszul Gina elmesélte, hogy egyszer ő megmentette egy arab emír életét, aki kitaníttatta orvosnak, mert ő az szeretett volna lenni, gyógyítani akart. Most becsületből van itt. Azért, hogy így hálálja meg a jószágát, hogy elérhette a szíve vágyát. „Becsületből? Mi az?” – kérdezték a gyerekek.

„A becsület egy belső indíttatás, hogy aki velünk jót tesz, azt mi is viszonzozzuk. Ha mi kapunk valami fontosat, jót, mi is adjunk azt, amit tudunk köszönetül.” Még hozzátette, hogy a mindkettőjük budapesti tartózkodása idején ismerkedett meg Ahmed úrral, aki a Korán neki ajándékozásával segítette hozzá őt, hogy az arab nyelvet elsajátíthassa, és ide eljöhessen. „A barát egy út, míg az ellenség egy fal” – idézte végül a kínai közmondást. A gyermekek sokáig emlegették ezt, és nem felejtették el. Máskor is visszatértek erre a gondolatra mondván, hogy ők ilyenről még nem hallottak eddig. „Ilyen Európa?” – kérdezték. „Nem teljesen ilyen, de sok ilyen gondolkodású ember él nem csak Európában, hanem szerte a világon.” – felelte Gina, majd olyan magyar népmeséket mesélt, amelyek ezt a szép tulajdonságot domborították ki. Aztán beszélt egy olyan levelezőtársáról, aki egy középiskolában tanít Burundiban, mint az afrikai nyelvek tanára, és amikor a burundi irodalomról szóló eszperantó nyelvű írását ő nyelvtanilag felülvizsgálta, hálából felhívta egy éjszaka telefonon – mert csak akkor kapott telefonvonalat –, hogy a születésnapján köszöntse őt. Azt mondta, hogy „amiért Gina olyan jó volt hozzá, mintha az európai mamája lenne, azért keresi most, hogy hálás szeretettel gratuláljon a születésnapja alkalmából.” Ez után történt, hogy az óra végén a gyerekek mindegyike odasimult Ginához és megköszönték a szép történeteket.

11.

Másnap, Gina új gyerekcsoportot kapott, most a felső tagozatos gyermekek közül. Velük ismét másként kellett viselkednie, mint a még nem is alsó tagozatos gyermekekkel. Őket gyakrabban kérdezte ki a tanult tananyagból, amit nem értettek, megmagyarázta, segített ahol csak tudott. Segített például az épület köves folyosóinak takarításában, hogy ne csak egyetlen vödör vízzel legyen felkenve az egész 40 méteres folyosó, és főleg ne csak egy héten egyszer, mert nincs az a fertőtlenítő szer, amely a baktériumokat és a parazitákat eltakarítsa az egy vödör vizes felmosással, és pláne úgy, hogy annak tartalmával egyszerűen csak végig öntik a folyosót, aztán a felmosóval végigtörlik az egész kövezetet. Az új gyerekcsoport, új szokásokat hozott magával. Eleinte nem akarták megenni az árva-otthonban főzött ételeket. Állandóan a darált sült csirkehús után áhítoztak főtt csicseri borsóval. No meg a kakukkfűvel ízesített vöröshagymával összesütött gombával, spenóttal vagy sajttal töltött és megsütött tétes szerű sós sütemény után, és a magyar rétestészta vékonyságú tésztába csavart sült csirkehúsos spenót tekercset szerették volna megenni, édességként pedig a darált diós vagy pisztáciás darált pörkölt mogyorós sütit szeszámmaggal meg-

szórva. Végül az otthon szakácsa alkut kötött a makacs gyerekekkel mondván, hogy már nem otthon vannak, azt kell megenniük amit itt kapnak. De, hogy mégis meg tudjanak itt szokni, ő a séf is alkalmazkodni fog egy kicsit hozzájuk. Minden héten, egy napon olyan ételeket fog főzni, amiket ők szeretnének enni, de a gyerekek viszont a többi napon megesszik az otthon séfje által készített étkeket. Ez az alku hatásosnak bizonyult és a gyerekek fokozatosan szépen beépültek a többiek közé, átvéve a már kialakult szokásokat. és tudomásul vették, hogy aki lökdösődik vagy erőszakoskodik, az büntetést kap az igazgató úrtól. Az pedig nem lesz inyükre, mert kidobják őket az otthonból.

Az új csoport érkezése után néhány nappal, november elején az egyik új gyerek arra panaszkodott, hogy eltűntek a füzetei és a ceruzái, tollai. Gina felszólította a gyermekeket, aki elvitte tréfából, adja vissza, mert a lopás mindenhol bűn a világon. A gyerekek lefelé görbült szájszájával bizonygatták, hogy nincs náluk semmi a keresett tárgyakból. Gina szólt Ahmednek. Ő úgy döntött, hogy ha kutatás folyik, mindenki szobáját átkutatják, a felnőttekét és a gyerekekét, sőt a személyzetét is. Az összes tanárt Ginával és a gyerekekkel együtt sétálni küldte, a személyzet szabadnapot kapott. Sorra járta a termeket a gondnokkal és mindent átkutattak. Az egyik tanárnál találták meg a gyermek elveszett tárgyait. Senkinek nem mondták meg, hogy hol találták meg a tárgyakat, csak az illető tanárt kérdezte meg Ahmed igazgató úr, miért vette el a gyermek iskolaszereit. Az azt válaszolta, hogy a gyermek figyelmetlen, óra közben beszélget, ezzel akarta figyelmeztetni és egyébként ellenőrizni akarta hogyan teljesíti a gyermek az iskolai írásbeli feladatait. Ahmed figyelmeztette a tanárt a helyes viselkedési módra. Arra hívta fel a figyelmét, hogy a gyerektől ne vegyen el semmit anélkül, hogy az tudna arról, és ha a gyerek rossz, előbb büntesse meg egyszerű módon, csak utána fenyítse meg, bár ez sem megengedett nevelési módszer. Később kiderült, hogy a felső tagozatosok csínytevéseit a tanár úgy büntette, hogy gyakrabban küldte őket a mezőgazdasági üzembe dolgozni. Egy véletlen ügy kapcsán derült ki, hogy lényegében ez a dolgoztatás meg volt beszélve a termelőegység vezetőjével, akinek szüksége volt az olcsó gyermekmunkára. Azt mondta, hogy örülhet a gyerek, mert utána kap bért az otthon, míg ha családi földön dolgozna, nem kapna az örökbefogadótól semmilyen bért arra hivatkozással, hogy rokon. Ahmed igazgató úr azt is elmagyarázta ennek a tanárnak, hogy ha a gyermekek előtt csinálja, hogy tanárkollégája alól kihúzza a széket, amikor éppen leülne már és emiatt az a földre esik jól megütve magát, az rossz példa a gyerekek előtt. Ha a felnőtt megteheti ezt viccből, akkor ő is. Pedig ez rossz vicc, mert ha a farkcsontját nagyon megüti az illető a földre zuhanva, az el is repedhet vagy törhet, az pedig sokáig tartó fekvést vont maga után és meggyógyulva is mindig fájni fog időjárás változások alkalmával. Az is rossz, ha a gyermek valahonnan szerez puskaport és a társa füzetjét meggyújtja vele. Ez nem vicc, hanem nagyon rossz és kegyetlen példa. A tanár úr megígérte, hogy máskor vigyáz arra, ne a gyerekek előtt mókázzon így a kollégáival.

Ahmed, a fivére egyik hosszabb távollétét használta arra, hogy Ginát elvigye bemutatni a szüleinek és bátyja családjának. A szülőkhöz utazva, Gina a város tereinek elrendezését, a díszítőelemeket nézegette és megállapította, hogy az ókori térrendezések elemei ma is

nagyszerűen hatnak. Ezt támasztotta alá Ahmed egy korábbi közlése is, mellyel felhívta a figyelmét arra, hogy a tér kialakításánál a tömeghatás az elsődleges szempont. Ez pedig monumentálissá teszi a képet. Érdekesség, hogy a fáraók kora után a több ezer éves hagyomány nem hirtelen szűnt meg. A régi istenek egy része eltűnt, másokat keresztény szentekkel azonosítottak.* A „misztikus kelet” képéből származnak a mai ábrázolások. Ebből merítettek a romantikus festők, napjainkban pedig a turizmust kiszolgáló iparágak élnek ebből a misztikus képből. 1946-ban megalakult a *Kortárs Művészet Csoport*, ami célul tűzte ki az egyiptomi lélek keresését. Népi szimbólumokat használtak, de hamarosan átcsaptak a szocialista realizmus sajátos műfajába. Képviselők: Abd al-Hádi al-Gazzár, Hamid Nada. Hamar megjelent az absztrakt expresszionizmus, a kollázs, a fémszobrászat modernizációja az 1950-es évek végén következett be. A *Művészet és Élet* csoport az „arts and crafts” tradíció fenntartását tartotta szem előtt, sürgették a művészeket, hogy fedezzék fel a kézműves hagyományokat, hogy új, innovatív utakat adjanak azoknak. Így születtek meg az agyagból, némi ékkővel díszített ékszerek, mint Gina zöld köves karkötője úgy, hogy agyag bogarakra dolgozták rá az ékszerfeldolgozáskor keletkezett ékkő hulladékot, létrehozva ezzel egy külön iparágat.

Az 1967-es háború után a művészek új esztétikai nyelvet kerestek, amit az iszlám tradícióban találtak meg. A Földközi tenger melléki építészet egyiptomi alkotásait – az e célnak tökéletesen megfelelt kalligráfiával látták el, amivel geometrikus-tervezés mellett spirituális és politikai üzeneteket fogalmaztak meg. Dekoratív és absztrakt megnyilvánulásai egyaránt voltak/vannak. 1980 után honosodott meg az installáció és videó-művészet, ez intézményes támogatás nélkül nem lehetett volna lehetséges. Az 1995-ös velencei biennálén három egyiptomi művész nyert. Az 1990-es években nagy számban rendeztek kortárs egyiptomi művészeknek kiállítást külföldön. Gina nagy öröme az évezredek művészetéből ma is bőven merítenek a művészek, és így változatos, szemet gyönyörködtető alkotások látványában volt része ott, ahol az épületekről még nem hullik a vakolat.

Egymást átölelve álltak ott, élvezve testük közelségét és a villamoson magnóból szóló egyiptomi zenét. Úgy tűnt, mintha már régóta ugyanaz a dallam volna hallható az elnyújtott, a dallamhoz igazított szöveg strófaival. A nyújtás azt a képzetet keltette, mintha fű-tenger hajladozna előttünk, míg a távolból az égő szavanna hangjai hallatszanak; a fű sissereg, a bokrok és fák ropognak és azokon túl a távoli tam-tam dobok zenéjét hallanák. Az arab zeneművészet nagyon érzelmes és erősen lírai. A zenéből kitetszett a hárfa, a hegedű, és több fajta pengetős hangszer hangja. Ahmed felhívta Gina figyelmét a szövegre, mely egészen jól érthető volt:

Ó, én, ó, én szeretlek

Nem a szép hajad miatt,
nem a bájaid miatt,
nem a szép szavad miatt,
hanem, mert jóságos vagy,
ó, én, ó, én szeretlek!

Termeted, mint a pálma,
édes füge az ajkad,
arcodon ragyog a nap,
a melled, mint két alma.
Ó, én, ó, én szeretlek!

Nem a nézésed miatt,
nem a járásod miatt,
nem csillagszemeid miatt,
hanem, mert jóságos vagy,
ó, én, ó, én szeretlek!

Mondta Ahmed, hogy ezt a dalszöveget ő írta és egy ismerőse komponálta hozzá a zenét. Egyébként ő több dalnak is a szerzője, sőt táncdal szöveget is írt férfiak számára, melyeknek nagy sikere volt. Gina gratulált neki, de megkérdezte: hogyan lehet énekelni a női testről, és a múzeumi festményeken és a szobrokon női alakokat ábrázolni, ha az iszlám vallás tiltja a testek ábrázolását? Ahmed azt válaszolta, hogy sokan nem törődnek a tiltásokkal, és a zenével együtt élvezik a dalszövegeket. Az egész művet, úgy, ahogy van. Sokszor csak egy-egy strófát hallgatnak meg annak a hajlításaival. Mire végig éneklük az egészet, hosszú idő telik el. Ez történt most is. Egyébként, ha egyáltalán nem alkotnának ilyen festményeket és szobrokat, nagyon elszakadnának a világtól, amúgy pedig nem csak a turisták, de Egyiptom lakossága is igényli az ilyen művészi ábrázolásokat. A való életet meg kell öröközni a jövődönnek – ez sokuk véleménye – mert ebből is sokat lehet tanulni.

Ahmed szülei lakásának belső kialakításáról Gina megállapította, hogy az egyes helyiségek nem olyan kicsik, mint a mi magyar bérházi lakásaink, hanem tágasak, világosak és a belső vonalak az iszlám építőművészeti vonalakat követik. Neki, a gyerekkorában végig élvezett, látványos, az Ali baba és a negyven rabló című mesefilmben látott kalifa palotának a beltéri vonalai jutottak eszébe, az oszlopos kiképzés. A bútoraik színét nálunk kaukázusi diónak mondanák, és a színnel kitűnően harmonizáltak az asztallap és a lábak közötti részeket díszítő faragások és az ugyanilyen térelválasztók is. A belsőtér kárpitozott bútorai hasonlítottak az európaiakhoz, de a szobák nincsenek bútorokkal telezsúfolva. Vannak a vastag perzsaszőnyegre helyezett ülőpárnák, melyekről éppolyan kellemes TV-t nézni,

mint a díványokról vagy fotelekből, amíg csokiba mártott vagy nem mártott datolyát rágszál a vendég vagy a ház népe. A konyhákban gáztűzhelyeken vagy villanytűzhelyeken fő az étel, tágas és világos a főzőhelyiség, mely a jobb módú európaiak konyháinak képét és elrendezését idézi.

Ahmed szüleinek első kérdése szinte a köszöntő után mindjárt így szólt: „Hogyan érzi magát szerelmem a Föld anyjának ölen?” Gina meghökkent először a furcsa köszöntésen, de később, amikor Ahmed apja elmagyarázta mit értenek ők ezen, akkor már mosolyogva mondta, köszöni, nagyon jól érzi itt magát. A szerelmem (habibhi) nem kimondottan szó szerint értendő, ugyanis tiszteletből, kedveskedés miatt, vendégszeretetből mondják. Gina nagyon vékony arany karperecet vitt ajándékba Ahmed anyjának, az apjának magyar bőrből való és a halászbástyát mutató író mappát vitt, a sógornőjének egy fejkendőt, melynek sarkában saját maga által selyem és arany szállal varrott árvácska díszlett. Az öt gyermeknek Ahmeddel együtt vették a kis nadrágocskákat, ingecskéket. Mindenki nagyon örült az ajándéknak, csak a sógornő, Fatime nem. Hisztériásan kiabálni kezdett, hogy vigye innen ezt a mocskot, mit gondol Gina, hogy ilyen értéktelen vackot visz neki ajándékba? Amikor Gina felvilágosította, hogy az ajándéka a magyar díszítő hímző-művészet remeke, és igen drága áru Magyarországon, akkor is kiabált még, de most már sírósra vált hangon. Gina azzal akarta meggyőzni, hogy a perzsák díszítő-hímző művészete hasonlít ehhez a magyar úri hímzéshez, nyugodtan elfogadhatja. Ha mégsem akarná kendőként viselni, tegye az asztalára díszterítőnek. No, csak ez kellett. Fatime lesöpörte a földre, rá is taposott és azt kiáltotta, hogy neki nem kell olyan holmi, amit a perzsáktól elloptak, és Ahmed azonnal tüntesse el az otthonából ezt a rongyot. Először azt hitték, hogy a kendőre gondol, de később nyilvánvalóvá vált, hogy a rongy szót Ginára érti. Olyan kellemetlen volt a helyzet, hogy Gina felállott, meghajtotta magát Ahmed szülei felé, majd egy pillanat múlva Fatime felé is és elbúcsúzott sietve: „Sajnálom, hogy az ajándékom nem nyerte el becses ízlését. A hímzési módszer nem lopás, mert több ezer évvel ezelőtt a magyarok és a perzsák egymás közelében éltek, így ma már igazán nem lehet tudni, ki vette át kitől ezt a művészeti ágat. Majd küldök Ahmed úrral egy olyan ajándékot, melynek inkább örülni fog.” Fatime sehogyan sem volt Ginával kibékülve. Megragadta a karját és igyekezett kituszkolni a szobából. A többiek döbbenten nézték Fatimét, hogy mi lelte. Ahmed is felállt, hogy elkísérje Ginát. Az előtérben, amíg Gina magára vette a köntösét, hallotta, hogy Ahmed szemrehányást tett Fatimének, amiért ennyire csúnyán viselkedett. Mire a fiatalasszony azt válaszolta: megtiltotta a férje, hogy bármit is elfogadjon, nehogy azt érezze Gina, hogy szeretettel látják. Érezze csak, hogy ez a család nem kívánja befogadni. Ő a keresztény, egy rongy, egy disznó, vagy ha úgy tetszik, egy majom, vagy egy mocskok. Neki itt náluk helye nincs. Egyébként is Gina bizonyára nagy szegénységből jött ide, nehogy már itt akarjon lakni az ő otthonukban a drága stílusbútoros, perzsaszőnyeges, ezüsttel teli szép arab lakásukban. Ahmed elmagyarázta Fatimenek, hogy Gina olyan bútort választhat és vásárolhat magának az orvosi fizetéséből, amilyent akar. Az árva-otthonban nem engedhet meg magának ilyen luxust, de azért nem szegény. Egyébként egy ember értékét nem az határozza meg, hogy

falusi környezetből-e vagy előkelő városi otthonából jött-e valakihez vendégségbe. Fatime csak vonogatta a vállát és nem válaszolt. Gina egész úton alig szólt annak ellenére, hogy barátja egyre azt mondogatta, hogy adja még Fatime lejjebb is, mert Ali most akar magának egy második feleséget hozni (aki már eleve terhes tőle), mivel Fatime nem akar szülni több gyereket, ennél az ötnél. Vita nincs köztük, de a férj most hozza majd haza a már félidős terhes második feleségét, akit 13 évesen vett el annak ellenére, hogy rokon, és már a születésekor másnak ígérték, sőt a vőlegényét ő távolította el.

Ginának volt miről elgondolkodnia. Egyre inkább érezte, hogy a lelki közelség nem feltétlenül a testi közelség függvénye. Valószínű, hogy erre már Ahmed is rájött és lehet, hogy ehhez ez a találkozás is hozzásegítette. Ha életét végig kell járnia, arab feleséget kell választania, akivel az útját majd végig járja, mert Ginát hiába imádja olyan nagyon, a családja sohasem fogja befogadni. Mindennél fontosabb, hogy munkáját, hajlamait és életütemét egyeztesse a természet nagy és örök ritmusával. Gina talán nem tartozik ebbe a ritmusba. Ennek ellenére még nem adta meg magát Ahmed. Újabb ékszereket kapott Gina tőle, csókokat, öleléseket, de már hiába, mert megkezdődött az egymástól való eltávolodásuk.

Másnap délután Gina a kertben, a maga ültette egynyári virágjai között üldögélt és olvasott, amikor egyszer csak nyakon csókolta valaki úgy, hogy közben a széken karfástól átölelték. Másodpercek töredéke alatt futott át rajta a gondolat, hogy a csókoló nem Ahmed, mert ő sohasem így csókol, mert sohasem teszi közben „harcképtelenné” őt. Amikor magához tért, igyekezett kedvesen szólni és kérdezni, kihez van szerencséje. Ekkor elé tolta egy sárga és lila szirmú rózsákból álló csokrot elegánsan megkötve. Ilyen szépet, ilyen elegáns, ritka virágokat még nem látott. A sárga rózsa a közel-keleten a XVIII. században vált ismertté és jelentése változó az egyes kultúrák függvényében. Keleten a sárga rózsa a boldogságot, a bölcsességet és a tartós barátságot szimbolizálja, míg a lila rózsa a csodálatot, tiszteletet, imádatot. Ez a rózsacsokor egy vagonba kerülhetett és felért egy szerelmi vallomással, de legrosszabb esetben is a tisztelet, a csodálat és az imádat kifejezése volt. Megpróbálta kiszabadítani magát. Amikor az ölelő és csókoló hátralepett és Gina megfordult, látta, hogy széptevője nem más, mint a Zanzibárba való tanártársa, akinek kisfia is az otthonban tanul, mivel a kolléga felesége, a gyermek anyja meghalt. A kolléga testvérei elvállalták a többi gyermekét, de ezt a kisfiát magával hozta remélve, hogy jobb jövőt biztosíthat itt a gyermek számára. A kolléga könyörgőn nézett rá és azt mondta, ő is tudja azt nyújtani egy nőnek – ez esetben Ginának – amit az igazgató úr nyújt Ginának. Bevallotta, látta, amikor Gina elindult az igazgató úrral előző nap és, hogy utána Gina valamiért nagyon borúsán jött haza. Ha Gina elfogadná férjéül, talán még jobb lenne hozzá, mint amilyen Ahmed úr lenne. Átadott egy jegyet Ginának a Zeneakadémia végzős diákjainak koncertjére. Megkérdezte, hogy a két jegy közül melyiket választaná inkább. Gina kérdésére, hogy mi a különbség, azt válaszolta, hogy az egyiken a Zeneakadémia hallgatói az európai zenéből megszerzett ismereteikből tartanak bemutatót, míg a másikon az egyiptomi zene-kultúrából. Gina bajban volt, hogy mit mondjon, meg ne sértse a kollégát. Mivel mindkettőt szerette volna megnézni, de egy időben két helyre nem mehetett, az egyiptomit válasz-

totta és nem bánta meg, mert a különböző zeneszámok harmonikusan kapcsolódtak egy egészbe, felvonultatva az ősi Egyiptom összes hangszerét, melyek közül sokat ma is használnak. A jegy költségét nem fogadta el Koffi tanár úr, így Gina a tanár kolléga vendégként vett részt az előadáson, és végig élvezte a zeneszámokat. Később visszatértek Koffi úr leánykérésére, amikor Gina még sokkal nagyobb zavarban volt, mint először, hogy mit válaszoljon a kollégának. Végül úgy döntött, hogy megpróbálja nem sértőn a tudomására hozni, hogy az igazgató úr és közte nincs barátságon kívül más kapcsolat, mivel ő itt csak ugyanolyan alkalmazott, mint a többi kolléga. „Magyarországra hazavárják, ezért itt nem köthet házasságot.” – mondta. Erre azt ajánlotta a kolléga, nem baj, attól még élheti vele a nők szokott életét, miért kellene azt megtagadnia magától? Gina mondta, hogy ő nem szerelmes belé, és szerelem nélkül nem tudna a kollégának tetsző életet élni. Erre megjegyezte a kolléga, hogy ha Gina így gondolkodik és ilyenek az európai nők is, akkor Európa halálra van ítélve a megfelelő gyermekáldás hiányában. Koffi úr látogatásának másik célja Gina felvilágosítása volt, hogy ha nem tudná, akkor tőle értesüljön arról, amit talán eddig elmulasztott az oktatásban, de pótolhat még: „A tanári kézikönyv hangsúlyozza, hogy minden kérdéskörben csak az életkornak megfelelő ismereteket kérjük számon. Tehát a Korán egyes részeinek a recitálását kell megtanulniuk a diákoknak, az imádkozás elemeit kell elsajátítaniuk, de ugyanígy történetek formájában kell megismerniük a próféta mintaadó cselekedeteit, életrajzát. Ez mesékkel, versikékkel, játékos formában történik, ez felel meg a rendszeres iskolakultúrának, tehát Ginának is ezt a módszert kell követnie.”

Gina magában igazat adott Kofi úrnak, hogy az európai nagyfokú civilizáció okozhatja náluk az alacsony számú népességet, a kellő számú gyermekáldás hiányát a betegségek mellett, mivel a házasuló felek nem 13 évesen, hanem 25-30 évesen lépnek frigyre először az iskoláik befejezése és a lakásszerzésük után. Tehát nem csak a nők a felelősek a kevés gyermek miatt, hanem a férfiak és a nők együtt, mindketten. Ha csak két évenként szülnének, (és nem évenként) mint ezek a keleti emberek, és legalább három gyermeket, jobb lenne az arány. Így viszont, hozzájuk hasonlítva a magyar és az osztrák születéseket, jó pár év különbség van az első gyermekek világra jövétele között. De arra is gondolt, szerencse, hogy Európában kevés a nemi erőszak, mert akárhogy is, de szerinte mégsem kíváncsok a népesség számának növekedése a nemi erőszaktevésekből származó, sokszor eleve beteg utódokkal. Itt az ilyen embriókat kihordják, míg Európában általában elvetetik a nemi erőszaktól származókat. Ez a nem kívánt közeledés adta az ötletet, hogy már 10-12 éves korukban világosítsa fel a kislányokat a nemi szervek működéséről és a funkcióikról. Úgy vélte, hogy bár ebben a korban minden gyermeknek még babázással és mesékkel kellene foglalkoznia, mégis, mivel itt Afrikában gyakori a nemi erőszak, tudniuk kell ezekről a kérdésekről a korábban érő leányoknak.

A mesedélutánon az afrikai eszperantista levelezőtársaitól megismert meséket mondta el. Zömmel olyanokat, melyek népi bölcsességet tartalmaznak. Ilyen volt Ampomah Badu: „A 204-es törvény” című ghánai meséje, melynek lényege, hogy „minden állatnak joga van élni a Földön”. A másik történetet egy kis madárról; Eric Nsbyumva – „A Burundi nép

irodalomtörténete” – című írásával küldte Burundiból. Az ő meséjének a mondanivalója az, ha: környezetünkben kiáltjuk a nekünk kedves és hasznos lényeket, akkor nem maradnak körülöttünk olyanok, akik megszépítik az életünket napkeltétől napnyugtáig, tehát: szeretet nélkül az élet sivár! Beszél Gina a Közép-Európa népeinél szokásos március 8-i Nőnapról, a május első vasárnapján ünnepelt Anyák napjáról és a május utolsó vasárnapján esedékes Gyermekeknapi. Az első kettőn a férfiak virágot adnak a nőknek, az anyáknak, míg az utóbbin a gyermekeken a gyerekeket általában kirándulni viszik, vagy vadasparkba, vagy más szórakozási lehetőséget nyújtanak számukra. Levelezőjétől Nőnapra küldött elgondolkodtató levelét felolvasta nekik, mert Afrikából jött, a Demokratikus Kongó Rutschuru Közigazgatási Territóriumán levő Észak Kivuból – Honore Sebuhorotól. Az ő meséit is ismertette, mert becsületességre oktatnak, gondolkodásra tanítanak, ezért Gina minden fiú és lány gyermekkel leíratta azokat, és meg kellett tanulniuk:

Honore Sebuoro: Március 8-ra; a Nemzetközi Nőnapra

Jó Nőnapot kívánok, és egyben megragadom az alkalmat, hogy a Világ minden nőjének boldog születésnapot kívánjak!

Nyugtalanság, gond rág belül engem, mert nagyanyáink, anyáink, asszonyaink, lányaink, nővéreink és húgaink még mindig veszélyben vannak a Demokratikus Kongónak éppen a Rutschuru Közigazgatási Territóriumán levő Észak Kivuban az élőhelyemen, ahol elkapják őket, hogy nemi erőszakot tegyenek rajtuk.

Miért nem állunk ellen ennek a sorcsapásnak, kedves testvéreim?

Minden nőnek!

*A szülőanyának; aki hordott bennünket, szeretett, óvott;
a fiatal lánynak; aki szeretni tanított,
a barátnőnek; aki segített, támogatott, vezetett,
a feleségnek; a bűnben és megigazulásban részesnek, a társnak, a szövetséges nőnek,
az anyának; aki egységbe tömörít a családot és meghozza az örömet, a boldogságot!*

Minden nő megérdemli az ünneplést! Boldog Nőnapot!

Azt tartják, hogy a nők maguk a lélek szépsége, bája, kelleme, választékossága, tapintatossága, szelídsege, gyengédsége.

Ez a nap nektek van szentelve. Hozzon nektek annyi örömet, hogy azt magatok köré kiterjeszthessétek. Szerencsés, boldog Nőnapot a lelketeket kínzó hátrányos helyzetben!

Az én gondolataim az anyáimhoz kötöttek, akik e miatt a keserves kor miatt szenvednek.

Ószintén! Honoré Sebuoro úr”

Honoré Sebuhoro: Az öreg király

Egy nagyon öreg király elhatározta, hogy örökbe fogad egy fiút, aki majd követné őt a trónon.

Így szólt a kiválasztott tíz fiúhoz:

„Van egy próbám számotokra. Aki sikeres lesz, fiammá fogadom, és ő lesz a trónom örököse.”

Minden gyereknek kukorica magokat adott és azt mondta, hogy ültessék el azokat és teljes három héten át gondozzák.

A gyerekek rohantak haza, hogy elültessék a magvakat. Később minden házban szomorúak voltak a gyerekek és a szüleik, amiért a magvak nem akartak kicsirázni, pedig ők minden elkövettek.

Az egyik fiú barátai azt ajánlották, hogy vásároljon új magvakat és azokat csiráztassa ki a nem csirázók helyett. A fiú úgy akart tenni, de a szülők azt mondták, nem a csalásra nevelték, hanem a becsületre. Így a fiú visszautasította a tanácsot.

Amikor a harmadik hét utolsó napja elmúlt, mind a tíz fiú elment a palotába a királyhoz. Ez a fiú látta, hogy a másik kilencnek sikerült a csiráztatás, csak neki nem.

A király mindegyik gyereket megkérdezte, hogy az általa adott magvak mindegyikéből kibújtak a csirák?

Egy gyermek kivételével mindegyik gyerek azt felelte, hogy: „Igen, Őfelsége. A király bólintott, majd a sorban az utolsó gyermekhez fordult, aki a félelemtől reszketve állt ott.

A király megszólította: „Mit csináltál a magvakkal, amiket neked adtam?”

A fiú felelte: „Elültettem azokat, Felséges Úr, de azok nem csiráztak ki.”

A király az utolsó fiúval a trónhoz menve mondta: „Mindenkinek előfőzött magvakat adtam, a főtt magvak nem tudnak kicsirázni!”

A királynak jó királynak kell lennie, becsületesnek kell lennie, ezért kijelentem nektek, hogy ez a fiú, akinek a magvai nem csiráztak ki és ő ezt bevallotta, kiállta a próbát!”

Olyan társadalomban élünk, ahol az embernek mindent meg kell tennie, hogy sikert érjen el, és mégis, hány ember ér el sikert a rossz érzék szerint?

Honoré Sebuhoro: Gondolkodj el ezeken a szavakon!

- 1/ A születésed mások által történt.
- 2/ A nevedet mások adták.
- 3/ Első fürdésedet mások segítik.
- 4/ Mások tanítanak.
- 5/ Az első lépéseidet mások segítik.
- 6/ Első bevételéd nem egyenesen másoktól jön.
- 7/ A tiszteletet másoktól kapod.

8/ Az utolsó fürdésed mások által történik.

9/ Mások irányítanak a végső helyedre (a sírig).

10/ Minden, ami a tiéd, másoktól örökölted.

Ó, mondd: még mindig nincs itt az ideje a másokkal való békés, harmonikus együttélésnek, mert a mi életünk alatt akár egyszer, akár többször, de szükségünk van másokra?

Gina legnagyobb megdöbbenésére, a lányok a szövegek kikérdezésekor elmondták, hogy ők már fel vannak világosítva mindenről, sőt még azokról a fortélyokról is, hogy egy lánynak és asszonynak miként kell a férfi kedvére tennie. Tudják, mit csinál velük a férfi, amikor a kedvét tölti velük és, hogy sohasem szabad ellentmondaniuk, mert akkor a férjük elzavarja őket, nem fognak ennivalót adni számukra, nem kapnak védelmet férjük által mások ellen, nélküle éhen fognak halni, sőt esetleg agyonkövezve. Ha a férj nem tetszik, akkor is kedvesnek kell lenni hozzá, mert a férj meg is ölheti. Egyébként azért is jó, ha hűek maradnak, mert így legalább nem kapnak AIDS-et más férfiaktól (legfeljebb a saját férjüktől, ha az összevissza létesít szexuális kapcsolatokat). A férj hozhat új asszonyt a házhoz, de a feleség sohasem válhat el a férjétől. Ó, sokat tudnak már ők, higgye el a tanárnő. Gina kérdésére elmondták, hogy a gazdasági gyakorlaton mondták el ezeket az ott dolgozó nők az egyéb, általuk ismert tudnivalók között azt is, hogyan kell védekezniük a káros rovarok így a moszkitók és a skorpiók ellen. Még főzési tanácsokat is kaptak és így tovább. Másnap Etiópiából érkezett levelet kapott, a Finn Misszióból. Azt kérdezték, akarja-e még tovább is támogatni pénzzel az „örökbe fogadott gyermekeket”, mert ha igen, akkor kéri megtenni továbbra is, a gyermek középiskolai ideje alatt is. Gina szégyenkezve vallotta be magának, hogy az azóta eltelt évek alatt csak a pénzt küldte el, de semmit sem érdeklődött a gyermekről. Válaszában igent mondott a további támogatásra és kérte a Missziót, írjon a gyermekről bővebben. A korábbi összeget megemelte, mert ugye középiskolában magasabbak a költségek. Nemsokára megérkezett a kis srác pár soros angol nyelvű köszönő levele, melyben azt is írta, hogy nagyon szeret olvasni. Gina a pénz feladásával egyidejűleg küldött neki angol nyelvű magyar irodalmi alkotást és német verseket is angol fordításban. Postafordultával érkezett a gyermektől a köszönöm.

Pár nap múlva Ahmed jelezte az óhaját, nagyon örülne ő is, és a családja is, ha Gina nézőként jelen lenne az évenként megrendezésre kerülő sivatagi autóversenyen a Dakar-ralin és később a Fegyveres Erők Ünnepe (október 6-án), melyeket egymás után, feltehetően Kairóban szerveznek meg. Ezeken a rendezvényeken ő is indul, ő is érdekelt. Azt mondta, hogy ha sikerül a kupát megnyernie, a kapott pénzt az otthon fejlesztésére fogja fordítani, mivel a gyermekotthon már 7 éves, ideje van a felújításnak, bővítésnek, frissítésnek. Eddig Gina nem tudta, hogy Ahmed autóversenyzéssel is foglalkozik, csak azt tudta, hogy pilótaképzésen vett részt és műugrást tanult. Persze, hogy megígérte a részvételét. Ha erről barátja nem szólt volna, akkor is tudott volna róla, mert az újságok, a TV adások egyre másra csak ezekről szóltak. A Nílus-parti férfi szórakozóhelyeken is csak ezekről volt szó, latolgatva az esélyes befutókat és azt, mennyire zárják le a közúti és a turistaforgalom elől

a piramisok felé vezető utakat, vagy, ha mégsem arra lenne az események helye kijelölve, akkor vajon hol lesznek? Ahmed bosszúsan jegyezte meg, hogy mint mindig, amikor Ahmednek jól jönne Ali segítsége, az mindig eltűnik valahová. Most is bejelentette, hogy dolga van és nem lesz jelen a rendezvényeken. A tanár kollégák közül csak 2 maradt otthon vigyázni a beteg gyerekekre, míg a többiek a gyerekeknek is jegyet váltva vonultak ki az elsőként megjelölt helyszínre.

Amíg alant az utakon a ralira készülődtek, fent folyt a légi parádé. Vadásziparók és harci helikopterek különböző ügyességi manővereket mutattak be nagy sikerrel, de az ejtőernyős ugrásokra nem került sor. Az egykori egyiptomi hadi erőt utánozva harci szekerek gyorsasági versenyét is megrendezték érdekességként. Az ember azt sem tudta, merre kapja a fejét, mit nézzon.

Egy másik pályán, csaknem párhuzamosan a harci szekerekkel, a Dakar-rali versenyautói futottak. Már úgy nézett ki, hogy Ahmed Toyota gépe tör az élre, amikor az hirtelen felbukott és önmagán át bukva repült a korlátnak, majd onnan át a túlsó részre, a nézők felé. Nagy volt az ijedelem, a szaladgálás, hogy a rali autó sofőrjét elszállítsák a helyszínről. Gina szíve a torkában dobogott. Ő is rohant az emberek után, akik a feltehetően magatehetetlen versenyautó-vezetőt elvitték a segélyhelyre, miután kihúzták az összetört kocsijából. A rali-pálya mellett egy terembe vitték be. Ott vizsgálgatták az orvosok és elsősegélyben részesítették az ájultat. Ginát, mint orvost beengedték hozzá, mondván, hogy csak kevés időt tölthet vele, nem szabad a személyével megterhelnie a sérültet.

Gina egyedül lévén a bekötözött fejű sérülttel, csókjaival halmozta el a fejét, sírva kérlelte, ne menjen el örökre, meg ne haljon, itt ne hagyja őt, a szerelmét, mert akkor többé nem szól hozzá. Még öt perc sem telhetett el, amikor valaki benyitott, hogy elég a látogatásból, már fejezze be Gina és jöjjön ki, hagyja pihenni a beteget. Gina felemelkedett az ágy mellől a guggoló helyzetéből, amikor a „beteg” megszólalt nagyon gyenge hangon: „Kedvesem, szerelmem, köszönöm az elsősegélynyújtást. Ettől a temérdek bájtól egy holt is életre kelt volna, nemhogy én, Ameni; az Ahmed apja.” Gina csaknem kővé dermedt a meglepetéstől és az ijedtségtől. Rájött, hogy szörnyű butaságot követett el a figyelmetlenségével, ami miatt most nagy bajban van. Hiába vigyázott eddig a viselkedésére okosan, ha most elárulta magát ostobán. Sohasem fogja tudni helyrehozni ezt a hibát.

Először bocsánatot rebegett a tévedésért, aztán azt kérdezte hadarva, miért ő versenyzett Ahmed helyett és ő most egyáltalán hol van. Ameni úr előbb kérte, segítse fel ülő helyzetbe, támassza meg a hátát. Miután ez megtörtént, elmondta, hogy aznap késő délutántól versenyez majd Ahmed, de az ő versenyének helyszíne máshol lesz. Mivel a két helyszín messze van egymáshoz, és ő régen autóversenyző volt, ő vállalta el a beugrást a fia helyett. Sajnos nem sikerült a szereplése és csak Allahnak köszönhető, hogy egyáltalán túlélte. Mondta, hogy a műugró bajnokságot folyamatosan majd éjfél után fogja közvetíteni a TV és azt feltétlenül nézze majd Gina. Nézze az ő ügyes, okos, bajnok fiát. Elköszöntek. Gina nagy zavarban volt, Ahmed apja nem győzött eleget nevetni rajta.

Gina mélységesen szégyellte magát a ballépéséért. Hazasietett, vacsorát adott a gyerekeknek, jelen volt az esti mosakodásnál, mesélt nekik, majd miután mindegyik gyerek ágyba bújt már, behúzódott a szobájába. Kereste a csatornát, amelyik majd beszámol a műugrókról. Nem találta. A Kereskedelmi TV adását nézte, amikor az hirtelen átváltott hírekre és bejelentette, hogy a legfőbb esélyes, a kairói árva-otthon igazgatója eltűnt, nem ugrott ki a megjelölt körzetben és a képernyőről is eltűnt a gépe. Eddig a keresések nem vezettek eredményre. Bemondták, hogy milyen géppel repült a másodpilótával, hol kellett volna ugrania és hol kellett volna földet érnie a gépének, de sem a gép nem található ott, sem ő, sem a másodpilóta. Eltűntek. Gina, aki közben aszalt gyümölcsöt eszegetett, hirtelen fuldokolva köhögni kezdett, mert félrecsúszott a nyelés az ijedségtől. Hiába hívta Ahmed szüleinek a telefonját, az foglalt volt. Biztosan ők is látták a filmet és most ők is telefonálnak – gondolta. A repülőgép eltűnése délután három órakor történt, most éjjel fél tizenkettő volt. Gina tudta, hogy meg kell találatnia valakivel a szerelmét, ha életben még látni akarja. Kihez fordulhat? Nem ismer senkit, aki megkereshetné. Hirtelen felöltött benne az esemény, amikor Ahmed ismerőse megmentette az élelmiszerszállítmányt. Felöltözött és kiment a portáshoz. Kérdezte, látta-e a TV adást, melyben az igazgató úr eltűnéséről szóltak.

A portás látta, de nem gondolta, hogy Ahmed úrról van szó. Megijedt ő is. Gina megkérte, kísérje fel őt az emeletre az igazgatói szobába megnézni Ahmed úr noteszát, ha netán ott lenne a fiókjában és elérhető lenne, hogy a testvérét vagy valaki mást mozgósítani tudnának az igazgató úr megmentésére. Először a portás húzódozott, hogy ő oda nem mehet be, ő ott nem kereskedhet. Aztán mégis egyetértett és felkísérte a doktornőt. Az igazgató úr szobájában az asztalon fúvott üvegből készült, virágokat ábrázoló színes, aranyozott, talpas üvegváza állt, művészi kiképzéssel, a színek és a formák csodálatos harmóniájában. Ez az iszlám üvegművészet remeke volt. Az asztalán az írókészlet, az ősei (ötvösök voltak) által készített, intarziás, sárgaréz-berakásos ezüstből készült művészi remekmű feküdt, rajta olvasható volt a készítő neve, az is, hogy kinek készült a mű, a megrendelő családi címere volt bele vésve és kúfi, nagyon díszes írással szerencsét hozó felirattal lett ellátva. Ez volt olvasható rajta: *„Szerencsét, örömet, boldogságot és békét a tulajdonosnak.”* A kézi csomózású egyiptomi gyártmányú imaszőnyeget virágmotívumokkal díszítették az imafülkében. Ez a szőnyeg pompásabb volt a falon levő szőnyegekénél a csokrokban pompázó színes, tarka virágok miatt, míg a tanári szobában az imaszőnyegeken mesebeli karaktereket ábrázoltak, élénk színű pázsittal, amelyen madarak sétálgatnak, s medencékkel, amelyekben halak úszkáltak.

Nem volt idő a szobabelső csodálatára, mert az íróasztalban megbúvó címtár megtalálása volt most fontos. És milyen szerencse! Egy oldalsó fiókban valóban volt egy notesz. A hosszú névjegyzéken Gina talált egy Bohema nevű személyt Ali úr neve és telefonszáma alatt. Gina nem gondolkozott sokáig, feltárcsázta a számot. Mord hang jelentkezett. Gina azzal kezdte, ha ő az, aki a tehergépkocsit megmentette, köhögjön, mert sürgős munka lenne a számára, életveszély elhárításról van szó. A köhögés pár másodperc múlva hallha-

tó lett. Aztán az illetőnek Gina gyorsan elmondta miről van szó. Azt mondta, ha megkeresi és hazaviszi az igazgató urat, az biztosan szépen fogja honorálni, hogy megmentette az életét, de ő az egyetlen nyakláncát adja az életmentésért honoráriumként. Az ember azt ígérte, fél órán belül látni akarja, ki a megbízó és milyen az ígért ékszer. Gina bezárta az asztalt és utána az igazgatói szobát, aztán mondta a portásnak, hogy akinek telefonált most, fél órán belül itt lesz. Addig ő a szobájában lesz. Bent magához vette az ékszert, aztán kiült a porta elé a folyosóra.

Az ember, aki jött, terepszínű öltözetet és az arcán símaszket viselt. Gina megmutatta az ékszert, elmondta, hogy a gépet Alexandria felett látták, tehát esetleg arra vagy azon túl kell keresni. Az ember bólintott. Lehet, csak Ginának tűnt úgy, de mintha az ember már ismerte volna őt. Készséggel jelezte, hogy mindent meg fog tenni, miután a televíziótól megszerzi a műugrókkal kapcsolatos információkat. Gina visszavonult a szobájába. Rettegve várta a fejleményeket. A rádió nem tett közzé semmiféle információt. Teljes volt a hírzárlat. Gina lefeküdt, de nem tudott elaludni. Valamiért, abban az egyben biztos volt, hogy ha valaki felkutatja és haza viszi Ahmedet, az egyedül ez a férfi lesz. Kicsit megnyugodott, aztán később elszundított. A másnapi lapok a rali-balesetet hozták, jelezve, hogy a kocs szerelésekor szabotázs történt, majdnem szándékos emberölési kísérlet. Szerencsére a rali kocs sofőrje nem halt meg és otthonában várja már a gyógyulását, az egyiptomi rendőrség pedig nagy erővel keresi a tettest. Másnap, Ahmed úr szüleitől üzenet érkezett, hogy a tanárok ne várjanak karba tett kézzel, hanem vigyék el a gyerekeket egy múzeumi látogatásra az otthon költségén. Utána írássanak a gyermekekkel beszámolót, hogy mit láttak. A következő nap ismét új utasítást kaptak, aztán ez így ment egészen a hét végéig. Gina már nagyon ideges volt. Nem hívhatta fel az emberét, mert az megtiltotta neki, és azért sem, hogy ne zavarja feleslegesen. Vasárnap reggel, amikor a portás a csöngetésre kaput nyitott, épen és egészségesen ott állott Ahmed a kapu előtt. Az egész személyzet megvendégelte, amiért izgultak érte.

Elmondta, hogy a gép motorját megbabrálták, ezért egyiptomi területen nem tudott leszállni. Amikor leszállásra alkalmas területet kerestek, kaptak egy rádióüzenetet, hogy vigyázzanak, mert bomba van a gépen. A Líbiai sivatag szélén zuhant le a gép, mert pokolgép volt a gépük orrában elrejtve. A bomba felfedezése után sikerült még katapultálniuk, de már Egyiptom határain kívül. Sajnos, ahol kiugrottak, a szélrózsa minden irányát beleszámítva, a közelben nem volt emberi település. Kúsztak, másztak előre, a semmiben, mert a lábukat megütötték a talajt éréskor, és ezért lábra állni nem tudtak. A homok véresre dörzsölte a testüket még a ruha alatt is. Később egyszerűen elfogyott a szilárd talaj alóluk. A másodpilótát elnyelte a futóhomok. Barátságatlan volt az egész térség. Nappal a forróság volt alig elviselhető, éjjel a fagyos levegő. Őt az utolsó percben mentette meg ismerőse, aki a keresésére indult.

Ekkor szólt közbe a portás, hogy örül, hogy Gina megbízható embert talált Ahmed úr keresésére, mert ha ő nincs észnél, akkor most az igazgató úr valahol a sivatagi homok

mélyén aludná örök álmát. Gina elpirult. Ahmed felemelkedett és mindenki szeme láttára kezet csókolva köszönte meg Ginának a megmentését.

A portás azt is mondta, jó lenne, ha Ahmed úr gyorsan intézkedne az árva-otthon falán felfelé igyekvő skorpiók miatt, mert komoly baj származhat, ha a skorpiók megcsípnek valakit.

- Itt skorpiók? Hogyan? – kérdezték egymástól. Rohantak mindent bezárni, nehogy bemásszanak valahová azok az átkozott kártevők. Ahmed úr összetelefonálta az ismerőseit, hogy jöjjenek és öljék meg a rovarokat, mert ezek a nem tudni honnan idekerült rovarok szörnyű bajok okozói lehetnek. Az ablakok ablaküvegén át láthatták két óra múlva, amikor kiszállt a közegészségügyi szerv, hogyan fújták le mérgekkel a rovarokat, aztán verték, taposták azokat ahol érték. Másnap délre tudták csak elhárítani a bajt. Közben találtak egy egyiptomi szövésű zsákot néhány még benne maradt rovarral. Minden bizonnyal valaki vagy valakik azzal teheték itt le a rovarokat, és minden jel arra mutatott, hogy gyilkos szándékkal.

A sivatagból megmenekülése, és egyben a skorpióktól való megszabadulásuk feletti örömeiben Ahmed az egész árva-otthont benevezte egy vasúti utazásra, hogy a gyerekek is megismerhessék az Egyiptomi Nemzeti Vasutak* kezelésében levő vasúthálózat 5 500 kilométer hosszú pályájából a Kairótól Alexandriáig vezető vasútvonalat. Az utazás Kairó Ramszesz* állomásától Alexandriáig tartott: Szuezen* kiszállással (Szuez a Mekkába tartó zarándokút egyik fontos állomása. Október 24-én érkeztek meg Szuezebe. Ez a nap az Egyiptom északkeleti részén, a Vörös-tenger Szuezi-öblének északi partján fekvő Szuez városának ünnepe volt. A vasútállomás fel volt díszítve, és amíg a vonatablakokból a városra ráláttak, mindenhol emberek tolongtak ünneplő fehérbe öltözve. Port Szaiban* szintén kiszálltak, ahol a vonat továbbindulásáig kilátogattak a tengerpartra. Port Szaid kereskedelmi város Egyiptom északkeleti részén, a Földközi-tenger partján, a Szuezi-csatornától északra helyezkedik el. 1859-ben alapították, amikor a csatorna épült. Port Szaid gazdasága főleg a halászatra és olyan iparágakra támaszkodik, mint a vegy-, a dohány- és az élelmiszeripar termékeinek, vagyis az általuk kényelmi termékeknek nevezett áruk előállító gyáira, üzemeire. Minden évben december 23-án ünneplik a Győzelem napját, vagyis Port Szaidba való Egyiptomi Bevonulás Napját. Alexandriát Kr. e. 331-ben alapította Nagy Sándor makedón király. Innentől kezdve évszázadokon át volt a tudomány és kultúra fellelője, a világ egyik legnagyobb városa. Alexandriában állt az ókori világ hét csodájának egyike, a Fároszi világítótorony. Ma fontos ipar-, és kikötőváros, mintegy 32 km hosszan húzódik a tengerparton. Alexandriában és környékén 3 napot töltöttek. Az olcsónak mondható hotelben: a Kaoud Sporting Hotelben volt a szállásuk ahol eredetileg egy éjszakára fejenként 4.200 forintnak megfelelő összegű volt a szállás, de reggeli nélkül. Ahol jártak, ott ettek olcsó piaci és utcai kifőzdékben, természetesen úgy, hogy az igazgató úr előre mindent megrendelt és leelőlegezett, a megérkezésükkor fizették ki a többi költséget.

Az igazgató úr előtérbe helyezte, hogy egy másik alkalommal a Kairó-Asszuán vasútvonalra fogja elvinni az árva-otthon lakóit, ha arra a kirándulásra megkapja a támogatást a Belügyminisztériumtól, de addig ezzel a kirándulással kell beérniük. (Asszuán: a modern egyiptomi Asszuáni Kormányzóság székhelye. A 2012-ben már 300.000 lakosú település, a Nílus keleti partján fekszik és ott található a Nílus vízbőséget szabályozó világhíres Asszuáni gát.)

A vasút történelméről előzetesként annyit mondott el az igazgató úr, hogy: a Kairó és a Szuezi Csatorna közötti vasút megépítésének gondolatát 1833-ban tette megfontolás tárgyává Muhammad Ali Pasa. Sajnos, a vasút a történelme során gyakran szolgálta idegen hatalmak háborús érdekeit, melyek hátráltatták a kiterjesztését, fejlődését, bár a fejlesztéséhez az egyiptomi bankok nagyléptékű hozzájárulása nélkül nem kerülhetett volna sor. Az utazás hosszú ideig tartott.

Úgy számolta Gina, hogy ennek a nagy társaságnak az utaztatása és az ellátása bizonyára megviselte az igazgató úr pénztárcáját, de a gesztus óriási volt. Mindnyájan annyira élvezték az egész utazást, hogy egész életükre szóló élménye lett mindnyájuknak. Ginát egészen elvarázsolták az ételek, a tájak, és az egyes történelmi helyek látnivalói, sőt még az iparukról híres települések is, de elborzasztották a büzt árasztó szétdobált szennyes ruhaneműk, az ezekből és más szemetekből kialakult szeméthegek, a legyek tömege, a szemetes gépkocsi-utak, a vasúti kocsikba történő fel- és leszállásokkor az egymást tiprása az utasoknak, a WC-k mocska. Viszont a Ramszesz állomás épületének belseje igazán egyiptomi, igazán varázsos volt.

Míg az otthonban alig ettek húsos ételeket, és ha mégis, azok inkább csak a nílusi halak valamelyike volt, ezek, az utazás során fogyasztott zöldséges és bárányhús-ételek minden igényét kielégítették. Ő nem szerette a halakat, de itt Egyiptomban hozzá kellett szoknia a halas ételekhez, főleg, a leggyakrabban fogyasztott franciásnak mondott füstölt halas tésztához, ami apróra vagdalt nyers spenóttal, ugyancsak apró paradicsomdarabkákkal és zúzott fokhagymával megszórva tálaltak részére. Az utazás során a legfontosabb nemzeti ételükből: a „ful”-ból, vagy reggelire, vagy vacsorára mindig kaptak egy keveset. Egytálételként feltálalva, de szendvics formájában is fogyasztották. Ezt, a lóbabból készült, húsmentes ételt úgy is emlegették, hogy az „a gazdagok reggelije, a kereskedők ebédje, a szegények vacsorája”.* Itt vált másik nagy kedvencévé az egytálétel: a koshari, mely tészta, rizs, lencse, szárított, pirított hagyma keveréke leöntve édes, vagy csípős paradicsomszósszal. Savanyított zöldségeket kínáltak mellé. Megszerette az úgynevezett mexikói salátát is, mely főtt kukorica magvakból és nyersen felszeletelt lila hagymakarikákból állott számára idegen, de nagyon finom fűszerezéssel. A kínált édességek is ízlettek. Az utazás során fogyasztott étek bizony változatosabbak voltak az árva-otthoni ételeknél.* Bár az utazás, a Csatorna, a Nílus-mente, Giza piramisai, és a többi opálos ködbe vesző múltú táj és város szépsége leírhatatlan volt, mégis alig várta már, hogy hazaérjenek és újra a saját kis szobájában alhasson.

Visszagondolva az egész utazásra az volt a véleménye, hogy Egyiptom gyönyörű és értékes föld, és bár az iszlám hit az a nagy erő, mely összefogja a népet, mégsem érezhető ez az összetartás az árva-otthonban. Úgy érezte, ezt ki kell alakítani, ha eddig nem történt meg. Mivel lehetne ezt elérni? Minden bizonnyal olyan dologgal, amit mindenki, kicsik és nagyok, a tanári kar és a személyzet is magáénak fogad el valamiképp. Egy nagy közös játéklehetőségre gondolt, amit csoportonként 6-12 fő játszhat, felnőttek és gyerekek együtt. Ha ezt sikerül megvalósítani, az óriási jelentőségű lenne, mert akkor az árva-otthon népessége teljesen egybeforrhat. Lehessen azt játszani az udvaron és rossz idő esetén az épület nagytermében. Olyan játékra gondolt, mely tipikusan egyiptomi. Itt játszódjon a közelben. De hol? Megvan. A Nílusnál! Napokon keresztül rajzolta a játék vázlatát, és mellé írta az elképzeléseit.

Középen folyt a Nílus és mellette húzódott a kétoldali zöld part, a Níluson az átívelő hidak is szerepet kaptak. Annak az őrtornyából is figyelni lehet a nagy folyót és a partokon megbúvó, a leshelyeken váró orvvadászokat és orvhalászokat. A hivatalos vadászok, az orvvadászok, a hivatalos halászok és az orvhalászok vadásztak a krokodilokra és a halakra. Mellékszereplők voltak a madarak és a majmok, amelyek hol a hivatásos vadászokat, és halászokat segítették, hol pedig az üldözötteket. A vízi állatoknak a rájuk vadászókat kellett kikerülni életben maradásuk érdekében. A játékban előfordult, hogy az üldözött állatok kapták el és ették meg a rájuk vadászókat, de a vadász sikere is megtörtént, no meg az, hogy a madarak megkopogtatták a vadászok fejét, ha haragudtak valamelyik vízi élőlény megölése miatt. Izgalmas játéknak ígérkezett. A játék bemutatásához a piacon Gina vásárolt 3 centiméter nagyságú, fából faragott kis krokodilokat, vízilovakat, halakat, kígyókat és golyákat a benti játékhoz. Leírta, hogyan képzei a kinti és a benti játék menetét. Következő lépésként megkérte a gondnokot annak a megszervezésére, hogy a tanárok és a személyzet köréből mindenki írja hozzá a saját elképzelését, ehhez jöttek még a gyerekek ötletei. Mind együtt próbálták ki a közös játékot és a bemutatón óriási sikert értek el. Ez a közös munka és a közös játék valóban összekovácsolta a kis közösséget egész életükre szóló élményt adva kicsiknek és nagyoknak egyaránt. Megszűntek az egymás közötti kicsinyes torzsalkodások és Ginát is elismerték a kollégák.

A játék létrehozóinak egyetértésével Gina ajándékozó levelet küldött Kairó város vezetéséhez, mellyel felajánlotta a közös játéktervet a városnak. Kérelmét azzal utasították el, hogy az csak maradjon meg az iskola tulajdonának. Ahmed igazgató úr azonban látva ezt a hatalmas sikert az ő árva-otthonában, arra gondolt, hogy a város, vagy szélesebb értelemben egész Egyiptom többi gyermekotthonával is meg kell ismertetnie ezt, aztán lehet versenyeket rendezni a különböző intézmények csapatai között. A tanári kar beleegyezésével írt erről Egyiptom Művelődési Minisztériumának. Hosszú ideig semmilyen választ nem kapott a felajánlásra. A sürgetésre annyi választ kapott, hogy türelem, mert a kérelmet elküldték a Köztársasági Elnök Hivatalának.

Ezen a közös játékon munkálkodás közben jött el az univerzális újév első napja, amikor az egész otthont feldíszították Gina javaslatára – mint a keresztények Karácsony ünnepén –,

ajándékokat adtak egymásnak és jókívánságokkal halmozták el egymást szeretetük jeleként. A gyerekek rajzokat készítettek, a férfi tanárok saját zsebből kis trombitákat vásároltak, Gina apró festményeket készített. Mindenki kapott valamit, Ahmed igazgató úrral együtt, aki három pálmaággal díszítette az épület leghosszabb folyosóját mindenki örömére. Január 13-a* ismét munkaszüneti nap volt, ezért az ünnepre való tekintettel az otthon lakói számára az élelmiszereket hamarabb kérték leszállíttatni. A Mawlid an-Nabi,* vagyis Mohamed próféta születésnapjának ünnepe alkalmából (török) édességgel ajándékozzák meg egymást az emberek, a kislányok cukorbabát (Mawlid Arúsa), a kisfiúk pedig cukorból készült huszárt kapnak. Legalábbis az eredeti szokás ez volt, bár a cukorbabát mára sok helyen felváltotta a műanyag baba. Az utcák fel vannak díszítve és számos mecset előtt állítanak fel sátrakat, ahol vallási zenét, Korán recitálást hallgathat az arra járó vagy különböző folkshownak lehet szemtanúja. Az ajándékokat mindenki az otthon költségvetéséből kapta nagyon szolidan. Miután mindenki részesült az ajándékból, utána kimentek a tanárok felügyelete alatt a városba mutatóanyagokat vagy bábszínházi bemutatót megtekinteni. Egy ilyen alkalommal fordult elő, hogy az egyik kislány édességet lopott, amiért később a felügyelő tanár az otthonban öt pácáütést mért a kislány tenyerére. Az feldagadt és nem tudta használni a kezét sem öltözködésre, sem írásra, sem másra. Ismét az igazgatónak kellett elrendeznie az ügyet. Nem ért el vele osztatlan sikert, de a döntése ellen senki sem apellálhatott. Az egyházi ünnepeket megtartották, de nem minden ünnepet vettek figyelembe. A keresztény ünnepekre Gina hívta fel a figyelmet azzal, hogy úgynevezett kopt keresztények élnek Egyiptomban és ők mikor tartják az ünnepeiket.

Az otthonban rendezett csapatjátékok első, második és harmadik helyezettei ingyenes belépőket nyertek tőle az Állatkertbe, néhány gimnázium és a Magyar Egyetem meglátogatására. Mivel a csapatjátékok negyedévenként zajlottak, a látogatások is így történtek a gyereksereg nagy örömére. A középiskolai és egyetemi látogatásokra azért volt szükség, hogy a tanulói lássák, hová kerülhetnek a kötelező elemi iskola elvégzése után, ha tanulni akarnak a jobb eszűek és főleg, ha valaki vállalja a taníttatási költségüket.

A Kairóban székelő egyetem magyar tanszéke óriási vívmány. Az Ain Shams Egyetem Magyar Részlege* az Al Alsun Kar Német Tanszékéhez tartozik. A kar kizárólag nyelvek és a hozzájuk tartozó kultúrkör oktatásával foglalkozik, a tanulmányok befejezése után kínál lehetőséget specializálódásra. Az első Magyarországról küldött rektor a 2000/2001-es tanévben kezdte meg a tanítást az Ain Shams Egyetemen, ami lehetővé tette, hogy a diákok a magyart második nyelvként tanulják. A tanár munkáját és a hallgatók felkészülését az egyetem kari könyvtárában elhelyezett magyar polcon található és bárki számára hozzáférhető könyvek, cd-k, hangoskönyvek is segítik. A hallgatók számára is nyitottak a kairói Kulturális Tanácsosi Hivatal programjai. A hivatal kiállítások és filmek mellett egyéb tevékenységeket is, mint vitafórumot, olvasóklubot (a mindenkor lektor vezetésével) kínál a magyar nyelv és kultúra iránt érdeklődőknek, illetve fotó-, plakát-, és fordítói pályázatokkal csábítja őket közös munkára. (Fontos megemlíteni, hogy a tanácsosi hivatalban is van lehetőség magyar nyelv tanulására.)

Március 8-a, a Nemzetközi Nőnap ünnepe, ezért március 7-én került sor az első egyetemlátogatásra. A Sammun-Nisszím és Nowrúz ünnepeknek, mint az egyiptomi és az iráni eredetű tavaszünnep megtartásának ideje változó, de a lakosság mindig nagyon várja. Eredetileg vallásos ünnep volt, de napjainkban már nem kötődik az iszlámhoz ez az ősi ünnep. Már az ókorban is újhagymákkal díszítették ekkor a ház belterét, mert a megtisztulást várták tőle. A vöröshagyma, a fokhagyma és a petrezselyem az egyiptomiak varázssos gyógyszerei, melyek egy családi otthonból sem hiányozhatnak. Ennek ünnepére már bőséggel terem az újhagyma, ezért díszítik vele fel az otthonokat. A termékenység jelképét pedig, a főtt tojásokat szép figurákkal festik. Vannak tojások, melyekre az ekkori nap-éj egyenlőségnek megfelelően fekete vagy kék alapra kerül fel a nap és a hold képe, és virág figurák ábrázolása. Előfordul, hogy ember nagyságú tojásfigurákat állítanak fel, és a festett mintákat díjazzák. Ilyenkor az asztalt fehér kendővel (abrosszal) terítik le, mely a tisztaság jelképe. A piacokon rózsavizet és tükröket árulnak, melyekre gyertyákat állítanak, mely a külső-belső világosságot jelenti a lelkeknek. Ennek az ősi ünnepnek a jelenléte mutatja, hogy a jelen a múltban olyan mélyen gyökerezik, hogy azt még a most uralkodó vallás az iszlám sem volt képes kitépni, ezért ezt mindenki ünnepli. Május 1-je a munka ünnepe, amikor a lakosság a Nílus part sétálóhelyein élvezte a pihenést. Sokan sétálnak ott mindig gyermekes családok.

Az igaz, hogy míg Kairó lélekszáma 19,5 millió, az európai fővárosoké nagyon sokkal kevesebb. Így nem kellene csodálkozni azon, hogy nem mondható tisztának. Kairó minden világvárosi csodálatossága ellenére még az itt töltött nyolc év után is idegen számára, nem vonzza. Pedig, amikor először járt itt, akkor leírhatatlan vonzódást érzett, de az mára már megkopott. Mostanra már egyre erősebb benne az érzés, hogy a szelek fuvallatai, a nap forrósága, az éjszaka légáramlatai, a föld kisugárzásai is alakítják érzelmeit, gondolatait, életét. Már érzi, ezek figyelmeztetéseit, a visszahívást, de még mindig ezernyi szállal kötődik Ahmedhez és a gyerekekhez. Vajon eljön az idő, amikor ez a kötődés megszakad? És, ha igen, vajon mikor, és miért? Ez után a kirándulás után érezte először úgy istenigazában a honvágyat, hogy már jó lenne hazamenni. Vágyta a magyar tájakat, az övéit, úgy érezte, ő nem tartozik ide, bármennyire szép és értékes ez a föld és bármennyire betöltötte eddig az életét.

12.

Hazaérkezésük napján várta Ahmedet az üzenet, hogy Ginával együtt tegyen látogatást a szüleinél, mert illik megnézniük, hogy van apja a nagy balesete után. Gina virágot vitt, Ahmed pedig a szülei kedvelt desszertjeit. Ali úr nem volt otthon, csak akkor ért haza, amikor már a vendégek indulni készültek. Ali úr mord volt. Amikor megtudta, hogy Gina még mindig náluk tartózkodik, el akart menni hazulról újra. Már a kilincs a kezében volt, amikor csengettek. Rendőrök jöttek, és őt keresték. Közölték, hogy házkutatásra van parancsuk. Megmutatták. Ali úr nem akarta hinni, hogy az ő otthonában egyszer ilyesmire

sor kerülhet, hiszen államhatósági szerv vezetője. Hívta telefonon a városi rendőrfőnök ismerősét, de az elhárította a parancs visszavonását mondván, hogy a parancsot az Országos Főkapitány úr adta ki, ő mossa kezeit, nem tehet ellene semmit. A rendőrök a szobalány segítségével az utolsó WC papír gurigáig mindent megvizsgáltak, de nem találtak semmit ami érdekelte volna őket. Már indulni készültek, amikor Ali úr egyik kisfia a rendőrök elé penderült és azt kérdezte, mit kerestek itt. Az egyik rendőr azt mondta, hogy „játékot”, amivel az apukája játszani szokott néha. Az egyik szekrény alján levő, nem látható fiókot kihúzva a gyerek megmutatta annak a tartalmát – mondván, hogy azt még nem látták, amivel apja játszani szokott velük. A kihúzott fiók múmiaöltözetet rejtett. A rendőrök összenéztek. Lefényképezték a „múmia öltözet” helyzetét, aztán magukhoz vették azt. A gyermeknek azt mondták, ezt meg kell mutatniuk a Főkapitány Úrnak, hogy a legközelebbi újévi szórakozáskor ő is felölthesse. Magukkal vitték Ali urat is. A kihallgatáson elismerte, hogy ő viselte a múmiaruhát magyarországi utazásai alkalmával. A vallatáson elismerte, hogy ő erőszakolta meg Ginát, és a megölésére ő adott megbízást az emberének, mert nem akarta, hogy a családjába idegen, egy európai nő beférközhessen, de Gina lakásának időnkénti feldúlását vagy feldúlását tagadta. A bírósági tárgyalás meghozta a kívánt végeredményt. 25 év börtönbüntetésre ítélték és nem csak Gina miatt, hanem az országúti rablások és a kábítószer terjesztés miatt, melyeket szintén rábizonyítottak. A benne rejlő nemzeti gőg sarkallta ezekre a rossz lépésekre, melyekért ideje volt már bűnhődnie.

Egy hét múlva Gina újabb afrikai levelet kapott, most e-mailként, és Burundiból. A „burundi fia” írta és kérte, hogy az „európai mama” adja az áldását rá, mert augusztusban szeretne összeházasodni a menyasszonyával. Írta, hogy az esküvőn négyszázan lesznek. Utána bérlakásban fognak élni, de majd megkezdik a spórolást, hogy saját lakást vehessenek. Gina elküldte a válaszában az áldását és banki átutalással pénzbeli nászajándékot is, hadd boldoguljanak a fiatalok. Azért döntött így, mert eddig soha sem hallotta, hogy az ő korabeli magyar házassulandók kikérnék szülő anyjuk áldását, pedig ez szívhez szóló szép szokás. Márai Sándor író szerint „a lényeges dolgokat emberek között soha nem a szavak, mindig csak a magatartás és a cselekedetek intéznek el”.

Gina tudott arról, hogy ez az áldás kérés nagyon régen a magyaroknak is szokása volt, de már régóta nem él köztük ez a szép szokás. Ezt nagyon szépnek tartotta, és meghatotta, hogy az ő áldását is kérte a pár. Mert, amikor egy szülő áldását adja gyermeke életére, akkor elfogadja, hogy gyermeke felnőtt és a házasságával röppen ki az életbe, hogy ezután a maga életútját járja a választottjával együtt. Az áldás lényegében a világrahozatalon kívül a legtöbb, amit adhat a szülő. Az apa hitet, bizalmat, biztonságot, az anya szeretetet. Ezek olyan energiák, melyeket mindenképpen érdemes kérni és befogadni azokat. Az áldást térdre állva szokták kérni. a szülő a kérő fejére teszi a kezét és úgy mondja el szerető szavait. Gina áldása így hangzott:

”Drága fiam, Eric! Amikor megérkezett áldást kérő leveled, gondolatban láttalak térdre állni, ahogy ez nálunk szokott történni, amikor a fiú a szülői áldását kéri. Mostanára felnőttél, a legénykorodból most végérvényesen kiléptél. Eldöntötted, hogy választottaddal

egy test és egy lélek legyél. Szívből köszönöm, hogy az európai mamádnak tekintettél engem. Ezzel a választással boldoggá tettél engem éppen úgy, mint ezzel az áldásomat kérő leveleddel. Ezzel elindítottál engem a lelki továbbfejlődés útján. Köszönöm, hogy az életem része voltál. Köszönöm és kérem, tarts meg az emlékezetedben.

Elfogadom a tényt, hogy felnőve saját életutat választasz. A következő cselekedeteid már nem a fiúé lesznek, hanem az érett férfié, amelyekért már te vállalod a felelősséget. Amiket én nem tudtam neked megadni, azt magadnak kell megszerezned, hogy az utódaidnak elmondhassad, hogy azok már a te szerzeményeid.

Gondolatban a fejedre téve a kezem adom az áldásom az életedre és ezzel a kézmozdulattal adom át neked a legtöbbet, amit adhatok: a szeretetemet, az engem irányító energiát, hogy őrizzen téged hosszú életutadon, adjon erőt, egészséget, biztonságérzetet, hitet a szép jövőben, hogy utána te is átadhassad azt a szeretteidnek, és utódaidnak. Remélem, hogy ez az én áldásom örökre veled marad. legyen benned ez egy olyan érzés, hogy nem vagy egyedül a világban, hiszen én is veled vagyok gondolatban. Most átadom neked az eddig összegyűjtött szeretetemet, energiámat, hogy az eljövendő utódjaid is haladhassanak, sikeresek legyenek egész életükön át, és az ő életüket is hassa át a szeretet betöltve a szívüket, mellyel ők hozzád hasonlóan lesznek képesek folytatni az életüket a biztos és bizalommal teli jövőbe.

Szívem mélyéből adom áldásom rád:

Kairó, 2010. április 22-én, Borzas Georgina, az európai mamád.”

Még este, az áldás elküldése után azon gondolkozott, mennyire érdekes az élete. Ténylegesen nincs vér szerinti gyermeke, mégis van három fia. Ezáltal vált valóra, egy, még lánykorabeli jóslat. Azt jóslták neki, hogy „három fia lesz, és még sem lesz egy sem.” Az etióp „fiával” és a kairóival anyagi természetű is a köteléke, de Erikkel csak szellemi. Mégis ez a burundi fiú kérte most az anyai áldását. Szép, maradandó ez az emlék számára. Ennek a fiúnak Ő fontos! Az Ő áldását is kérte! Ez talán másnak hihetetlen, de neki – akinek nincs saját gyermeke – ez óriási csoda! Úgy érzi, mintha az elküldött szeretettel nem lenne benne kevesebbje, sőt, mintha a benne maradt szeretet éppen úgy megsokszorozódott volna, mint amikor Jézus a több ezer tanítványának csak hat kenyeret osztott szét megsokszorozva a falatokat. Erik a válaszlevelében hálás szeretetéről biztosította „európai mamáját”, aki a szívében örökre benne marad. Gina boldog mosollyal nyugtázta „burundi fia” meleg szavait.

Két hét múlva Ahmed megkereste a börtönt, hogy megérdeklődjé, miként viseli bátyja a bezártságot. Az igazgató megnyugtatta, hogy Ali úr jól van, csendesén tűri a körülményeket. Ahmedben felöltött a gondolat, de nem mondta senkinek, hogy ha Ali nem rugdossa az ajtót és nem dühöng, hanem csendben van, akkor baj készül. Biztosan forral valamit, mert ez a csendesség nem jellemző rá. És igaza lett. Másnap reggel bemondta a kairói egyes számú rádió, hogy „Vigyázat, mert veszélyes bűnöző szökött meg a fegyházból, aki szökése közben megölt egy fegyőrt. Vigyázat, máshol is ölhet!” Gina is, Ahmed is meg-

ijedt. Ahmed azt ajánlotta Ginának, hogy zárkózzon be és ne mászkáljon el sehová az otthonból, mert ott biztonságban van, de kint a városban nincs. Este a portás azzal kopogtatott be Gina szobájába, hogy Ahmed úr várja a kapunál, menjen oda sürgősen. Gina megköszönte, hogy szólt a portás, aztán amikor az visszahúzódott, felhívta Ahmedet, hogy mit akar mondani, nem mondhatja el így telefonban? Ahmed csodálkozva közölte, hogy ő otthon van és eszébe ne jusson Ginának a kapuhoz kimenni. Jó lesz, ha az ablaktáblákat is behajtja. Gina nem mozdult ki annak ellenére, hogy az első után még másodszor is kereste a portás az üzenettel. A portás igencsak meglepődött, amikor tudomást szerzett az álhírről.

Másnap délután megtudták, hogy Ali urat még az éj folyamán elkapta a rendőrség és most már ismét rács mögött van, nem kell nyugtalankodni miatta.

Két nappal később, reggel Ahmed talpig gyászban jelent meg. Közölte, hogy a testvére meghalt. Mivel tudja, hogy fivére sohasem lett volna öngyilkos, biztos, hogy valaki megölte a börtönben. A reggeli börtönudvari sétáról nem tért vissza, ezért keresni kezdték. Az udvar egyik kiszögelésénél guggolt és az oldalát fogta. Amikor meglökték, hogy álljon fel, eldőlt. Kezével egy, az oldalából kiálló, nagyon vékony pengéjű tőrt szorított. Azzal szúrták le úgy, hogy a penge a tüdőt és a szívet is érte. Helyben vérzett el, ahol guggolt. Gina nem volt ott a temetésen, csak az árva-otthon férfi tanárai jelentek meg és kondoleáltak a távolmaradók nevében. Gina, bár elképesztőnek tartotta ezt a börtönbeli gyilkosságot, mégis megnyugodott egy kissé, hogy Ali úr léte többé nem fenyegeti. Elment bevásárolni. Az áruházban a pultok mögött, a húsárosoknál és a pékeknél, vagy éppen a zöldségeseknél, a piacon is, az utcai átkeléskor az autók között ismét találkozott csepp gyermekekkel, akiktől a „tulajdonosaik” (munkaadók) megkövetelték a munkát. A rongyos gyermekek félve nyomtak a kezébe valami eladni valót, hogy pár fontot kapjanak értük. Ginának, aki a gyermekgyógyászattal, gyermekpszichológiával foglalkozott, mindig szívszorító látvány volt ez, legyen szó a reggeli munkavégzésről, vagy a déli tűző napban, vagy este az éjszakában, vagy bármikor az autók kipufogó gáza között az úttesten bóklászó gyermekekről. Mélyen elgondolkozott ezen, és magában megállapította, hogy ezt az élményt feldolgozni számára sokkoló. Ez a látvány az, melyet soha sem tudna elfogadni, bármeddig is élne Egyiptomban. A gyermekmunka ilyen erőltetése abban az országban, mely a gyermekeket Isten áldásának tekinti és a gyermekközpontosság, a gyermekszeretet mindennél előbb való, óriási ellentmondásban van a nép saját életelveivel.

A járdaszigetről, ahonnan éppen átért a szálloda melletti áruház előtti útszakaszra, hogy betérjen az áruházba pár élelmiszert vásárolni, hirtelen nagy sebességgel a hotel utáni támfal mögül kivágódott egy besötétített ablakú gépkocsi. Egyenesen Gina felé száguldott. Gina moccanni sem tudott a dermesztő rémülettől, és bizonyára ott lelte volna a halálát a gépkocsi kerekei alatt, ha rá nem veti magát egy szintén ott álldogáló, valakire váró férfi. Az ember berántotta a szálló kapuján és éppen jókor, mert nem csak nagy sebességgel száguldott az autó neki a hotel falának, hanem a benne ülő két símaszkos férfi: „Allah Akbar / Allah Hatalmas” kiáltással gépfegyveréből tüzet nyitott az ott állókra, akik a me-

netrend szerint közlekedő autóbust várta. A hotelportánál álldogálók hívták a rendőrséget és a mentőket. Ginát hazavitték. Úgy érezte, ez már több a soknál, ezt már nem bírja elviselni, hazamegy Európába. Este, a TV bemondta, hogy Hollandiában, Amszterdamban a metró lejáróknál hasonló terrortámadás történt. Ott is történt haláleset, és sok a sérült. Ott is folyamatosan romlik a közbiztonság. Gina azt kérdezte magától: „Felfordult a világ? Hol van az otthona, ha mindenhol csak az erőszakról lehet hallani? Ha a jóra való emberek állattá válnak, sőt rosszabbak az állatnál, mely csak akkor öl, ha éhes?” Fontolgatta, hogy hazamegy Magyarországra. Muszáj kikapcsolódni ebből az életből egy kicsit. Megérdeklődte, mikor megy a következő repülőgép. Nem volt már szabad hely rá. Hazafelé jutott eszébe, hogy bécsi lakásából a bérlő, csak 6 hónap felmondási idő után költözik ki, és a munkahelye újra elfoglalásához is előre 6 hónappal kell jeleznie a szándékát. Látta, hogy a távozást meg kell beszélnie az otthon igazgatójával, a barátjával, mert csak úgy, egy terrortámadás miatt nem menekülhet el Egyiptomból.

Eljött a Ramadán hónapja. Ez az elnevezés az arab eredetű „ramida” szóból származik, amely szárazságot, hőséget jelent. Ramadán hónapban arra emlékeznek, hogy Allah kinyilatkoztatta Mohamed prófétának az akaratát. A hagyomány szerint 610-ben e hónap 27. napján adta Allah a Koránt az égből Mohamed prófétának, aki a Híra hegyére vonult vissza elmélkedni és böjtölni. A hívőknek 30 napos böjtöt kell tartaniuk, amitől a test és a lélek megtisztulását várják. Napkeltétől napnyugtáig tartózkodniuk kell az evéstől, ivástól, dohányzástól, a nemi kapcsolattól, kerülniük kell a dühöt, az erőszakot, az irigységet, a vágyat, a pletykát. Felmentést csak a 14 éven aluli gyermekek és egyéb meghatározott személyek kaphattak. A Ramadán megkezdésének napját csendesen ünnepelték meg az otthonban imádságokkal, csaknem egész nap fohászkodva Allahhoz. Ahmed úr ebben az időben távol volt, a helyettes úgy gondolta, hogy ha nem is az egész hónapban, de részlegesen a gyerekeknek is böjtölni kell, mert meg kell szokniuk az önfegyelmet. Nem engedélyezte a gyermekek rendes és rendszeres a táplálkozását, ami miatt Ginával összetűzés alakult ki. A gyermekek éheztek, a tanárok szintén, csak Gina eszegetett a saját élelmiszereiből, amikből minden gyermek kapott naponta egy marék aszalt gyümölcsöt és kétszersültet, egy pohár gyümölcslével, amit maga facsart narancsból vagy már gyümölcsből. Július 21-én kezdődtek a bajok, mert a gyerekek így is lassan elvesztették a szervezetükből a tápanyagokat. Gina feljegyzést készített a gyerekek részére a konyha által kiadott ennivalókról és az igazgatóhelyetttel aláíratatta. Aztán ezt a levélbe foglalva Ahmed után küldte. Mire megérkezett a válasza, hogy sürgősen hagyja abba a helyettese a gyermekek éheztetését, addigra a fél gyerekcsereg kórházba került kiszáradás és alultápláltság miatt. A helyettes Ahmed úr távollétében maga a rendőrség váltotta le és helyette a gondnokot nevezték ki az igazgató úr visszaérkezéséig. Kegyetlen napok voltak ezek a napok, amikor a hivatali helyzettel visszaélés szedte a maga gyermek áldozatait és semmit sem változtatott a tényen az egy hónapos böjt végi Ramadan Bairam muszlim ünnepe, melyet sok evéssel és ivással ünnepeltek meg.

Végre visszatért hivatalos útjáról Ahmed és minden visszatért a rendes kerékvágásba.

Pár nap múlva keresztények elleni támadásról esett szó a hírek között. Megöltek egy kopt papot és megszúrtak néhányat az imádkozó keresztények közül. Ők csak könnyebb sérüléseket szenvedtek, de élve megúszták a terrorcselekményt.

Azután egy Egyiptomba férjhez ment magyar lány hívta ki erősen köhögő gyermekéhez. Gina kérdezősködésére a mama elmondta, hogy e nép minden furcsasága ellenére ő szeret itt élni. Mivel az egyiptomiak nagyon gyerekbarát nép, ez kimondottan megkönnyíti a gyermeknevelést. Ő is jár baba-mama klubokba, így olcsóbb óvodát is ki tud fogni az általánosan magas költségű (2500 dollár/hó) helyett. „A családban senki se szól bele, hogyan nevelem a gyereket. Tudják, hogy nálam másféle elvárások is vannak és ezt tiszteletben tartják.” Amikor átment a szomszédasszonyhoz, hogy az újszülött baba miatt gratuláljon, látta, hogy ott az asztalon kristályvázák és aranyozott berakású pohárkészletek sorakoztak, a falon súlyos, aranyozott képkeretek lógnak egyiptomi tájak festményeivel. Az egyiptomi közép és felső réteg teljesen tipikus nappalijának képe volt ez.” A szomszédasszony elmondta, hogy most két hónapos gyermekével még egy hónapig marad otthon, aztán visszamegy dolgozni, nehogy más kerüljön a munkahelyére helyette. Mivel a férje tanár, és a férje munkahelyének van óvodája, ez ingyenes, ezért a gyermeküket ott fogják elhelyezni a munkaidő alatt. Máshol sokat kellene érte fizetni. A következő öt percben tovább folytatódott az egyiptomi és magyar dolgozó anyukák helyzetéről a beszélgetésünk. Irigykedve hallgatta mikor a GYES-ről, GYED-ről és társairól meséltem neki, míg én elcsodálkoztam, mikor megtudtam, hogy itt az állami szférában egy anya akár 20 évig is fizetetlen szabadságon maradhat, ami után gond nélkül visszamehet a szüléskor otthagytott pozíciójába.”

Később a TV és a rádió is hírt adott az egyiptomi igazságszolgáltatásról, mely a terror-szervezethez tartozás vádjával és a kopt keresztények líbiai lefejezésében való bűnrészes-ségük miatt egy egész bandát helyezett vád alá, majd börtönbüntetést szabott ki a vádlottakra.

A zavaros hírek időszaka után a március ismét fullasztóan köszöntött be. Tele volt a levegő leheletfinom szálló porral. Mindenbe beette magát. Gina csak állt és nézte az ég sárga színét, és azon gondolkodott, egy kiadós eső bizony elkelne, hogy ezt a fullasztó szaharai port legalább kis időre a földre levigye.

Másnap az esti TV adásban közölték, hogy hajnalban moszkító elleni permetezés lesz. A Nílus menti zöldség-gyümölcs árusok takarják le az áruikat. A szer ugyan nem árt az embernek, mégis jobb, ha csak a növények közé hullik és az eladásra szánt és már leszedett zöldségekre, gyümölcsökre nem. A permetezés napjának délutánján Gina ment a zöldségért a furgonnal az eladóhoz, ahonnan mindig szoktak vásárolni. Isten tudja csak, miért, de most a stand be volt csukva. A szomszédja készségesen kiszolgálta Ginát. Mielőtt fizetett volna, megkérdezte: „ugye le volt takarva az áru a permetezéskor, és mivel járda nincs, az út sara sem érte a zöldségeket?” Természetesen az eladó esküdözött, hogy semmi baja, minden rendben van. Nézze meg a hölgy, minden olyan szép, mint az élet!” Jó étvágyat kívánt hozzá. Gina otthon a folyóvíz alá tette a hozott árut, hogy megmossa, mert mit

lehesen tudni, valóban teljesen tiszta-e az, de a szakács kitepte a kezéből a megmosandó árut mondván, hogy „meg van örülve doktorasszony, hogy ennyi vizet el akar pocskolni?” A zöldségek mosatlanul kerültek felhasználásra a füstölt halas tésztához. Sőt, még a nyers spenótot és a paradicsomkockákat is feltálták rajta. Nem sokkal az ebéd után már szaladtak a gyerekek a WC-be hasgörcsrel, hánytak, ment a hasuk, estére belázasodtak. Gina nem próbálkozott hasat fertőtlenítők és lázcsillapítók beadásával. Azonnal hívta a kórházat és a gyerekeket bevitték. A kórházra bízta a megoldást, a gyógyítást.

A kórházba szállítást követő napon rendőrök jöttek Gináért és elvitték kihallgatásra, majd bevitték egy olyan szobába, melynek fent volt egy vasrácsos nyitott ablaka, a szobában volt egy asztal egy szobai-klozettel és más semmi. Ide bezárták mondván, hogy várjon sorára, mert még nem fejezték be a kihallgatást. Gina egy darabig állt a helyiségben várva a kihallgató rendőrtisztet, de amikor már úgy érezte, hogy nem bír tovább állni, leült. Kora délelőtt vitték el a tanítási óráról. Nem ebédelt, nem ivott és már estefelé járt az idő. Szomjas volt. Vizet kért és a kihallgató tisztet. Kapott egy kancsó vizet letakarva egy fehér kendőcskével és egy poharat. Nyugalomra intette az őre. A széken ülve aludt. Reggel napfelkelte után azzal jöttek érte, hogy hazamehet. Gina kérésére, hogy vigyék haza, azt a választ kapta, hogy nem haza megy most, hanem egy farmerhez, akinek meg kell gyógyítania a fiát, mert egy halszálka beleakadt a lágy szájpadlásába. Gina jelezte, hogy rendben, elmegy a gyereket megnézni, de miért őt hívják, más orvos helyett, és egyáltalán mit tud ő csinálni az orvosi táskája nélkül? Azt a választ kapta, hogy a gyereken eddig két orvos sem tudott segíteni, de neki muszáj, ha jól akar. Egyébként, megy vele a rendőrorvos is a saját táskájával, de sietni, kell, hogy a gyerek túlélje a bajt. Gina megkövetelte az orvostól, hogy ő előtte fertőtlenítsen le az eszközeit, hogy láthassa, aztán hozza magával mindazt, amit ő jónak lát. Elöl haladt az ismeretlen farmer, utána rohant szirénázva a rendőrautó Ginával és a rendőrorvossal. Odaérve először is tiszta lepedőkkel elkerített helyiséget készített Gina, majd tiszta lepedővel leterített asztalt, ahová a gyermeket fektették. A halszálka helyzete valóban nagyon rossz volt, mert nehezen tudta azt a csipesszel Gina megközelíteni. Mielőtt hozzákezdett, elmondta a gyereknek, hogy mindig azt kell tennie, amit kíván tőle, sírnia nem szabad és ne mozogjon. Az érzéstelenítő injekció, amikor elszibbasztotta a gyermeket, akkor kezdett hozzá Gina. Emlékezett, hogy bár nem ő csinálta, de rezidens (gyakornoki) éve alatt látott ehhez hasonló halszálka eltávolítást. Nagy odafigyeléssel végezte a munkát és végül siker koronázta tevékenységét. A gyermek sebét lefertőtlenítették, adott az apának öblögető szert, amit aznap használnia kell a gyereknél és este már lehet a gyermek – adta a biztatást. A rendőrorvos nagyon meg volt elégedve Ginával és ennek hangot is adott. Engedélyezte Gina hazamenetelét. Hazavitte a rendőrautó, nem kellett visszatérnie a rendőrségre. Az árva-otthon felé haladva mondta el a rendőrorvos, hogy már éjfélről ott kiabált az apa a rendőrségen, hogy neki csak Gina doktornő kell, mert biztos, hogy az a doktornő meggyógyítja a fiát, de nélküle meghal. Mivel a rendőrök eleinte nem akarták a doktornőt elengedni, a farmer azt kezdte kiabálni, hogy ő még a legfelsőbb szervekig is elmegy, ha a rendőrök megakadályozzák a gyógyítást. Így került sor arra, hogy

végül a rendőrség elengedte a farmerhez. Azt mondták, hogy ha a rendőrorvos látja a sikeres beavatkozást, akkor Gina végleg visszamehet az árva-otthonba.

Később a rendőrségi vizsgálat megállapította, hogy nem csak a moszkítóelleni permet-szerből volt rajta illetve a zöldség húzában, hanem az előző, a levéltetvek elleni védekezés permetéből is, mert az eladó nem tartotta be az egészségügyi határidőt, a szer nem szívódott fel a rövid idő alatt, és ráadásul találtak még Nílusba ömlő szennyvízből származó, a gyermekek szervezetére káros baktériumokat is. Nem az eladót és nem a szakácsot hibáztatta a Saria Bíróság, hanem az európai orvosnőt, aki rosszul bánt a gondjaira bízott árva gyermekekkel. (A saria kifejezés az iszlámvallással kapcsolatban több jelentése is használatos. Legtágabb értelemben elvont teológiai fogalom, amely az Isten által alkotott a világ harmonikus működését megszabó törvényeket jelenti, beleértve a természeti törvényeket is; az iszlám életforma, életmód, az Isten által előírt viselkedést.)

És, mivel a megbetegedett gyermekek között volt egy gazdag ember gyermeke is, aki nagy pénzüsszeggel támogatta az árva-otthont, az addig ment el, hogy azonnali hatállyal akarta eltávolíttatni Ginát az intézményből. Pár nap múlva, a Saria Bíróság – fennállása óta először – felmentő ítéletet hozott. Felmentette Ginát a vádak alól, eltekintettek a megvesszőzéstől, a pénzbírságtól és a kiutasítástól arra hivatkozva, hogy a doktornő azonnal a muszlim gyógykezelést vette igénybe és nem próbálta maga kuruzsolni a betegeket, azon kívül nagyon pontos volt a diagnózisa és az a meghatározása, hogy milyen (nem európai, hanem egyiptomi) vegyszerek okozták a bajt. Az újságok is hozták a doktornő esetét, amelyre szélsőséges elemek szinte őrjöngve követelték a doktornő példás megbüntetését, míg a farmer, a rendőrorvos pedig az önzetlen és hatásos, sőt ingyenes segítségnyújtás miatt kérelmezték a doktornő felmentését. A megbüntetés követelői olyanok voltak, mint azok a népelemek, akik Jézus megfeszítését követelték Pilátus előtt. Végül, az árva-otthon gondnoka előállította a vétkeket, akik elismerték a felelőtlen viselkedésüket és vállalták a büntetés elviselését. De, mire a felmentő ítélet megszületett, addigra már idegileg teljesen kiborult Gina. Nem tudták megvigasztalni.

Ahmed látva a helyzetet, bár a felmentő ítéletet ő segítette elő a Gina javára valló tanúkkal, mégis, Gina egyetértésével megigényelte a 6 hónap múlva esedékes repülőjegyet. Gina nem tudta, de a Sharia bíró közölte Ahmeddel, hogy a jövőben tartózkodnia kell a doktornővel való bármilyen együttműködéstől akár Európában akár Egyiptomban. Mindketten megbántva érezték magukat, mert hiába nem ők vétkeztek, mégsem akarták az igazukat elfogadni. Teljesen értelmetlen volt az egész „boszorkányüldözés”, mert több ezren élnek európaiak Egyiptomban, több vegyes házasság is született, mégis talán egyedül őket szúrta ki az Iszlámbíróság bírója, hogy „példát statuáljon”, pedig ők is törvénytisztelők, nincs velük baja az államnak.

Ahmed, egy utolsó próbálkozásként, hogy Gina feledje az őt ért sok rosszat, meghívta az egyik Nílus-parti hotelbe gyertyafényes vacsorára. Ő igent mondott, aztán azzal visszakozott, nincs estélyi ruhája. Nem mehet el oda, hogy el ne küldjék az elegáns, európai módon szmokingban megjelenő meghívója mellől. Barátja csak mosolygott, mondta, ő már

gondoskodott a toalettekről. Reméli, jól választotta ki a Gina termetére való öltözetet. Csak át kell öltöznie Ginának a hotelben. Ginát majd megölte a kíváncsiság, mit eszelhetett ki a barátja. A hotelben úgy köszöntötték őket, mintha milliomosok lettek volna. Ginát tengerkék, szorosan a testére simuló selyem estélyi ruha várta, a hajába egy vörös rózsát tűzött a fodrász.

A ruha cipzárjának felhúzására Ahmedet kérte meg Gina, remélve, hogy kedvet kap hozzá a barátja, de Ahmed csak szolgaszerűen teljesítette az óhaját és mindössze csak egy finom csókot lehelt csupasz hátára, majd siettetni kezdte, hogy menjenek már, mert várja őket a vacsora. Báránysültet kaptak különböző módokon elkészített zöldségekkel és gyümölcsökkel, és édes bort Madeiráról. Európai táncokat táncoltak ők is a többi párral együtt. Gina felengedett, csacsogott, egyre csak nevetett Ahmedre, akin szintén látszott, hogy nagyon jól érzi magát.

A fáklyákkal megvilágított teraszcél néztek le a Nílus vizére, melyen a terasz fényei sárgán ömlöttek szét. A víz egyik hulláma a másikba omlott lomhán és azokon redőkbe simult a sárga fény. A víz halk zúgását csak az orrlukaikon át vizet fecskendező vízilovak szuszogása törte meg. Csókot, csókra halmoztak. Nem látta őket más, csak csillagszemeivel a távoli sötét ég. Gina remélte, hogy a csodás est után ott alszanak majd. Most már teljes mértékben készen állt, hogy beteljesedjen a szerelme, hogy Ahmedé legyen örökre, de barátja most sem közelített hozzá, bármennyire is próbálta provokálni. Egymás melletti szobákban háltak, de a jó éjt pusztánál többet Gina újra nem kapott. Ahmed, reggel hazafelelé menet hosszú hallgatás után kissé rekedten megszólalt:

- Nagyon élveztem az együttlétünket drágám. Mint mindig, most is, nagyon jó volt veled. Te voltál számomra „Egyiptom fecske-madara”, olyan lény, amelyből bár több is van, de akihez mégis semmi és senki más hasonlítható nincs. Olyan vagy, aki szabadon repülhet, ahová neki tetszik, aki nincs kalitkába zárva, mint én. Soha sem fogom elfelejteni a nevetésed, a kedves szavaidat, az egész lelkemet simogató lényedet. A mindenemet betöltő csábító varázsodat, a naphoz hasonló ragyogásodat! Köszönöm, köszönöm! De, ne haragudj drágám, többet nem vagyok képes adni neked, mint amennyit eddig nyújtottam. Bármennyire szeretlek és vágyom rád, nem hitegethetlek, hogy feleségemül fogadlak, mert nem tehetem sem itt, sem Európában. Kérlek, értsd meg, hogy a hazám sajnos nem enged el. Búcsúzóul, kérlek, fogadd el tőlem ezt a verset, amit neked írtam, tiszta szerelemmel – kérte és átadott neki egy összehajtott papírlapot, hogy majd olvassa el.

Gina egy pillanat alatt átlátta a helyzetet. Úgy érzete, összedőlt az eddig gondosan épített világa. Hirtelen rátört a magány, de nem akarva, hogy ezt barátja meglássa rajta, és mert neki is búcsúszavakat kellett mondania a gyönyörű est után, barátja elé lépve átölelte a nyakát és elmondta, ami a szívében ez alatt a pár perc alatt összegyűlt:

- Nagyra értékeltem mindig és most is így vagyok mindazzal, amit tőled kaptam – válaszolta, majd folytatta – mondhatnám, hogy mit ér a tőled kapott sok nagy értékű ékszer, ha te nem vagy az enyém. De nem mondom, mert minden darabja rád emlékeztet majd, az együtt töltött szép időre. Hálás vagyok, amiért törődtél velem, amiért segítettél az uta-

mon, a barátságodért, a szeretetedért, szerelmedért. Sohasem feledem el, honnan jöttem, és, hogy „az európai mamája” lehettem sok édes csillogó szemű, tudásra szomjazó gyermeknek, veled együtt igazítva jövőbeli útjukat, veled együtt adva meg nekik a megfelelő erkölcsi nevelést és a szeretetet. Tudom, hogy bennünket nem a képességeid nem megléte, hanem a más ég, más táj hite, szokásai, törvényei választanak szét. Én mindezek ellenére nagyon szeretlek, és sohasem foglak elfelejteni. Gondolataimban velem leszel... – mondta és megcsókolta.

Ahmed kedvesét átkarolva adta vissza a csókját, cseppet sem törődve azzal, ki látja őket és ki nem. Elmúlt már az est mámora, utána csak a válás fájón édes szavai rezegtek bennük tovább. Az árva-otthon kapujánál sokáig álltak egymás szemébe nézve, örökre elméjükbe rögzítve a másik kedves arcát, tekintetét. Talán, egy láthatatlan energiával örökre egymáshoz kapcsolódtak elválaszthatatlanul. Gina az árva-otthonba ment haza, Ahmed a szülei házába. Gina otthon elővette a kapott papírlapot. Ez a vers állott rajta:

Búcsú kedvesemtől

(Egyiptomi szerelem-sírató)

Szép, sudár, Nílus-parti pálmafa
szabadon élhet a hazámban.
Fecske madár pihen meg rajta,
lombos ágáról szólal meg dala.

Ó, én drága, hűséges szerelmem!
Nekem minden kincsem, örömem.
Jaj, nem építhetünk közös fészket,
el kell válnunk édes mézem.

Gonosz kezek ragadnak el engem,
a tengeren túlra űznek el téged!
Búba engem, örökös sötétbe!
Én fecském, elválunk már örökre!

A vers elolvasásakor sejtette meg Gina, hogy Ali úr keze még a halálból is visszanyúlt, hogy mindenképpen elválassza őket. Bizonyára ez a vers Ali úrra utalhat, és talán általa a Saria Bíróságra is, nem pedig arra, képes-e Ahmed a házasság életre vagy sem. Úgy érezte, megszakad a szíve, de talán ez a jel az, amit el kell fogadnia, bármennyire fájó is mindketőjüknek.

Anyja sürgetésére, hogy beszéljen arról, hogy van Gina, Ahmed elmondta a szüleinek, hogyan járt szegény a zöldségekkel. Beszélgetés közben egyszer csak azt kérdezte Ameni

úr a fiától, miért nem vette el eddig Ginát? Nem szereti? „Él, hal érte” – jött Ahmed válasza. „Akkor miért nem vetted el eddig feleségül?” – kérdezett rá ismét az apja.

„Amikor én Kréta szigetén, a történelem előtti idők napkultuszát tanulmányoztam, éppen akkor volt ott egy kirándulócsoporth Thesszalonikiból, Görögország második legnagyobb városából. Egy lány véletlenül a lábamra lépett, amint a kiállítószekrénytől hátrálva fényképezte a kiállított műtárgyat. Amikor felszisszentem, bocsánatot kért. Elvörösödött. A barna bőrén áttűzelő vére olyan csodálatossá tette, hogy ott helyben beleszerettem, és többé nem akartam más lányról hallani. Ő lett a feleségem, az anyád. Ez az én esetem. Tudom, a tiéd más. Talán attól féltél eddig, hogy mint férfi csődöt mondasz az egykori baleset miatt, amit a bátyád okozott? Na és? Gina lehet a harmadik feleséged, hiszen a bátyád feleségeit is el kell vened. Náluk gyakorolhatod a férfiasságodat. Ha náluk nem megy, nem kell szégyellned Ginánál sem. Ha nem anyád lenne a feleségem, én kipróbálnám a barátnődet, hiszen, ha csak egy kicsit is tetszem neki, menni fog a dolog, mert szemrevaló nő. Egy család vagyunk. Nem mindegy neked melyikünk teszi magáévá, ha te nem tudnád? Nos?”

Ahmed fuldoklott a dühtől. Ekkor szinte gyűlölte az apját. Csak annyit volt képes a végén kinyögni, hogy: „Édesapám, nekem nem lehet, de nem a képességem miatt, de édesapám meg ne próbálja, ha kedves vagyok édesapámnak!”

Ameni úr nem vette észre a parányi eltérést fia szavában, hogy miért nem veheti el a barátnőjét és tovább kellemetlenkedett, ami Ahmed elrohanását eredményezte.

Ameni úr, fia tiltása ellenére mégis útra kelt. Megérkezve az árva-otthonba, meghagyta a portásnak, hogy ne zavarja senki, amíg a doktornővel eszmecserét folytat az iskola jövőjéről. Gina megdöbbsent, amikor barátja apját látta belépni szobája ajtaján kopogtatás nélkül. A családja nem jött Önnel együtt, uram? – kérdezte.

- Nem – válaszolta a férfi – most csak kettőnknek kell megértenünk egymást.

Gina, bár rátört a szorongás, hellyel kínálta a vendéget. Ameni úr elmondta, hogy mi történt Ahmeddel, amiért eddig nem tudott megnősülni, pedig már nagyon ideje van, hogy házasságot kössön a bátyja két özvegyével a gyermekek miatt is, akik imádják őt. Története szerint, Ahmedet a bátyja pezsgővel várta a műugró vizsga után, hogy gratuláljon az első helyezéséhez. A pezsgő kilőtt dugója rossz helyen találta el Ahmedet, aki az eset után sokáig élet és halál között lebegett a kairói baleseti kórházban. Csoda, hogy egyáltalán életben maradt. Azóta Ali és Ahmed között a kapcsolat erősen feszült. Gina erre elmesélte, tudomása szerint csak Fatimével kell házasodnia Ahmednek, mivel Ali úrnak csak egy felesége van, a másik asszony, akivel hált, az csak az ágyasa volt és Ahmed már hazaküldte őt hozománnyal a szüleihez. Ott a vőlegénye várja, hogy egybekelhessenek. „Jó, akkor rendben van.” – szólt Ameni úr. – „Én nem tudtam erről a fejleményről. Neked lányom, milyen terveid vannak a fiammal? Megbékéltél már azzal, hogy Ali fiam volt, aki megerőszakolt?” – érdeklődött tovább. Ginának kezdett ez a kérdezősködés már nagyon a terhére lenni, és arra gondolva, hogy Ameni urat ráveheti a távozásra, felállott és úgy mondta: „Csak barátja vagyok a fiának. Az igaz, hogy végtelenül szeretem, de ő a tudomásomra

hozta, hogy hazájának szokástörvényei szétválasztanak bennünket, azért nem vehet feleségül annak ellenére, hogy sok ezer más ember kötött már vegyes házasságot egymással. Én megtapasztaltam a Saria Bíróság ellenszenvét, ezért elfogadtam a barátom nyilatkozatát. Higyje el kérem, nagyon sajnálom, de mást nem mondhatok Önnek. Kérem, fogadja el a közlésem.

- No, jó – válaszolta Ameni úr – arra gondoltál-e, hogy ha a fiamhoz nem tudsz feleségül menni, akkor én hozzám jöjj a második nőmül? Én elvinnélek, bár az a feleségemnek némi csalódást jelentene” – szolt, majd folytatta: „ha csak egy kicsit is tetszem neked, ez nem lehet akadály! Csak az orvosi tevékenységedről kell lemondanod, és akkor máris asszonyom lehetsz! Vagy éld meg Ahmed fiammal az én nevem alatt, hiszen egy család vagyunk, és nem te leszel az egyetlen asszony Egyiptomban, akit két férfi is élvezni fog. Lássam csak, tetszem-e neked!?” – kérdezte, és egy nem várt mozdulattal az ajtó felé lassan hátráló lányt átkarolva meg akarta csókolni.

- Nem egyezem bele a javaslatába, mert nem tisztességes – válaszolta Gina – nem mondhatok le a hivatásomról. És én csak Ahmedet szeretem! Ha az övé nem lehetek törvényesen, másé nem leszek! Hagyjon, eresszen, itt további beszélgetésnek ebben a témában helye nincs. Kérem, menjen el!

Gina el akarta tolni magától Ameni urat, de az nem tágitott, mindenképpen meg akarta csókolni Ginát. Közelharcot vívott vele, hogy ellökje magától és valahogyan megmeneküljön az „após/férj-jelölttől”. Megpróbált segítségért kiáltani, de csak artikulátlan hang tört ki belőle, de végül mégis sikerült segítségért kiáltani és azt is, hogy nem akar Ameni úré lenni.

Ki tudja meddig fajult volna a dolog, ha egyszer csak a kitáruló ajtóban meg nem jelent volna Ahmed. Már kintről hallotta a felboruló szék zaját és a kiáltást. Most bősz vadállatként ugrott eléjük. Apja hamarosan távozott. Gina a rekamié sarkába kuporgott, és reszketve zokogott. „Ó, miért ilyenek a tieid, Ahmed? Inkább meghalok, de így nem élhetek! Hazamegyek!”

Ahmed tudta, hogy most már végérvényesen minden elveszett. Simogatta, becézgette Ginát, amíg egy kicsit megnyugodott. Elmondta, hogy Gibrilt kísérte el a középiskolába, azért nem jöhetett hamarabb. Úgy döntött, hogy mivel Gina vállalta a középiskolai költségei megtérítését az ő „egyiptomi fiának”, hogy legyen vele a továbbiakban is – a „mama” esetleges távollétében – törődő apja a fiúnak, ő a nevére veszi, mintha saját fia lenne és egyetemre küldi a gyereket a középiskola után. Legalább lesz a nevén egy gyermek, aki majd öröklí a vagyonát. De tettének legfőbb oka a vágya, hogy maradjon neki valami közös, a kettőjük körülbelül 15 éves kapcsolatából, mely alatt Gina hű volt hozzá. Maradjon meg ez a gyermek, mint egy családtag, mely összeköti őket, mint a közös gyermek. Ahmed elmondta még, hogy az 1993. évi Hágai egyezmény (továbbiakban: Hágai Örökbefogadási Egyezmény) a gyermeknek a nemzetközi örökbefogadások esetén való védelméről, és az ilyen ügyekben történő együttműködéssel foglalkozik. A dokumentum szerint csak abban az esetben van lehetőség a külföldre történő örökbefogadásnak, ha a származási ország-

ban már bizonyíthatóan minden lehetséges gondozási formát kimerítettek, és a nemzetközi örökbefogadás a gyermek érdekében áll. A nemzetközi örökbefogadás az állandó család előnyét kínálhatja egy olyan gyermek számára, akinek nem lehet megfelelő családot találni abban az országban, ahonnan a gyermek származik. A Gina által teljesített oktatási költségátvállalás segítség Gibril számára, de mivel Gina egyedülálló, nem él családban, mely befogadhatná a gyermeket, ezért ő, Ahmed kérelmet nyújtott be a Hágai Egyezményt létrehozó Testülethez, hogy az fogadja el Gina vállalását és azt, hogy ő, Ahmed (bár nem férje Ginának) lehessen az árva Gibril örökbefogadó apja, s ezzel a középiskola után ő törődhessen vele. Fiává fogadhassa Gibrilt és ő vállalhassa e gyermek továbbtanulási költségeit, támogatását, valamint majd a családalapításával kapcsolatosakat is, hogy végül az élete során szerzett vagyonát rátestálhassa. Gina kérte barátját, hogy értesítse majd a testületi döntésről Gibrilt illetően. Ahmed bólintott, hogy meg lesz. Együtt vásárolták meg a repülőgép jegyet. Az éj nem múlt el nyomtalanul. Forró csendjében, amíg lassan peregték az idő homokszemei, lassan peregték Gina könnyei is. Csak lassan enyhült a szorongása.

A reptéren Ahmed anyja, Ahmed, az árva-otthon gondnoka, Egyiptom Parlamentáris Köztársasága Elnökének megbízottja és Gibril búcsúztatta. A mindig szótlan és szúrós tekintetű gondnok elérzékenyülten törölgette a szemét, aztán az illemmel mit sem törődve, egyszerűen átölelte Ginát szeretete jeléül és átadott neki egy zacskó narancsszínű szőlőt. Kérte, fogyassza el a doktornő a Nílus-delta legjobb szőlőjét, mely az ő kertjéből származik. Az nem Bilharzia-fertőzött, mert nem a Nílus vizével volt locsolva, és permegezve, sőt, meg is van mosva. Az elnöki megbízott kérte, hogy a köztársasági elnök úr, az itt megjelentek, és az árva-otthon nevében ő mondhasson búcsú beszédet. Gina elmosolyodva intett beleegyezést.

- Kedves Georgina asszony – kezdte a kiküldött – megbízóim nevében búcsúzik most Öntől, aki mindig jó és kedves volt mindenkire, munkáját nagy szakértelemmel, lelkesedéssel és lelkiismeretesen végezte. Minisztériumom nagyra értékeli, hogy az Ön által kitöltött és a társai által kifejlesztett közösségi játékot felajánlotta államunknak. Ezért Önnek Egyiptom Parlamentáris Köztársaságának elnöke, az „Egyiptom rózsája” kitüntetést adományozza. Az árva-otthon pénzt kapott a már régóta kért fejlesztési kérelme valóra váltásához. A találmány elismeréséről, a nemzetközi nyilvántartásba vételéről Ahmed úr a leiratot már megkapta, Georgina asszony pedig Bécsben fogja azt átvenni a szerzői tiszteletdíjával együtt.

Kérte ennek a közlésének a szíves tudomásul vételét. Ginához lépett és kezét csókolt. Utána mindenki megölelte és megpuszilta, nem törődve azzal, hogy európai nő ők a vállalási előírásuk szerint nem pusztulhatnak meg így nyilvánosan. Gina elérzékenyülten vette át a kis dobozt, mely a kitüntetést foglalta magába. Ovális elefántcsont keretben arany lapra volt rádolgozva egy rózsza ametiszt-kristályokból, a szára és a két levele smaragdból. A bronz hátoldalába bele volt vésve az ajándékozott neve és a dátum, míg a rózsza felett az ajándékozó neve volt látható. A kitüntetésről szóló okirat háttérképe Egyiptom címerét* (fekete tollazatú arany színű sas a gyomrán az egyiptomi trikolorral) ábrázolta. Az elnöki

megbízott legvégül azzal köszönt el, hogy kéri Allahot, védje, óvja meg minden bajtól Georgina asszonyt, áldja meg az Isten, mind a két kezével. Bősséggel szórja Allah a jókat „Egyiptom rózsájának” további életébe. Köszönik, hogy széppé tette az életünket!

Gibril azt ígérte, ha nagy lesz, megkeresi európai mamáját az ő hazájában. Kérte, hogy várjon arra az alkalomra.

Gina is elérzékenyülten mondott köszönetet, aztán búcsút intve felszállt a repülőgépre.

13.

Első útja Magyarországra, a családjához vezetett. Csak sokára, a szomszédok útmutatása alapján találta meg családtagjait, mert eladták a házat és beköltöztek a városba. Anyja első gyermekének Rózsikának a fia a tiltás ellenére kiment az udvarukról, hiába volt a kapu beakasztva a vastag láncsal. A nyílásnak megfelelő résen, valahogy mégis áttolta a biciklijét, ő a kapun át kimászott, hogy az utcán biciklizzen. Kis biciklijével lekarikázott az országútra a dombról. Egy arra jövő teherautó elütötte. A kórházba szállítás közben meghalt. Kisfia halála után Rózsika elment dolgozni a Diósgyőri Csokoládégyárba. Elvégezte a gimnáziumot, érettségig szerzett. Közben összejött a művezetőjével. Házasságot kötöttek és most várja első gyermeküket. Kislány lesz. Anyja és apja nyugdíjba mentek. Gina látogatása idején, életükben először nyaralni voltak Harkányban, Pécs mellett. Tibor elvált. Második feleségével jól vannak, egy hónapja született meg második kisfiuk. Lali is megnősült, ott két kislány van. Irmus elvált Miklóstól, aki erősen ivott, és már nem akart a feleségével együtt élni, más nő kellett neki. Irmus a válás után összejött egy gyerekkori ismerőssel, akivel már összeházasodott. Az új hitves özvegyember volt, Irmust boldogan fogadta el, mint pótmamát, a már felnőtt két gyermek. Megtudta még, hogy időközben fény derült a lakását feldúló személyére. A ház legelső házmesterének volt rokona az illető, aki, egy ékszerüzlet kirablásából származó ékszereket annak a háznak valamelyik, talán egy földszinti lakásban rejtette el a parkett alá, de az idő múlásával, amikor kiszabadult a börtönből, már nem emlékezett a rejtekhelyre. A rendőrség hiába szedette fel később az egész lakás parkettáját. Nem találták meg az ékszereket. Nem tudták meg, hová lettek, ha tényleg ott voltak elrejtve azok. Az idős betörő a börtönbüntetését tölti, mert a legutolsó lakásfeltöréskor összetűzésbe keveredett a Ginát követő lakástulajdonossal úgy, hogy az a sérüléseibe belehalt.

Gina rájött, hogy amíg ő vakon a szerelme után futott, aki végül nem vette feleségül, egyedül maradt. Nem várja otthon senki. Nem mondja senki, hogy a két szerető karommal hazavárlak, siess, hogy átölelhesselek! Ha beteg, nincs senki, aki egy pohár vízzel a szomszját oltsa. És mégis, mégis megérte, hogy követte Ahmedet Egyiptomba. Gazdag élete volt. Olyan gazdag, amilyen gazdagságban sokan nem részesülhetnek az életük során. Még nem is álmodhatnak róla. A gyermekek szeretete és az Ahmedé olyan kincs, mellyel sem-

mi más föl nem ér. Nem maradhatott ott elfogadva a felajánlott „apósi” hitvesi ágyat, lemondva a hivatásáról. Minden vágya volt, hogy feleség és anya legyen, de nem lemondva a hivatásáról, mert ő arra született, hogy orvos legyen, hogy gyógyítson és tanítson. Nem cserélhette el Ahmedet másvalakire, mert őt számára nem pótolta volna senki. Úgy döntött, ami még hátra van az életéből, azt is munkával fogja tölteni. Tanít is, gyógyít is, mint eddig.

Bécsben élve olykor elment a „Visegrádi Négyek” országaiba, olykor más országokba is Európában, Ázsiában, és az ősi inkák földjére is ellátogatott. Megkóstolta ételeiket, italikat, hallgatta meséiket és zenéiket. Már nem vágyott többé sem Arábiába, sem Ázsiába. Igaz, sok finom ételük van, sok szép tájuk gyönyörködteti a szemet, de neki elég volt az idegenségből.

Ha idegeneket akart látni, csak át kellett lépnie háza küszöbét és máris láthatta, amint ott csetlik-botlik valamelyik idegen nációbeli fiatal, aki talán csak a saját istenét ismeri el, ha egyáltalán tiszteli, de annak az országnak a népességét mely befogadta, azt nem, mert az keresztény. Az igázta le annak idején a népét, mint gyarmatosító, ezért azt vallja; „a keresztény nem ember. A keresztény és a zsidó ellenség! Ő keresztény orvossal nem gyógyítatja magát, neki csak a saját orvosai kellenek. Egyedül jött, de családegyesítést kér, aztán a meglevő hat gyerekhez szül még a felesége néhányat, ha együtt lesz családjának mind a huszonhárom tagja, elegendő segílyt kap az Európában élésre, dolgozni sem kell. Itt lesz az Eldorádó!” A gazdasági bevándorló pár hónap után már nem vágyik vissza a hazájába, hiszen Európa eltartja, mert Európa gazdag.

Ezeket elmélkedett, amikor a telefonja üzenet érkezését jelezte. A miskolci önkormányzat egyik előadója jelezte, hogy két éve nem fizeti a házadót, és a víz, gáz, villanyáram fogyasztást sem. Megdöbbsent. Egészen elfelejtkezett az adó további fizetéséről. De, hogy is van? Ha nem lakik ott, akkor nem fogyaszthat semmit. Ki halmozhat fel közüzemi tartozást helyette? Válaszüzenetként jelezte, hogy másnap haza indul, a dolgokat rendezni és jelezte még, hogy 10 éve nem lakik otthon, ezért a közüzemi tartozás nem az övé. Egyébként is, a víz, a gáz és a villanyóráját a távozáskor a közüzemi szolgáltatók lezárták (lepecsételtette), ezért valamilyen tévedésnek kell lenni a fogyasztással kapcsolatban.

Hazaérkezve nem tudott bemenni a lakásába, mert a Lyukó-völgyből oda beköltözött 11 tagú család lecserélte a zárait. A jogtalan lakáshasználat és a közüzemi díjak jogtalan felhasználója ellen ügyvédhez fordult és a rendőrségen megkereste Karcsi főhadnagyot. Szerencsére ő csak a következő hónapban akart nyugdíjba vonulás miatt végleg távozni, így most még tudott Ginának segíteni. A családot kitették, visszaküldték oda, ahonnan ideköltöztek. Ginának, ahhoz, hogy a házát el tudja adni, fel kellett újítani háza tönkretett állagát, aztán a család által csinált adósságot ki kellett fizetni. „Ha a pénzt vissza akarja kapni a családtól, pert kell indítani ellenük” – adták neki a felvilágosítást. Lali ismét segített a lakást rendbe hozni, azért, hogy kevesebbe kerüljön, Gina lett a segédmunkás éppen úgy, mint amikor az első lakást kellett leválasztani a melléte levőtől. Lapátolta a homokot, keverte a maltert, aztán adogatta kézhez az anyagokat. Később festett, mázolt. Mindig azt

tette, ami kellett. Miután Lalit is kifizette, a lakásügynökséggel kötötte meg az eladásra a szerződést, majd visszament Bécsbe és várta, mikor adják el a házat. Mivel Isten malmait lassan őrölnék, csaknem egy év múlva sikerült az eladás. A pénzért ismét Magyarországra utazott.

Elöregedett szüleinek adta a pénz felét, mondván, hogy úgy használják fel, ahogy akarják, vagy adják annak a gyereküknek vagy azoknak a gyerekeiknek, akiknek akarják, de ő örökséget nem kér, mert ez a ház nagyon szép összeget hozott számára. Többre nem vágyik. Ágica ugyan megpróbált tőle pénzt kicsikarni a családja számára, mondván, hogy minek Ginának annyi pénz, hiszen egyedül él, neki meg öt gyereke van. Úgy adja Gina a pénzt, hogy nem kölcsön kéri, hanem ajándékként, örökbe. Gina jelezte, hogy van két örökbe fogadott fia, akikre még költenie kell, ezért Ágica elégedjen meg most 100.000 forinttal, mert többet nem tud adni. Gina megállapította, hogy a vér nem vált vízzé. Anyja családjának a pénzhétsége Ágicánál csúcsosodott ki. A nála, Ginánál maradt fél ház árának már a fele elment tőle, a húga meg még ezt is sajnálja tőle, pedig Ágica háza értékesebb volt az övéénél, hiszen az utóbbi években a víz, gáz bevezetése után a gang beépítésével fürdőszobát létesítettek, aztán a padlástér beépítésével újabb két szoba összkomfortot alakítottak ki a régi családi házban. Gina ezt a pénzt meg akarta tartani magának tartaléknak, hogy ha valami miatt szüksége lenne rá, legyen pénze. Ginát felháborította ez a pénzsóvárság, irigység.

Pár nap múlva, amikor a Mozart parkban üldögélt, látta, hogy a szomszéd padon levő idős nőt molesztálja két suhanc. Először kérték, menjen arrébb, mert le akarnak ülni. Az asszony a pad szélére húzódott. Ők leültek mellé, aztán mindig arrébb szorították, hogy le-szorítsák a padról. Az asszony nem állt fel és nem ment másik padhoz, hogy ott üljön. A két suhanc, mert az asszony nem akart elmenni, leköpte és a mellén a ruháját megragadva rángatni kezdte. Gina a gombfényképezőgépével lefényképezte az esetet, aztán a bevándorlóknak kinéző suhancokat először németül, majd arabul is leszidta és elküldte onnan mondván, „nem azt tanította nektek a Korán, hogy az időseket tisztelni kell?” A fiúk először nagyon megijedtek, aztán nem hogy elmentek volna békén, Ginát ütlegetni kezdték. Segítségükre sietett egy férfi, aki miatt a két srác végül elfutott. A férfi hazakísérte Ginát. Közben beszélgettek. Szombat este, amikor a színházban volt a kolléganőjével, meglepve látta, hogy az új ismerőse is ott van. Ő is észrevette Ginát. Az előadás után megkérdezte, nem akarnak-e taxival hazamenni, mert ilyen későn nőknek nem tanácsos már egyedül járniuk. Igent mondtak. Először az utcában Gina szállt ki, aztán a kolléganő, majd az idegen férfi, Donáld. Míg Gina az utca elején lakott, a férfi az utca végén, Emily, a kolléganő pedig azt utcájukra merőleges kis keresztutca elején, hozzájuk nem messze.

Gina nem erőltette, hogy a migránsok tőle kérjék a gyógyítást, bár Egyiptomból visszajövetkor a napilapban és az utca elején, falragaszokon német és arab nyelven is ajánlotta rendelőjét nőknek, és gyerekeknek, de kényszer az nincs. Minden felnőtt embernek magának kell eldöntenie, hogy mit akar tenni, mi a célja, mit akar kapni a sorsától. Ha valaki tudja, akkor ő igen, hogy a célt elérni mások segítenek bennünket. Ha töretlen erővel küz-

dünk, elérhetjük az életcélunkat számtalan buktatón át is. Lehet, hogy az út végére ebben a küzdelemben egyedül maradunk és nagyon elfáradunk, de megmarad a megelégedés: azt az utat jártuk végig, melyet magunk választottunk magunknak. Másként alakult, mint ahogy tervezetük? Igen, és akkor mi van? Nem az a lényeg, hogy mégis sikerült? Mégis célt értünk a sok göröngy ellenére, és a ránk dobált sár közben is? Így van jól, ahogy van. Ezt az életet kell elfogadni, a megváltozott körülményekhez igazodva, de mindent lenyelni azért mégsem lehet. Ha a szülő nem nevelte meg a saját gyermekét, akkor az iskolának kell a jó modorra nevelni, de legalább arra, hogyan viselkedjen egy olyan országban, mely befogadta és valamelyest eltartja.

Megírta a feljelentést a két suhanc ellen a kerületi osztrák rendőrség részére és az Iszlám Bíróságra is. Mellékelte az általa felvett fotókat és kérte, büntesse meg az illetékes szerv a vétkeket. Azért küldte el a levelét mindkét helyre, hogy a rendőrség ne térhessen napi-rendre az ügy felett, ne tagadhassa le a panaszlevelet. Ne hivatkozhasson arra, hogy ők a békés öregek rasszisták és nem őket érte bántás, hanem szegény két fiút ők zaklatták. Mindkét helyre megírta, hogy hová küldte el még ugyanezt a levelet intézkedés végett. Ők idős emberek, nem érdemlik meg ezt a bánásmódot a két suhanctól. A nyomatékosság kedvéért postán, ajánlva is elküldte a két levelet.

Hazafelé tartva látta, hogy ég egy ház az utcában. Rémülten látta, hogy az égő ház az övé. Megijedt, hogy az értékei esetleg elpusztultak. Kérdésére a rendőr azt mondta, hogy huli-gánok törték fel a házát, de nem találtak semmi ínyükre valót, így az orvosi eszközei magukhoz vétele után a migránsok felgyújtották az épületet. Az orvosi eszközök, műszerek előkerültek, nem károsodtak. A házat Gina helyrehozatta Ahmed egyik ékszerének eladási árából. Az izgalmak elülése után, amikor végre felújított szép lakása ajtaját becsukta maga mögött, azt kérte a Mindenhatótól, adjon neki már az eddigieknél nyugalmasabb időket, mert az életében túl sok volt a rosszból. Örülne a békés időknek, mint ahogy Skóciában örült a szép csendesen hullámozó, ezüstösen kék Loch Ness tó vizének. A két szerv válasza csak sokára érkezett meg. Ginát óriási meglepetés érte az Iszlám Bíróság válaszával. Azt írták, hogy ezt a levelüket a bécsi rendőrségnek is megküldték tudomásulvétel végett. Ha a két vétkes letölti az osztrák bíróság által kirovandó börtönbüntetését, maga a bíróság magas rangú vezető helyettese fogja őket visszakisérni a hazájukba, mert életveszélyes a viselkedésük, nem maradhatnak itt, ki kell toloncolni őket.

Ezután csökkentette a rendelési órái számát, inkább kiment sétálni a Dunához. Nem tagadta, nem akarta elfojtani az érzéseit. Mégis vágyott Ahmed Réda és a gyerekek után. Részei voltak az életének, sok-sok drága emléke fűződött hozzájuk. Vajon, hogy vannak? Nem kapott levelet tőlük, bár ő sem írt. Elsüllyedtek a távoli istenük világában, a piramisai csúcsát és a Szahara hullázó homoktengerét aranyra festő nap sugaraiban. Arcuk és olykor egy-egy kép felvillant róluk az opálos homályból, de emléküik már nem fájt. A bajokat nem ők okozták. Nem tehettek róla. Minek is hibáztatná, minek is büntetné őket?

Küldött az árva-otthonnak egy bécsi képeslapot. Visszajött a címére: „A cég megszűnt” – állt rajta a postai tudósítás. Jogutód nem volt rajta megjelölve. Mi történt vajon? Nem tud-

ta megkérdezni senkitől. Ezen úgy elgondolkozott, hogy amikor a függöny felrakása után a létrán lefelé tartott, nem vette észre a létra utolsó fokát. Hátraesett. Sokáig feküdt ott, amíg magához tért, és egyáltalán fel tudott kelni fekvő helyzetéből, mert nagyon fájt mindene, kapaszkodni alig tudott. Napokig nem ment dolgozni, nem rendelt, aztán szabadságot kért. Mondta, majd ledolgozza a kieső időt. Az ételmet a közeli étteremből kihozatta, nem főzött meg magának még egy kis levest sem. Feküdt, pihent. Ha éppen nem feküdt, kiment a teraszra és élvezte az orgona édes illatát.

Bármennyire igyekezett nem gondolni a múltjára, mégis mindig eszébe jutott valami. Egyszer az, hogy most takarítják a fürdési idényhez a Nílusból, a krokodiloktól elválasztott homokos térséget, ahol mégsem lehet fürödni bikiniben, mert a lábak, karok és a has magamutogatása illetlenség. És ez egyaránt vonatkozik a városokban és a szent helyeken megforduló nőkre is. Félve a Nílusban hemzsegő fonálférgek okozta Bilharzia fertőzéstől* ő strandon nem volt az egész egyiptomi tartózkodása alatt egyszer sem, csak a szobája melletti teraszon napozott a nádfüggönytől takartan, és nem engedélyezte a gyerekek strandra menetelét sem. Jól tudta a régi egyiptomi orvosi leírásokból is, hogy ettől a betegségtől a régi egyiptomiak mennyire irtóztak. Nem véletlenül, hiszen a tünetei többek között az alhasi fájdalom, hasmenés, véres széklet, vagy véres vizelet. Azoknál, akiknél a fertőzés régebbi keletű, májkárosodás, vese elégtelenség, meddőség, vagy húgyhólyag-rák is előfordulhat. Gyermekeknél gyenge növekedést és tanulási nehézségeket okozhat.

Máskor arra gondolt, milyen mesteri tudással csapott le a Nílus vizére halat fogni a halászsas. Egyiptom csodálatos ország, csak ne lenne annyira elviselhetetlen számára a májustól szeptemberig tartó forró és száraz klímája, a 40-50 vagy még magasabb fokú hősége, azon kívül a Nílus-deltától és a Földközi-tenger felől Kairó felé különösen augusztusban áramló erősen párás levegő. Novembertől februárig kellemes ott élni, de a márciusi állandóan porral teli levegő szintén rémes! Mégis csodálni való, hogy az éhínség jáspis kígyója nem üti fel ott a fejét, hiába olyan nagy létszámú Egyiptom népe. A Nílus völgye a gazdag fekete földjével áldás Egyiptom népeire.

Az egyiptomi ősi orvoslásokról szóló, Kairóban tanulmányozott írások is eszébe ötlöttek. Voltak papok által tanított orvosok, voltak orvosi iskolákban tanult gyógyítók, voltak népi gyógyítók, de mindnyájan a papság felügyelete alatt, mert mindig nagy hatalma volt az erősen hívő nép felett. Ó-Egyiptomban a népek sok-istenhívők voltak, most pedig az iszlám lépett elő államvallássá.

A régiek jól ismerték a betegségek tüneteit, melyeket drágakövek és bizonyos földkeverékek delejes sugárzásával, porrá tört rovarok áztatott levével, mézzel, tejjel, napfénnel, imával, ráolvasással, gabona-magvak őrleményeivel, különböző sókkal, gyümölcsökkel, és hasonlókkal gyógyítottak. Sokszor az egész gyógyítás a papság sötét titkai közé tartozott, mert nem csak gyógyítani, de az általuk készített mérgekkel ölni is tudtak. Ezek a mérgek olykor annyira különlegesek voltak, meg sem lehetett állapítani, hogy mérgezés történt. Annak tényét csak az állapíthatta meg, aki ismerte a beavatottak titkait. A mai modern orvostudomány nem teljesen szakított a régivel, hiszen a gyógynövényeket ma is alkal-

mazzák, és használják mind az egyiptomi, mind az európai gyógyszergyári készítményeket is. Sokan úgy vélik, hogy ezek a modern vegyszerek, mint gyógyszerek is hasonlóak a kuruzsláshoz. Mindkettőre érvényes, hogy a belé vetett hit sokat segít a gyógyulásban. De, amíg a gyógynövénynek alig van mellékhatása, a gyógyszergyári szereknek annál több van. Amikor az agya már nagyon elfáradt a visszaemlékezésben, Gina önhipnózissal arra kényszerítette magát, hogy kapcsoljon már ki végre és hagyja pihenni egyiptomi emlékeit.

Most már az agya is pihent. De életösztöne mégsem hagyta nyugodtan. Pizskálta, ne merüljön el a múltban, akár fájó, akár édes az emlék. Legyen büszke eddigi életére. Emelt fejfel lépjen tovább. Nézzen a jövőbe. Felkelt, felöltözött. Amikor kilépett háza kapuján, egy seregnyi változásnak lett a tanúja. A vele szemben levő házat renoválták. Mit renováltak, inkább újjáépítették. Az utca végén két romos házat lebontottak, most építkezés folyt ott. Az utca másik végén nagy szemétgyűjtő konténereket helyeztek ki, melyeken arabul is ott a figyelmeztetés, hogy a hulladékot, hulladékokat oda kell tenni. A konténertől vagy ötszáz lépésre levő hentesboltból a tulajdonos elköltözött. A boltja helyén egy másik üzlet nyílt. A cégére ovális lett, barna színű, melyre zöld fű volt festve, melyről egy kecske és egy juh tekintett rá, a kirakata ízléses, zöldségeket, az ételekhez előre csomagolt egyiptomi fűszereket, és két fajta húst kínál megvásárlásra. Befordult. Fejkendő asszonyok sorakoztak a pult előtt. El akart menni, de amikor a boltos feltekintett a munkájáról, Gina meglepetve tapasztalta, hogy Bohém úr áll előtte. Bár furdalta a kíváncsiság, mégis hátat fordított, hogy elosonjon, és ne álljon be a többi várakozó közé. Ezután igyekezett kifigyelni, mikor vannak kevesen, hogy akkor menjen vissza.

A sok megfigyelés után, sikerült egy nap olyankor felkeresni az üzletet, amikor üres volt. A „boltossal” szívélyesen köszöntötték egymást. A tulajdonos, mert ő volt Bohema úr, Ahmed embere, elmondta, hogy nem migránsként jött, hanem Ausztria parlamentáris szövetségi köztársasági elnökének engedélyével, mert itt akarja taníttatni a fiát, de lényegében Ahmed úr forszírozta és segítette az áttelepülését, hogy vigyázzon Bécsben a doktornőre, nehogy valamilyen baj érje, mert azt ő nem élné túl. Gina báránycsükköt kért, és ha van, nyakat is. Mindkettőt megmutatta a hentes, hogy jó lesz-e, mielőtt becsomagolta. Kifogástalan szép árut kapott és hozzájuk való lóbabot és zöldségeket is. Jól tudta, mennyire szükség van erre a boltra, mivel a keleti népek nem fogyasztanak – vallási előírásaik miatt – disznóhúst, mert azt tisztátalannak tartják, így a kecske, a juhús, a marhahús, a csirke és a halhús fogyasztásában érdekeltek leginkább, de a legmenőbb mégis a zöldség és a kuskusz (búzalisztból készült, a tarhonyához hasonló, de sokkal kisebb térsza féle).

Otthon vette észre, hogy a hús-csomagban egy kis dobozban benne volt az Ahmed megmentéséért Bohema úrnak ajándékozott arany nyaklánc egy cédulával: „Barátok között nincs helye a szívesség megfizetésének.” Bohema úrtól értesült arról is, hogyan fenyegette meg Ahmedet a Sharia Bíróság nagyhatalmú vezetője. Miatta nem találkozhat többé Ginával. Az Iszlám Bíróság vezetője azt is felhozta érvként, hogy amikor Ahmed átvette fivérének a korábban betöltött állásait – a bátyja halála után – tudnia kellett, hogy azokat csak Egyiptomból intézheti, Európából nem, és az európai nővel együttélése összeférhetetlen-

ség, tehát kapcsolatát mindenképpen fel kell számolnia Ginával. Ha nem teszi, törvényszegőnek minősül és akkor a törvény keze lesújt rá. Most, már sok minden megvilágosodott előtte, hogy Ahmed miért hajtogatta azt, hogy „értsd meg, nem tehetem, hogy veled maradjak, nem mehetek Európába sem”.

- Szóval, akkor Bohema úr vigyáz rám majd. És Bohema úrra ki fog vigyázni? – mire a kérdező azt válaszolta, hogy: Allah, majd amikor Ginára ránézett, hozzátette: Isten.

Ne feledje asszonyom – folytatta Bohema úr – Antonio Bonfini egykori mondását, hogy „a természet törvénye szerint semmi sem tartós, ami erőszakos”, ezért ne féljen, mert ez a mostani helyzet remélhetőleg nem tart örökké. Újra a józanész, a béke fog uralkodni az erőszak és a félelemkeltés helyett.

- Úgy legyen! – mondta Gina, aztán búcsút intett Bohema úrnak.

Gina ezeken gondolkodva kezdett hozzá a báránnyús elkészítésének. Finom lett a nyakból póréhagymával, gyömbérrel, fokhagymával és spenót körettel készített rizses éték. Elkészítette a lóbabot is a párolt zöldségekkel. Előre örült a finom ízeknek. „Hej, olyan sokat készítettem, mintha vendéget várnék. Vendéget, ugyan ki jönne ide? Ehetem ezeket az érteket akár egy hétig” – gondolta. Pihent egy keveset, majd elővette az életrajzát, melyet nem régen talált meg a régi hivatalos iratai között. Volt mit beleírnia, hiszen Egyiptomba utazása óta abba semmi sem került be. Egymás után rótt a sorokat. Később megivott egy kávé. Bekapcsolta a TV-t, de nem talált semmi érdekeset, ezért hamar kikapcsolta, aztán újra leült írni, majd az Eurostat statisztikai híryanagát* olvasta arról, hány menedékkérőt fogadtak be eddig magyar honfitársai. A híradás szerint, „Magyarországon egymillió lakosra 130 befogadott menekült jut, ezzel az EU tagállamai között hazája az élvonalba tartozik a befogadott menedéket kértek tekintetében. A menedékkérők nagy része a polgárháború sújtotta Szíriából, Afganisztánból és Irakból érkezett.” Ennek ellenére az EU az általa meghatározott kvóta szerint, a nyugat-európai államok által be nem fogadott gazdasági bevándorlókból évente több ezer főt akar Magyarországra és a többi tagállamba betelepíteni. Nem értett ezzel egyet, mert ha azok kívánták meg ezt a népvándorlást a gazdaságuk fellendítéséhez, akkor ezt a nép-özönt azoknak kellene leállítaniuk, nem pedig a tagállamok nyakába sózni. Ő nem politikus, nem ő dönt. Lehet, hogy ez szerencse, de nem biztos, mert így nagy a veszély a terroristák beáramlására is.

Hirtelen megcsörrent a bejárat ajtó csengője. Hagyta csörögni, nem ment oda, hogy megnézzé, ki keresi. Egy órával később újra jelzett az ajtócsengő. Még fájt a lába a délelőtti járkálástól, ezért csak odacsoszogott az ajtóhoz és kinézett a kémlelőn. Egy férfi és egy nő állott előtte két, ikernek látszó gyerekkel. Gondolta, hátha mégis az orvost keresik. Kinyitotta az ajtót és kiszólt: „Mi tetszik?” A férfi szép, tiszta németiséggel köszönt rá: „Kezét csókolom, Gina mama!” Aztán látva, hogy a köszöntött személy nem ismer rá, újra megszólalt: „Nem tetszik megismerni, ugye? Gibril Réda vagyok. Ez itt a feleségem: Atika Szaud, őt is tetszik ismerni, és itt vannak a gyermekeink. Eljöttünk az én európai mamámhoz, hogy ezután mi édesítsük meg mamámnak az életét úgy, mint ahogy annak idején ő tette azt velünk.” Gina tudta, kikről van szó, de szóhoz sem tudott jutni az ámulattól és a

rátört ellágyulástól. Csak állt némán, majd annyit szólt, hogy: „gyertek”, és intett, jöjjenek be a látogatók.

- Ti itt? Hogyan? – kérdezte.

- Ide költöztünk, de nem migránsként ám! – Szólt Gibril. Itt lakunk a szemben levő házban. Nem tetszett még látni a házunk átépítését, renoválását? – kérdezte.

- Csak ma láttam meg, mert pár napja süketként, sántán élek itthon, mióta leestem a létráról.

A házaspár szörnyülködve kérdezgette, mije fáj, mondták, hogy Gibril majd meggyógyítja, mert belőle is orvos lett, mint „Gina mamából”, és ehhez Ahmed úr segítette hozzá, aki fiává fogadta és viselte az egyetemi költségeit is. Amikor Gina megkérdezte, hogy Ahmed úr hogy van, elmondták, hogy az árva-otthont eladta, azt meg a következő tulajdonos csődbe vitte. Ahmed úr Alexandriába költözött. Ott folytatta a jogi egyetemet, melynek elvégzésére Ali úr halála után kötelezte őt a legfelsőbb iszlám egyházi irányító szervezet. Át kellett vennie Ali úr államvédelmi hivatalát, míg az övébe más személyt helyeztek. Tőkéje gyarapítása érdekében beszállott abba a nagy olajüzletbe, mellyel az arab urak a nemrégiben a Földközi-tengernél felfedezett olajmezőt akarják kiaknázni. Nem nősült meg, egyedül él, apja bánatára, mert nem vette feleségül fivére feleségét Fatimét. Az Ali úr utáni vagyont Fatimére íratta végkielégítésként, hogy ő is élhesse a maga életét. A családi vagyongözösséget is felmondta, kivonva a közös kasszából a saját vagyonát is. Gibril és felesége Ahmed úr tanácsára Bohema úr nyomán Ausztria parlamentáris szövetségi köztársasági elnökétől kérte, járuljon hozzá a Bécsbe áttelepüléséhez hattagú családjával, hogy az őt örökbefogadó idősebb orvosnő közelében élhessenek, és segítségére lehessenek szükség esetén. Ő ugyanabban a kórházban tölti rezisztens idejét, ahol Gina mama dolgozik, és ott marad orvosnak a már megkapott jóváhagyás alapján. Felesége óvónő. Ő a migráns gyermekeknek kíván óvodát létrehozni, hogy olyan jó nevelést tudjon adni azoknak, amilyenben neki volt része Ahmed úr és Gina asszony idején, melyet sohasem tud egyikőjük sem elfelejteni.

Atika arra hívta fel figyelmét Gina mamának, hogy itt is utolérte őket az afrikai közmondás igazsága: „amit keresel, az téged keres”. Gina mama gyakran kereste őket a gondolai-
val éppen úgy, mint ők őt, és végül, sikerült találkozniuk.

Gina a lelke mélyéig meg volt hatva. Amikor felállott, hogy megölelje Gibrilt és Atikát, a két „kis unoka” is átölelte a nagymamát. Nagymamai szeretettel lett teljes a család. „A családja.” Bár ő is azt vallotta, mint magyarországi öregjei, hogy „a gyermekek és az unokák aranyozzák be a szülők öreg napjait”, úgy döntött, hogy nem költözik át Gibrilékhez. Mindenki maradjon a saját otthonában. Így lesz a legjobb. Így senki sem adja fel a függetlenségét, a kialakult szokásait és mégis élvezhetik egymás közelségének áldásait. Gina nagyon örült, hogy Gibrilék, és Bohema úr is itt van, mégsem szakadt el az utolsó szál, mely életének egy jelentős részéhez kötötte. Már könnyek nélkül képes volt tovább lépni.

Az utcabeliek először nem nézték jó szemmel a betelepült családot, de amikor tapasztalták, hogy rendes emberek, megnyugodtak.

A napilapok megírták, hogy a bécsi központú Iszlám Bíróságnak Ahmed Réda az új vezetője, a vezető helyettese: Abdul Ali Mohamed Karim úr. Ebből tudta meg Gina, hogy Ahmed Bécsben van és ő lett a vezetője a bécsi Iszlám Bíróságnak, míg a helyettese az az orvos, akivel a kairói rendőrségnél ismerkedett meg a halszálla ügy kapcsán. Jó volt tudni, hogy van itt két jó ismerőse. Az Iszlám Bíróságról szóló hírt követően másnap két levelet talált a postaládájában. Egyik borítékban sem volt feladó, a címzés írógéppel történt. Úgy látszik, a küldőjük ott járt és csak bedobta a leveleket a levélszekrénybe anélkül, hogy becsengetett volna. Kibontotta a vastagabbat. Hat darab fényképet emelt ki belőle, melyeket valaki akkor készített, amikor ő a kairói reptéren elbúcsúzott a barátaitól. Szép képek voltak. A fotókat visszadugta a borítékba, aztán kibontotta a vékonyabbik borítékot. Ahmed pár szóval jelezte, hogy a bécsi központú Iszlám Bíróság vezetőjének nevezték ki és végre a szervezet engedélyezte a nősülést. Azt kérdezte, újrakezdhetik-e? Gina a levelet újra és újra elolvasta. Felborult újra a lelke nyugalma. Nem tudva határozni, félre tette a levelet.

Az éjszaka fekete csendjében visszagondolt eddigi életére, találkozására és egész kapcsolataira Ahmeddel. Szép és kedves volt. Sokat köszönhet neki. Szerelmet, szeretetet, barátságot, védelmet, tiszteletet és sok élményt és ismeretet.

Érdekesekek voltak a tevévások a pénteki napokon (a hétvégén) a Kairó melletti Birkas nevű faluban, ahol addig alkudott egy tevékre kíváncsian, hogy vajon mennyi az az összeg, amiért még mindig megéri az eladónak, hogy eladja a jószágát, hogy csaknem megverték, amikor kiderült, hogy nem vásárlási szándékkal alkudott. Érdekesekek voltak a Sínai félszigeten áprilisban és októberben rendezett teve futó-versenyek is. Sok szép állat volt ott. Ahmeddel járt az elmúlt nyolc év alatt a Kairóban rendezett Nemzetközi Filmfesztiválon, amikor jobbnál-jobb filmeket láthatott az arab világból és Ázsiából, és főleg olyanokat, melyek megtekintésére Európában nem lett volna alkalma és a színészek és rendezők pompája, hát az is megért egy estét.

Mindent megkapott, amit egy nő egy férfitől kaphat, és ami olyan kevés nőnek lehet az osztályrésze, de most sem tudta mire vélni barátja ötévnyi hallgatását. A szakításuk után egyetlen egy sort sem küldött, hogy a lelke melegét táplálja. Hálátlan lenne ő, aki mindent megadott volna, hogy Ahmed asszonya legyen? Ó, nem. A barátság és az Ahmed iránti hálája megmaradt, de időközben a szerelme lángja ellobbant. Ezután ismét az időjárás jutott az eszébe. Július közepe van, ilyenkor van a vége az első egyiptomi nyárnak (március 15 – július 15-ig), mely a tavaszt követi (november 15 – március 15-ig). Ezután jön az igazi forróság mint a második nyár (július 15 – november 15-ig). Ebben az utóbbiban még 50 fok meleg is szokott lenni ott. Itt sokkal kellemesebb, és Magyarországon sem érte el eddig a legnagyobb forróság a 40 fokot, mely bőven elég volt a fulladozáshoz, hát még Kairóban. És azok a száraz, fojtó, homokos szelek! Ötven napig tartottak! Borzasztóak voltak, mégis szép volt ott élni, de már vége!

Amikor be akarta tenni a két borítékot az asztala fiókjába, hogy a válaszára majd aludjon egyet, valami keménységet érzett a fényképes borítékban. Egy arany karikagyűrű volt. Ahmed csak kérdezett, de nem kérte meg a kezét. Nem írt arról sem, hogyan gondolja ezt

az egészet. Gina örült a barátja jelentkezésének, de inkább bosszúságot érzett. Úgy vélte, hogy Ahmed ismét kész tények elé akarja állítani. „A felmelegített kása már nem olyan, mint a frissen főtt” – hallotta nagyanyja szavait visszacsengeni a lelkében. Erre a mostani állapotukra házassági kapcsolatot már nem lehet építeni. Hiába szereti még mindig, de a lángolása már elhalt. Hirtelen kiszaladt a száján: NEM! Már nem akarta újra kezdeni a kapcsolatát Ahmeddel annak ellenére, hogy ő volt az első szerelem tárgya az életében, aki-nél szebbet, jobbat nem talált volna, de nagy hibája volt, hogy hagyta kihűlni lobogó szenvedélyét, mely miatt képes lett volna mindent eldobni. Szakításuk óta már kialakította a saját életét, és ez így tetszett neki. Később mégis rátört a sóvárgás, hogy hozzá tartozzon. Utána újra a tagadás jelentkezett. Nem tudott dönten, ezért Ahmed telefonjára csak egy rövid üzenetet küldött: „Majd még meggondolom.” Nem akarta megbántani barátját az azonnali elutasítással. Nem akart hálátlannak sem látszani. Szörnyű nehéz volt ez a döntés. Remélte, később, bizonyára Ahmed maga is rájön arra, hogy ő már nem akarja újra kezdeni a kapcsolatukat. Jó lesz, ha csak távoli barátok maradnak. Mire idáig ért a gondolataiban az ég ragyogó csillagai halványulni kezdtek. Reggeledett. Lágyszellő fújdogált. Borús kedvét még a szél sem fújta el. Remélte, talán majd a színházi előadás feledteti.

Szombaton este ismét a kolléganőjével ment színházba, ahol találkozott Donálddal, az új ismerősükkel, aki a színház után vacsorázni hívta őket, aztán újra taxival mentek haza. Gina felszabadult, boldog volt. Nagyon jól érezte magát. Mintha újjászületett volna. Donáld a következő hétvégére kirándulni hívta őket a bécsi erdőbe. Oda kolléganője nem ment el. Gina és a magával vitt öt unokája együtt élvezte Donáld szellemes társalgását és a kellemes erdei sétát. Kiderült, hogy a már kissé őszes barna hajú, barna szemű és Kosuth-szakállas Donáld skót, és miként Ahmed, ő is tanult egy ideig a Miskolci Egyetemen és ezért jól beszél magyarul is. Azt mondta, kár, hogy nem korábban találkoztak, mert szép gyerekeik lehetnek volna, mivel Ginának is barna haja van és barna szeme és mindketten fehér bőrűek. Donáld még hozzátette, imádja, amikor Gina elpirul, mert akkor nála szebb nincs az egész világon. Gina szíve ebbe kissé belesajdult, mert Ahmed is mondott egyszer neki ilyen bókot. De ez a szívmelegedés már nem tartott soká. Már tudott mosolyogni és témát váltani, mert közös témáikon kívül mindig tudtak miről beszélgetni.

Beszélgetés közben derült ki, hogy Donáld volt a megmentője a kairói terrortámadáskor, amikor a gépkocsiról tüzet nyitók miatt olyan sokan haltak meg. Gina most már vonzódni kezdett új barátjához, akivel egyre gyakrabban találkozott és a mindenkori kézcsók után megtörtént az első csókjuk. Az elsőt követte a többi és négy hónap múlva már elválaszthatatlanok lettek. Amikor a strandon voltak, ismét Ahmed jutott eszébe, amikor a Dunakanyarban és a Balatonnál voltak együtt, no meg Port Szaidnál a tengernél, és a Vörös-tengernél. A tengerek vize mindig kellemes volt. A leghidegebb 20 fokos volt, de abba csak Ahmed ment bele, ő meg a partról integetett neki és kiabálta, jöjjön már vissza, nehogy belefúljon, mert akkor ő boldogtalan lesz. Akkor, október és április között, általában 24-26 °C volt a hőmérséklet, mely nagyon kellemes volt. Igyekezett másra gondolni.

Donáldra, hogy ne gyötörjék ezek miatt a gondolatai, hogy netán hálátlan, hogy mégis maradéktalanul örülhessen új barátjának.

Donáld Gina kérdésére elmondta, hogy felesége halála után, nem volt maradása otthon. Világcsavargó lett. Előbb Bécsben élt egy darabig és a drogelhárításnál dolgozott, majd egy ügy kivizsgálása miatt Kairóba küldték, mint nemzetközi jogászt és még utána is sokáig ott maradt, mert nagyon megszerette azt az ősi várost. Ott ismerte meg Ahmedet. Egy ideig kollégák voltak, de azután ő mégis visszajött ide, most pedig haza készül Glasgowba, mert a családja már hazavárja. Ginán látva, hogy elszontyolodott, megkérdezte, nem lenne-e kedve megosztani vele jövőendő életét, mint a szeretett hites felesége?

Ginát meglepte a kérdés. Nagyon megörült miatta, mert már úgy érezte, nem tudna élni Donáld szerető személye nélkül. Más volt ez a szerelem. Nem úgy volt Donáldba szerelmes, mint Ahmedbe, hiszen Ahmed volt nála az első szerelem, melyről akkor azt hitte, hogy örökre szól. Donáld állandóan táplálta Gina szerelme lángját és ez határtalanul boldogító volt. Folyamatosan kedveskedett neki valamiként, nem voltak szünetek és nagy hallgatások, mint Ahmednél. Állandósult köztük a harmónia. Ezt az állapotot nagyon szerette Gina. Gyakran találkozva megismerték egymás szokásait, sajátágaikat. Tudták, ki miről mit gondol, mik a politikai nézeteik, ki mit szeret enni, ki milyen festményt szeret, kit milyen zene boldogít. Kialakult benne az érzés, hogy mindenképpen hozzá akart tartozni. Vele akart este ágyba bújni és reggel vele ébredni. Igent mondott.

Visszaküldte Ahmednek a gyűrűt egy kis levél kíséretében, melyben sajnálatát fejezte ki, amiért elválásuk óta teljesen megszakadt köztük a kapcsolat. Ő hű volt, de közben elidegenedtek egymástól. Találkozott egy férfivel, akivel megszerették egymást, és össze fognak házasodni 2017. szeptember 20-án Bécsben. Donáld Burnett házában fognak élni Bécsben, ezért, ha akar írni nekik, az ő címére kérik küldeni a leveleit. Ő bérbe adja a házat bécsi munkahelye egyik fiatal orvosának, hogy orvos-lakásként szolgáljon. Ahmednek, ha kedve lenne eljönni az esküvőjükre, szívesen látják mindketten, és Gibrilék is.

Búcsú ajándékként Gina elküldte a Sínai-félsziget rezével szegélyezett fadobozkáját, melynek oldalaira magyarországi tájképeket festett. A felső oldalt, a doboztetőt Hévíz tündérrózsája díszítette. Az alján a miskolci Erzsébet téren a Kossuth szobor volt látható. Kossuth Lajosnak, a magyar szabadságnak a szimbólumával. A szobor vállán egy pici fecske-madár pihent. Az, Egyiptom szabadságának a szimbóluma Ahmed szerint, és az általa, Ginához írt búcsú-versére utalt.

A következő héten megérkezett Ahmed válasza, melyben jelezte, hogy nemsokára ő is megházasodik. Nem tér vissza Egyiptomba. Nem akar ott élni. Moszkvában fog dolgozni és lakni. Ő is küldött búcsú ajándékot, bár inkább nászajándéknak szánta. Elküldte az íróasztaláról azt a díszes íróeszköztartót, melyet Gina már jól ismert. Nézegetés közben kinyílt egy rejtett fiókja, melyből Ahmednek a Ginához: „Egyiptom rózsájához” írt szerelmes versei hullottak ki és egy fénykép, mely őt és Ginát ábrázolta Gízában, a Kheopsz piramis előtt.

Donáld javaslatára a verseket is megőrizték, mert nagyon szépek voltak, és mert Donáld nem volt féltékeny. Gina így tudta meg, hogy, hogy amíg ő teljesen hű volt Ahmedhez, barátja egyidejűleg két vasat tartott a tűzben. Lehet, hogy nem tudott választani kettőjük között, és ezért voltak a nagy hallgatások.

Jól választott Gina, amikor Donáldnak mondott igent. Így legalább Ahmed is megtalálhatja a boldogságát egy másik nő oldalán.

Csak ketten voltak, amikor felhúzták az eljegyzési gyűrűjüket. A két hónap múlva megtartott esküvőjükön az összes családtagjuk részt vett. Gina szülei boldogan látták, hogy a lányukat mennyire szívesen fogadták a férje családtagjai.

Ahmed volt esküvőjükön Donáld tanúja, a Gináé Lali volt. Az esküvőt követően mindjárt másnap Moszkvába utazott Ahmed, ahol Másenka várta, hogy összeházasodjanak.

...

***Forrásmunkák:**

Egyesült Arab Emirátusok – Wikipédia

https://hu.wikipedia.org/wiki/Egyesült_Arab_Emírségek

Nyugdíj Ausztriában – Irány Ausztria

www.iranyausztria.hu/nyugdi-ausztriaban

Miskolc város helyi jelentőségű védett és védendő természeti értékei

<http://www.greenaction.hu/kiadvany/miskolchvte.pdf>

Egy afrikai törzs bölcs tanítása – Filantropikum

<http://filantropikum.com/egy-afrikai-torzs-bolcs-tanitasa/>

Orvosképzés Magyarországon egy orvostanhallgató szemével – Holányi Péter

<http://www.webbeteg.hu/cikkek/egeszseges/18699/orvoskepzes-magyarorszagon-egy-orvostanhallgato-szemevel>

A Finn Misszionárius Társaságnál tett 2017. évi látogatásáról Sylvia Hämäläinen (Tampere-Finnország) tanárnő számolt be eszperantó nyelven.

Addisz-Abeba – Wikipédia

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Addisz-Abeba>

Old Spice Afrika Expedíció – Etiópia

<http://www.ongo.hu/elmenybeszamolok/2880>

Kovács Szabolcs: "Túléltem Afrikát" című könyve alapján írt: www.utazasnomadiaban.hu – élménybeszámolója)

Körutazás Etiópiában

<https://utazom.com/utazas/korutazas-etiopiaban-abesszinia-afrika-kanaanja>

Oktatás és történelem Etiópiában – Szélinger Balázs

http://real.mtak.hu/61667/1/EPA00011_iskolakultura_1999_06_07_139-153.pdf

Dessie - Wikipédia

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Dessie>

Nílus - Wikipédia

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Nílus>

Marokkó megmutatta a sötét oldalát – Puskás Zoltán

<http://www.origo.hu/utazas/afrika/20140227-elmenybeszamolo-marokkobol.html>

Egyiptomi Múzeum – Wikipédia

https://hu.wikipedia.org/wiki/Egyiptomi_Múzeum

A Kheopsz piramis rejtélyeiből

<http://teszerakt.uw.hu/Teszerakt%20Sci-fi%20Klub/Kheopsz.htm>

A Semmelweis Egyetem részletes története

<http://semmelweis.hu/az-egyetemrol/az-egyetem-tortenete/a-semmelweis-egyetem-tortenete/>

Magyar lány Kairóban

<https://magyarlanykairoban.wordpress.com>

Fáraók Tours

<http://faraok.hu/utlista.aspx>

Fáraók Tours - Egyiptomi piramisok

<http://faraok.hu/content.aspx?menu=A&id=NzE1&x2=0>

Fáraók Tours - Kairó

<http://faraok.hu/content.aspx?menu=F&id=MTc1>

Fáraók Tours

<http://faraok.hu/content.aspx?menu=A&id=ODA1&x2=0>

Az én Birodalmam

<http://bobajka.atw.hu/hippokratesz.html>

Enigmák – Ősi kéznyomok

<https://www.youtube.com/watch?v=BjjDla1QZBQ>

A csillagok ég képeskönyve – Bartha Lajos

<https://www.csillagaszat.hu/csilltort/egyetem-es-csillagaszattortenet/egyetem-es-csillagkepek-es-csillagnevek/a-csillagos-eg-kepesskonyve/>

Afrika politikai földrajza és gazdasága

<http://tudasbazis.sulinet.hu/hu/termeszetudomanyok/foldrajz/regionalis-foldrajz/afrika-politikai-foldrajza-es-gazdasaga/afrika-gazdasagi-tarsadalmi-helyzete>

Beszámoló – Nevelés és Oktatás – Egyiptom

<http://antiskola.eu/hu/beszamolo-beszamolok-puskak/23104-neveles-es-oktatas-egyiptom>

Udvarias egyiptomiak

<http://hirmagazin.sulinet.hu/hu/pedagogia/udvarias-egyiptomiak>

Az arab államok oktatástörténetéről – Tüske László

http://real.mtak.hu/60489/1/EPA00011_iskolakultura_2004_02_076-084.pdf

Mohamed Mahmoud Khalil Museum

<http://www.sis.gov.eg/Story/1269?lang=en-us>

***A Magyar-Egyiptomi Baráti Társaság elnökétől,
Dr. Győry Hedvigtől kapott linkek:***

Mohamed Mahmoud Khalil Museum

https://en.wikipedia.org/wiki/Mohamed_Mahmoud_Khalil_Museum

Museum of Modern Egyptian Art

<https://www.lonelyplanet.com/egypt/cairo/attractions/museum-of-modern-egyptian-art/a/poi-sig/406376/355225>

The Egyptian Modern Art Museum

<http://www.touregypt.net/featurestories/artmuseum.htm>

Az Aida kapcsán – Hubai Péter

<http://www.mebt.hu/hu/tartalom/az-aida-kapcsan>

Nemzetközi Örökbefogadás a gyermek legjobb érdeke – Marschalkó Linda

<http://ias.jak.ppke.hu/hir/ias/2013asz/14.pdf>

Idézetek, bölcsességek

<https://idezet.wordpress.com/category/sziv/>

Egyptian National Railways – Wikipedia

https://en.wikipedia.org/wiki/Egyptian_National_Railways

Ramszesz Vasútállomás – Wikipédia
https://hu.wikipedia.org/wiki/Ramszesz_vasútállomás

Szuez – Wikipédia
<https://hu.wikipedia.org/wiki/Szuez>

Port Szaíd – Wikipédia
https://hu.wikipedia.org/wiki/Port_Szaíd

Egyiptomi ételek:
<http://faraok.hu/content.aspx?menu=A&id=NjY1&x2=0>

A Kariói Egyetem Magyar Részlege
<http://hungarologia.net/research-2/research/magyar-a-kairoi-egyetem-magyar-reszlege/>

A Gondolat Ereje
<https://www.youtube.com/watch?v=zzlJpAtegzM>

A gyógyító erők titka
https://www.youtube.com/watch?v=UZod_fz7k1Y

Megmagyarázhatatlan rejtélyek – Titokzatos gyógyítók
<https://www.youtube.com/watch?v=BlOg9nLZ-5o>

Bilharziózis – Wikipédia
<https://hu.wikipedia.org/wiki/Bilharziózis>

Egyiptom – Ünnepek és események
<https://www.invia.hu/egyiptom/unnepek-es-tortenesekek/>

Ramadán – Wikipédia
<https://hu.wikipedia.org/wiki/Ramadán>

Egyiptom – Éghajlat
<https://www.invia.hu/egyiptom/idojaras/>

Egyiptom Világa
http://egyiptom.network.hu/blog/egyiptom_klub_hirei/egyiptom-osszel

Egyiptom címere – Wikipédia
https://hu.wikipedia.org/wiki/Egyiptom_címere

SZABAD FÖLD hetilap/74. évfolyam 17. szám/Élenjárunk a befogadásban c. cikk.

...